

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 146

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 75

Segona reunió,
tinguda dimecres 28 de setembre de 1983

SUMARI

Es reprèn la sessió a un quart i tres minuts d'onze del matí.

*Continua el **Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu** amb la intervenció dels Diputats I. Srs. Viñals (p. 4682) i Ardiaca (p. 4683), ambdós del G. Mixt.*

Intervé el Diputat I. Sr. Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes (p. 4685). Pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4688). Replica el Diputat I. Sr. Manuel-Rimbau (p. 4689).

Intervé el Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4689). Respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 4692). Interven en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 4694). Respon de nou el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 4695). Replica el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 4696).

Intervé el Diputat H. Sr. Gutiérrez i Díaz, del G. p. del PSUC (p. 4697).

El M. H. Sr. President del Parlament surt de l'hemicicle i ocupa el seu lloc a la Presidència la I. Sra. Vice-presidenta Primera. Respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 4702). Intervé en torn de rèplica el Diputat H. Sr. Gutiérrez i Díaz (p. 4706).

La sessió se suspèn quan passen quatre minuts de les dues del migdia i es reprèn a tres quarts i tres minuts de cinc de la tarda.

Intervé el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 4707). Respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 4713). Pren la paraula per a un torn de rèplica el Diputat H. Sr. Armet (p. 4717). El M. H. Sr. President de la Generalitat respon de nou (p. 4719). El Diputat H. Sr. Armet replica (p. 4719).

Intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, (p. 4720).

La sessió se suspèn quan manquen tres minuts per a tres quarts de set de la tarda.

La sessió es reprèn a un quart i tres minuts d'onze del matí. Precedeix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat acompanyat de tots els Honorables senyors Consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Segons se'ns ha comunicat, el Grup Mixt desitja repartir la seva intervenció. Aleshores, començarà fent ús de la paraula...

El Sr. VIÑALS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. El Grup Mixt repartirem la intervenció en dues parts. En la primera començaré jo mateix, en nom del Centre Democràtic i Social, i, a continuació, l'Illustre senyor Pere Ardiaca, en nom del Partit dels Comunistes de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, té la paraula el Diputat senyor Ramon Viñals, del Grup Mixt, per a una intervenció de quinze minuts.

El Sr. VIÑALS: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest matí jo reflexionava sobre sota quins prismes, sota quins punts de vista caldria enfocar un debat que, si és important per la seva naturalesa, encara ho és més pel fet de ser el darrer d'aquesta legislatura.

Dintre aquest sentiment de responsabilitat, i sobretot dintre aquest auguri de ser el primer —la qual cosa no té cap lectura política—, que té l'honor d'obrir aquest torn de posicionament dels partits catalans amb representació a la Cambra, he considerat que podríem enfocar el debat sota dos punts de vista molt determinats: o bé podríem, simplement, analitzar l'actuació del Govern des d'una perspectiva crítica, o bé, també, podríem examinar el que en diríem l'estat de l'autonomia a Catalunya.

I crec que, ateses les molt especials circumstàncies en què tots estem immersos i que les seves senyories ja coneixen, el més útil per al país és, precisament, centrar la discussió sota aquest darrer aspecte, tot defugint el camí sempre fàcil, i certament llaminer en èpoques quasi pre-electorals, de la simple crítica. Per això, allò que serà més constructiu i més útil per a tots és que, mitjançant el debat i les resolucions que en sortiran, intentem influir en l'obra del nostre Govern, tot reforçant la seva actuació des d'aquesta Cambra.

Voldria fer notar que molt sovint s'ha parlat aquí del Govern del senyor Pujol, o també, molt sovint, del Govern de Convergència i Unió, però crec recordar que poques, poquíssimes vegades, s'ha parlat del Govern de Catalunya. I ara, avui, en aquest darrer debat general de la legislatura, és potser el moment escaient per a elevar el to de la discussió i veure amb perspectiva, com deia abans, l'estat del nostre desenvolupament institucional i el que l'obra de govern pot influir en això.

I fer això, tot realitzant el compliment —també, per què no?— de les nostres responsabilitats envers Catalunya. Responsabilitats que, si bé és segur que aquí al Parlament hem complert *stricto sensu* amb el que són les pràctiques obligades de la democràcia, potser es pot també afirmar que ho hem fet amb molt o bastant criticisme, la qual cosa, la qual cosa no ha estat, certament, la més adient per tal d'obtenir els excel·lents resultats que estic segur que tots, però tots, desitgem d'aquest

autogovern que amb prou feines estem començant a bastir, i això malgrat el balanç, també satisfactori, de lleis i altres normes i treballs que hem realitzat des de la Cambra.

Però és curiós de constatar que la Cambra va donar al poble de Catalunya un Govern, Govern que, per cert, després s'ha demostrat que ningú no ha estat capaç de substituir; Govern que està actuant en una època delicada per a tots nosaltres, en una època que podríem anomenar com a constituent, a Catalunya.

I, malgrat aquestes premisses, la Cambra moltes vegades li ha posat potser més entrebanes dels desitjables, tot fent una política que, si bé és lícita, no ha deixat, per això, d'ésser una mica fiscalitzadora.

I aquesta mena de circumstàncies sempre resulten en detriment de les necessitats polítiques, socials i econòmiques de la Catalunya d'avui. D'això, n'estic segur. I per això també crec, sincerament, que els ciutadans del nostre país, cada cop, cada cop més crítics i analítics del que succeeix en el món de la política, hauran agraït la claredat i força —per què no dir-ho?— del discurs que pronuncià ahir el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

I també crec que agrairíem, precisament agrairíem, que de les resolucions del debat que avui realitzem sortissin, precisament, mandats positius i útils per al país. Perquè, per l'experiència que ja tenim, no es pot creure —no es pot creure— que dels posicionaments que només critiquen en pugui sortir res de pràctic. Això no ho hem vist mai en els altres debats. Al marge que, segurament, aquests posicionaments **no** ens dirien cap cosa de nou, cap cosa que no haguéssim escoltat ja una bona colla de vegades.

És veritablement poc el temps de què dispojo ara per a desenvolupar el meu pensament, però estic segur que les senyores i els senyors Diputats són sensibles al sentit del meu raonament sobre el que ha d'ésser, sobre la funció que ha de tenir, per a l'interès general, aquest tipus de debat.

Malgrat tot, voldria deixar encara perfectament clar que, segurament, ni el meu pensament, ni el meu parlament d'ara, d'aquest moment, serien els mateixos si ens trobéssim, a Catalunya, en el que podríem qualificar com una situació de ple autogovern, gaudint de tots els amplis poders polítics i econòmics que l'actual Constitució permet i que solament tenim assolits en una bastant minsa proporció. Perquè, després de quatre anys de l'autonomia, el nostre nivell d'autogovern és tan reduït com —en termes estrictament quantitius— el que podria significar que fos l'acció que es derivés d'administrar, per exemple, els 75 000 milions de pessetes en transferències, quantitat que el Govern central vol donar a Catalunya, segons el projecte de pressupost de l'Estat, per a l'any propvenient, a més, naturalment, dels impostos cedits i la Seguretat Social, que tots vostès ja coneixen. Quantitat, per cert, que, si prosperava, tal com ja deia el President ahir, significaria un flagrant incompliment de l'acord de la Comissió Mixta de Valoracions de l'any 82, la qual valorava les transferències, com recordaran, en 126 000 milions de pessetes —126 000 milions de pessetes— que avui, a la fi del 83, encara caldria reactualitzar amb l'increment d'algunes transferències produïdes després.

Sembla, de fet, que hi ha qui no entén que l'autogovern d'una nacionalitat no ha d'ésser una mera descentralització administrativa, sinó que ha de tenir autèntic poder polític. Jo,

personalment, sempre he cregut que nosaltres no tindríem assolit un poder polític si, passat també a números, almenys no arribem un dia a ser lícitament els administradors del que significaria —per dir una xifra entenedora per a tot el poble— el 50% del que els ciutadans reverteixen per tots conceptes a les arques de l'Estat. Però això és un altre tema.

Ara, mentrestant no aconseguim d'eixamplar l'autonomia, també podem anar bastint el dit poder polític, el necessari poder polític pel camí, per exemple, de crear signes visibles de l'existència i de l'actuació del Govern català, i així, en aquesta situació actual, és precisament a través del Parlament —veu institucional de Catalunya— que s'han de donar a l'Executiu idees novelles, suports agosarats i, fins i tot, mandats imperatius per a anar endavant, per a anar assolint fites polítiques i realitzacions, tal com tots sabem que ho volen els ciutadans a Catalunya.

En aquesta intervenció, per intentar demostrar com obrir aquests camins constructius i pràctics i tot aprofitant l'avenç d'aquest debat, els puc dir i avançar, a tall d'exemple, que nosaltres, el Centre Democràtic i Social —tot seguint per l'altre costat amb el nostre criteri fet palès a tots els Parlaments de l'Estat d'aportar iniciatives constructives i de no posar entrebancs a qui governa—, nosaltres presentarem algunes propostes de resolució dins d'aquesta línia; propostes de resolució com, per exemple, ho serà la que instarà el Govern a l'immediata posada en funcionament del tercer canal de televisió, i amb això vull dir el funcionament immediat i diari de la Televisió de Catalunya. O un altre exemple: també presentarem una resolució demanant-li ja la creació d'un cos articulat, propi i específic, dels que donen personalitat, de la Generalitat de Catalunya per a la protecció civil. Perquè, aquestes sí que crec que són actuacions que donen als ciutadans la sensació de l'existència d'un poder que emana d'unes institucions que no vénen, que no vénen —sempre ho estem dient— precisament pas d'una decisió política conjuntural, sinó que són nascudes d'una personalitat pròpia i d'una voluntat de recuperació de llibertats i tradicions mil·lenàries, tal, com d'altra banda—, ja ho saben les seves senyories—, reconeix i afirma el Preàmbul del nostre Estatut, Pràmbul moltes vegades oblidat però que farien bé de llegir-se de tant en tant els centralistes del Govern i els centralistes d'aquella oposició que actualment se'n diu institucionalitzada.

I, en fi, per aquest mateix camí constructiu, també aniran algunes altres resolucions que presentarem a la Cambra sobre defensa institucional de l'autonomia, o, per exemple, sobre mesures, unes mesures molt concretes i pràctiques, contra l'atur juvenil, i que, naturalment, ja defensaré al seu moment procedimental fent consideració de la seva legitimitat i de la seva oportunitat. Mentrestant penso, senyores i senyors Diputats, que ha quedat clara la nostra intenció de demostrar que es pot fer oposició, també, des de posicions absolutament constructives i pràctiques sense caure en la fàcil crítica o l'estèril demagògia.

L'experiència d'aquesta legislatura que gairebé estem acabant ha demostrat —em penso que ho hem de reconèixer— que hem perdut molta eficàcia amb la manca d'unió entre tots els catalans. Esperem que en el futur siguin possibles millors enteses i harmonies. Potser també cal reconèixer que avui, en aquest debat, ja no és temps de demanar coincidències irrealit-

zables, però potser sí que és temps de demanar a tohom, a través de resolucions que seguiran el debat, posicionaments i idees constructives que aportin elements positius per a l'autonomia de Catalunya, i que, tot essent naturalment realitzables, i que, tot essent el que en podríem dir entenedores per als ciutadans, resultin un autèntic guany per el nostre país, un autèntic guany per a la nostra Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Pere Ardiaca, del Grup Mixt, també per un temps de quinze minuts.

El Sr. ARDIACA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Ahir vàrem escoltar el discurs del Molt Honorable senyor President de la Generalitat i, amb ell, una relació força sistematitzada i reiterada —tres vegades, si més no—, de tot allò que a les altures de la Generalitat es creu que s'ha fet o s'està fent o està per fer a Catalunya. A vegades es va admetre el mèrit d'altres estaments, fossin els municipis o el govern de Madrid o d'altres, però, d'aquest mèrit, en va reclamar part per a la Presidència i el Consell de la Generalitat, mentre que tot allò que entorpeix o paralitza la innovació i modernització de Catalunya o l'assoliment d'un millor benestar social, ho va citar només en desmèrit dels altres.

Vaig a parlar només de tres qüestions, per raó del temps de què dispo, que considero més essencials: la crisi i l'atur, la Catalunya a què aspirem i la via per la qual entén el Partit dels Comunistes de Catalunya que es pot aconseguir la solució més avinent a les dues qüestions anteriors.

Pel que fa a la crisi i a l'atur, el Molt Honorable senyor President de la Generalitat va reconèixer la situació en què ens trobem, i, si bé va afirmar que el pitjor ja ha passat, tanmateix va insistir contradictòriament que l'atur no s'ha acabat i que encara durarà uns anys. No va precisar quants i va criticar durament la promesa del PSOE de promoure vuit-cents mil llocs de treball en quatre anys perquè això era no dir la veritat.

Quant a la possible solució concreta, em sembla no haver sentit més que dues possibilitats situades a molt llarg termini: «sense beneficis no hi ha inversió», va dir, i va expressar la seva esperança que amb la presència d'empresaris estrangers, atrets, naturalment, pel benefici, podria resoldre's la qüestió. Però és que fins ara no n'hi ha hagut, de beneficis? L'any 80 la Banca els va obtenir d'un 29% superior per terme mitjà als del 1979, i l'any 81 un 33% superiors als del 80, i l'any passat diuen que els beneficis només han estat superiors als de l'any anterior en un 11%, però, a més d'aquest benefici, han dedicat un percentatge important al nou fons ara creat, diuen, per a fer front a faltes de pagament. Facin les addicions, per favor, si ho creuen convenient. Calen encara més beneficis? Com es pot plantejar i propagar una política que ara en diuen i rediuen de solidaritat i que consisteix a fer que les classes més modestes de la societat se sacrifiquin més i més perquè les classes benestants i econòmicament més poderoses puguin encara enriquir-se més?

La xifra de parats supera actualment a Catalunya els cinc-cents mil, i quants d'ells ja no tenen subsidi? I a quants se'ls està acabant? No veuen tots vostès, senyores Diputades i senyors Diputats, el nombre creixent de persones que demanen almoïna pels carrers i les boques del metro ben sovint

amb criatures als braços? I allò que és encara més greu: el Molt Honorable senyor President de la Generalitat ens va parlar ahir d'un ascens dels delictes fins a cent vuitanta mil, enguany, «augment essencialment», digué ell, «degut als petits robatoris». S'hi donarà solució només a base d'agents de seguretat? Entenem que no. No creuen que caldria canviar la mirada i crear una altra perspectiva que doni seguretat, que ofereixi llocs de treball i més benestar social als ciutadans? I, per favor, que no se'ns digui que convertim l'atur en una arma, ni ningú no ens digui que només en pot parlar ell. L'atur, amb la crisi econòmica, és la qüestió més greu que tenim a Catalunya i arreu d'Espanya, i no podem deixar de tractar-la.

No hi ha feina, a Catalunya? Ahir se'ns parlava de moltes coses a fer: museus, centres esportius i culturals, escoles, dispensaris, hospitals i tantes coses que fan falta a tots els pobles de Catalunya. Com és possible que havent-hi tantes coses a fer hi hagi tanta gent parada? No hi ha diners? Per què, en comptes d'exigir el sacrifici de les classes més modestes de la societat, no es demana el sacrifici —que en aquest cas no ho serà tant— a les més poderoses i benestants? Per exemple: un impost progressiu a tots els multimilionaris per a la superació de la crisi i de l'atur.

Hi ha també una altra via per a obtenir diners. Quan Calvo Sotelo va posar a Espanya a l'OTAN amb els vots de la UCD i de la coalició aquí governant, entre altres dretans i ultradretans, va aprovar immediatament després un pressupost extraordinari dedicat a armament de dos bilions dos cents-mil milions de pessetes. Això significa tres-cents setanta-cinc milions cada any, més de mil-cent milions cada dia. Amb aquesta xifra es podria pagar subsidis d'atur a tots els parats que no en tenen o bé assegurar els vuit-cents mil llocs de treball en quatre anys que d'altra manera no podran ésser aconseguits. Entenem que un subsidi a tots els parats és absolutament necessari perquè puguin esperar dignament la represa de la feina. ¿No creuen que això seria un gran gest en defensa dels drets humans i, al mateix temps, de la pau i de la independència d'Espanya? En aquest moment històric, així com l'ingrés d'Espanya a l'OTAN va ser un factor encoratjador a favor dels provocadors de guerra, ara, la sortida ho seria a favor de la pau i del desarmament, de la distensió i de la dissolució de tots els blocs militars.

Hi ha encara d'altres mesures, com la nacionalització de la banca i de les grans empreses monopolistes, que han de ser preses en consideració quan es tracta de l'interès general de la societat. Aquest interès general, no el tenen en compte en cap sentit, ni individual ni col·lectiu, les grans empreses privades, si tenim en compte el que ens deia ahir el Molt Honorable senyor President de la Generalitat d'una d'elles: la Telefònica. Ens va dir: «divideix Catalunya ens dues zones i n'incorpora una a Saragossa i ho fa» — ens va aclarir — «com a empresa privada, 52% de les accions, en cerca del benefici.» Com és possible, això?

Ací és on voldríem referir-nos a la certa culpabilitat de què va parlar el Molt Honorable senyor President de la Generalitat, certa culpabilitat que tots tenim en relació a no haver insistit prou en la defensa de Catalunya com a nació, afegint, per la nostra part, que tampoc no vàrem insistir prou en la defensa dels interessos de classe dels treballadors de Catalunya i de tot Espanya. Això va donar una satisfacció al caràcter de classe

burgès de la coalició CiU i va determinar el canvi de la majoria que abans era d'esquerra i concretament socialista i comunista. Això va fer que Convergència governés Catalunya unida a Espanya amb UCD i ara amb l'Aliança Popular de Fraga. A nosaltres ens va dur a trencaments que volíem que ens permetessin de corregir els errors reconeguts.

Catalunya és una nació, i Espanya un Estat plurinacional que no pot ser simplement un Estat de les Autonomies. Hi pot haver autonomies. Aquelles Comunitats Autònomes que no han sentit la necessitat de protestar contra la LOAPA, s'hi poden conformar, elles ho han de decidir. Però Catalunya com a nació té el dret inalienable d'autodeterminació, i això vol dir que totes les opcions són legítimes i tenen dret a expressar-se. Nosaltres defensem aquest dret, i naturalment tenim la nostra pròpia opció, que és la d'unió dels pobles hispànics en un Estat federal. Amb això volem dir essencialment que cada nació ha de federar-se amb les seves pròpies característiques que no són iguals a les de les altres nacions o regions, i que un cop assignades les competències exclusives de l'Estat central en totes les altres competències s'han de prendre en consideració les característiques particulars. Certament, com se'ns deia ahir, a les Illes Canàries han de tractar a la seva manera el problema de l'aigua i a Catalunya hem de tractar a la nostra manera les qüestions com les Cambres Agràries, que ací no les volen. No es tracta de violències, però sí que es tracta també d'evitar aquelles violències que a vegades resulten d'unes exasperacions evitables. Entenem que en la via vers l'Estat federal cal aconseguir la plena aplicació de l'Estatut de Catalunya i la plena llibertat de decisió en totes les qüestions que tenen a veure amb l'estructura territorial, la defensa de la qualitat de la vida i les decisions nacionals internes del poble de Catalunya.

El Partit dels Comunistes de Catalunya planteja la necessitat de mantenir la unitat de la nació catalana sobre la base que són catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya. Això vol dir que la normalització de l'ús de la llengua catalana exigeix uns ritmes més adequats i la garantia d'un màxim respecte a la llengua i a les expressions culturals dels no nascuts a Catalunya. Ahir se'ns va parlar en relació amb la crisi del barri de Llefià de Badalona, però allò que passa a Llefià passa també a Gràcia i a Sants i arreu on viu la gent treballadora, no importa la llengua que parlin usualment i el lloc a on han nascut. D'arreu venien a les grans manifestacions de l'Onze de Setembre, de la Diada Nacional de Catalunya, i si avui no ho fan és perquè els governants o la manera de governar no els satisfà i l'oposició, més que unir-se, es combat entre si a la recerca d'un més gran protagonisme, i es divideix.

Però això no durarà eternament. La base econòmica és exigent, i aquesta base econòmica està avui plagada de contradiccions inherents a un sistema, el capitalista, que ja ha donat de si tot allò que podia aportar al progrés de la humanitat. Perquè volem una Catalunya moderna, amb una joventut segura de l'esdevenidor, amb una tercera edat ben tractada, amb una població treballadora que domini les tècniques d'ara i que n'investigui de noves sense parar, cada dia més culta i esperançada. Els Diputats del Partit dels Comunistes de Catalunya no hem trobat gens convincent el discurs del Molt Honorable senyor President de la Generalitat de Catalunya. Entenem que el seu contingut no s'avé amb els interessos de la

gran majoria del poble de Catalunya. Ens ratifiquem en els plantejaments fets pel Comitè Central del Partit dels Comunistes de Catalunya el 17 de juliol, i reiterats el 18 de setembre, de lluitar conseqüentment per construir una alternativa de canvi autèntic basada en un programa que pugui unir totes les forces d'esquerra entre les quals creiem que no s'hi troba el partit que avui governa Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Continuant amb el torn d'intervenció dels Grups, té ara la paraula, en nom del Grup de Centristes, el Diputat senyor Manuel-Rimbau.

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vàrem escoltar ahir amb molta atenció les paraules del Molt Honorable President de la Generalitat, no sols perquè la funció i la persona ens mereixen el màxim respecte, sinó també perquè, certament, l'ocasió és singular.

Voldria, abans que res, com va fer ahir el Molt Honorable President, congratular-nos pel fet que el Parlament ha funcionat amb tota normalitat durant els quasi quatre anys, i fer-ho, a més, perquè el nostre Grup ha contribuït, en la mesura de les seves possibilitats, perquè aquesta fita fos assolida, donant el seu suport al Consell Executiu en els moments més crítics, malgrat que —tot s'ha de dir— moltes vegades hem tingut la impressió de no trobar la justa correspondència a l'ajut donat.

Bé, però, fet el comentari breu, és evident que malgrat que el debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu és un fet periòdic, previst en el Reglament de la Cambra, no podem sostreure'ns al fet que és l'últim debat d'aquesta naturalesa que celebra el present Parlament, que és el primer de la Generalitat restaurada. I que això comporta dues conseqüències lògiques: d'una banda, un cert repàs —com va fer ahir el President Pujol— a la tasca portada a terme en la present legislatura, i, de l'altra, una projecció al futur que vindrà condicionada pel fi de la nostra activitat en els primers mesos de l'any vinent. Sigui quin sigui el judici global que el nostre Grup fa de l'exposició del President —en parlarem més endavant—, a ningú no ha d'estranyar que diguem que en uns punts concrets —uns, d'importància cabdal; altres, de segona fila— no estem d'acord amb les fórmules proposades, o que desitjariem veure amb una major concreció o que, per no esmentats, els voldríem posar sobre la taula. Intentaré ser concret, tant per no cansar els senyors Diputats, com per aprofitar el temps que em dona el Reglament.

Ahir el senyor President va fer esment d'una circumstància, d'una qüestió que avui preocupa i que jo diria que preocupa amb caire dominant: la seguretat ciutadana. Dia darrera dia, les estadístiques són cada vegada més esborronadores. El senyor President parlava que l'any 82 varen haver-hi cent mil delictes a Catalunya i que, per a enguany, aquesta xifra es preveu que arribarà a cent vuitanta mil. El nombre de delictes creix, l'envaïment dels que actuen al marge de la llei augmenta i la desmoralització de les persones encarregades de vetllar per la seguretat és cada dia més grossa. I apareix, a més, cada vegada amb més força, l'inquietant increment de les bandes juvenils i infantils que són el caliu segur d'una delinqüència futura. Sabem perfectament que hi ha molt diverses causes que han influït en aquesta situació, i que en la seva major part no ens són atribuïbles, sinó que troben l'origen en mesures de pretesa justícia respecte als delinqüents, però que

s'han traduït únicament a deixar cada vegada més desemparat el ciutadà normal i corrent. No hi ha reunió, no hi ha conversa en la qual no surti aquest tema i en la qual no s'aportin exemples de delinqüents contra les persones i la propietat que, a les poques hores de la seva detenció, no siguin altra volta al carrer fent escarni d'una societat indefensa. Això, senyor President, molt més que el petit robatori de la cantonada, és el que preocupa al ciutadà.

Ahir ens parlava vostè de la lluita per aconseguir un funcionament normal de la Junta de Seguretat, però el que no es pot fer és afirmar que tot el que passa a Catalunya és competència de la Generalitat —cito textualment— i no assumir després la responsabilitat en un camp tan punyent com aquest. En una paraula, el ciutadà no pot seguir esperant que el Consell Executiu i el Govern de l'Estat es posin d'acord sobre qui és el responsable i, mentrestant, sofrir les conseqüències d'aquesta situació.

Senyor President, o la Generalitat té competència i actua, o exigeix a qui la tingui que posi tots els mitjans per acabar amb aquesta situació. I si la Cambra no li sembla un lloc prou adient per a denunciar aquest fet —com assenyalava ahir el senyor President— i creu que necessita un lloc de major ressò, just és —entenem nosaltres— que l'utilitzi. La inseguretat de les persones, dels vehicles, dels béns privats, dels habitatges, de les activitats comercials, és creixent dia a dia, i, fins i tot, és sabut que determinades empreses turístiques recomanen als seus clients que prenguin precaucions durant la seva visita al nostre país. Així, la tasca de la Conselleria de Comerç i Turisme, els resultats de la qual durant aquest estiu val la pena que siguin elogiats, coincideix amb el senyor President que pot veure's completament desvirtuada.

En diferents ocasions hem escoltat el mateix President de la Generalitat o algun dels seus Consellers parlar del reequilibri de Catalunya, de reequilibrar Catalunya, d'aquesta Catalunya de la qual diem que té el cap massa gros, amb una àrea metropolitana de Barcelona on s'aplega la major part de la població del nostre país. I la veritat és que no veiem actuacions encaminades, precisament, a corregir aquesta situació. Pensem que ja és hora de fer una tasca concreta per a cercar una millor distribució de la potencialitat catalana, perquè equilibri vol dir estabilitat, i estabilitat vol dir capacitat de progrés. Els catalans que no som de Barcelona, sense discutir la seva tradicional funció de cap i casal, pensem que ja seria hora que els barcelonins comencessin a comprendre la resta de Catalunya com a quelcom més que el lloc on anar a passar uns dies de vacances o la terra on es cullen les mongetes. Se'm dirà, potser, que intento fer política de campanar en esmentar aquest fet, però creguin-me que vull tenir tota l'objectivitat possible. Pensem que, fins i tot en el camp de la política, aquest desequilibri estableix en l'aparició de formes que, al nostre entendre, no són les millors, com el fet que en aquesta Cambra el nombre de representants que corresponen a les comarques barcelonines superen, i amb molt, el de representants de tota la resta de les comarques de Catalunya.

I quan he dit que no notem autèntics esforços per a corregir la situació no parlo per parlar. Tots vostès saben quantes vegades els catalans ens havíem queixat de no tenir a Catalunya cap facultat de veterinària, malgrat la importància de la nostra població ramadera, i recordaran com, en presentar-se l'oportu-

nitat de creació d'una facultat d'aquesta especialitat, Lleida i Girona vàrem entrar en una lluita cordial però aferrissada, aportant tota mena d'arguments per tal d'integrar a les nostres respectives comarques aquest nou centre docent. Doncs bé, la solució per a aquesta fraternal lluita, que va moure polítics i escriptors, corporacions i associacions de tota mena, no va poder ser més salomònica: situar la facultat de veterinària a Barcelona. I suposo que l'argument no seria el de la densitat de producció ramadera o d'indústries derivades al voltant de la Plaça de Catalunya. Sigui com vulgui, aquesta activitat docent es tradueix, senyores i senyors Diputats —ho vulguem o no ho vulguem, en una escala més petita o més grossa—, en un nou motiu de concentració per al nombre de professors, alumnes, personal auxiliar que necessita per al seu funcionament. Fet anecdòtic? Potser sí, però demostratiu d'una realitat, que és que potser no estem afrontant amb prou seriositat i rigor la tasca de reequilibrar Catalunya.

I, fins i tot, quan parlem de la construcció d'obres públiques —especialment de carreteres—, ¿no és cert que, llevat d'unes poques excepcions, es parteix d'una concepció radial de Catalunya, de forma que pràcticament qualsevol intent de comunicació entre comarques un xic allunyades comporta la necessitat de passar per Barcelona? No es tracta de negar una realitat de fet i, fins i tot, geogràfica, sinó de plantejar-se esquemes nous, pensant en la Catalunya que voldríem i no en la que tenim, projectant cap a un futur a llarg i no posant pegats a situacions d'avui i solament d'avui.

I en una enumeració de fets que són un problema, avui no podia faltar, no pot faltar, evidentment, una referència a l'atur. I no dic «referència», evidentment, en cap to pejoratiu o de segon ordre, sinó que he dit «referència» perquè ahir el Molt Honorable President de la Generalitat va dedicar-hi temps, l'hi han dedicat els que m'han precedit en l'ús de la paraula, i no dubto que els qui em seguiran faran el mateix. Però nosaltres voldríem aportar a aquesta problemàtica de l'atur la nostra visió del problema i de la forma com entenem que s'hauria de lluitar contra ell.

Per la nostra part, estem convençuts que tots els esforços que posen les diferents forces socials per tal d'intentar resoldre o, almenys, aminorar el nombre de persones sense feina seran pocs, perquè l'atur, amb tot el seu dramatisme de la falta d'ingressos familiars, no és aquesta la pitjor conseqüència que té, sinó la sensació primigènia de trobar-se com a marginat d'una societat i el perill, el greu perill, posterior de crear un hàbit de passivitat en les persones aturades. Per això, nosaltres creiem que cal endegar una acció d'ajuda a les persones sense feina, d'evitar que a cap llar falti el més indispensable, però sempre lligat a una contraprestació de l'individu a la societat. No es tracta, evidentment, d'una gasiveria, sinó de fer una valoració positiva de la relació social. No és tan sols que hem d'evitar allò que «el que res no costa res no val», sinó que el treballador ha de sentir que la societat no és indiferent al valor del seu treball, que la seva aportació laboral és estimada i apreciada. D'aquí que les fórmules de treball comunitari, de cooperativisme laboral o qualsevol altra que posi en relleu la valoració social del treball són, per a nosaltres, indispensables.

Pensem que aquesta posició ha de ser compartida per totes les forces polítiques perquè resulta congruent amb els pronunciaments bàsics de tots. Més encara, s'ha dit —i és cert— que

el subsidi d'atur ha donat lloc al naixement d'una picaresca desmoralitzadora, tant pel que, percebent el subsidi, treballa pel seu compte o com a assalariat de forma clandestina, com per empresaris poc escrupolosos, que no dubten a contractar persones en aquesta situació. Totes dues conductes són igualment condemnables.

Doncs bé, en la mesura que el perceptor del subsidi fos obligat a aportar el seu treball, d'una forma o d'una altra, és evident que, per simple incompatibilitat física, s'hauria posat fre a aquest autèntic frau social.

Per a nosaltres és tan clar aquest plantejament que creiem que sols els que d'una manera o d'una altra participen en el frau poden mostrar-s'hi contraris. De vegades s'ha utilitzat l'expressió «moralitzar el país»; doncs bé, si no som capaços de valorar el treball en ell mateix, posant en relleu tot el que té de realitzador i vigoritzador per a l'home que treballa, no sols no estarem moralitzant el país, sinó que estarem afavorint un germen segur de destrucció de la nostra societat.

Ahir sentíem el Molt Honorable President de la Generalitat com ens parlava d'aquesta tasca que el Consell Executiu s'ha proposat —i que nosaltres aplaudim i compartim i estem disposats a ajudar en la mesura de les nostres forces— en el camí de modernitzar el país; ens parlava de l'agricultura i ens parlava de tota una sèrie de projectes, de treballs encaminats a fer la nostra agricultura més moderna, més progressiva, més rendible.

És cert que, cap al final de la seva intervenció, el Molt Honorable President va fer referència a uns quants temes dels quals havia parlat dient: molt bé, tot això són projectes, són línies d'actuació, són objectius a aconseguir, però hi ha el dia a dia, hi ha la tasca immediata, hi ha el que s'ha de fer avui, que no podem deixar de banda. Doncs bé, el nostre Grup pensa que en fer referència a l'agricultura, el Molt Honorable President de la Generalitat ens va parlar bastant d'aquest futur, d'aquests objectius a la llarga, però, potser, potser, no va reflectir suficientment quina és la situació actual del nostre camp.

No és descobrir cap secret, ni de bon tros, la consideració de la importància que per a Catalunya té el seu sector agrari. No sols em refereixo a importància econòmica sinó al que representa d'arrels de la nostra identitat. És cert que una part del que en podríem dir el nostre producte interior brut procedeix de la indústria i, tal com apuntava el President de la Generalitat, en el seu discurs de l'any passat repetit enguany, això explica l'impacte brutal de la crisi en la nostra societat, car aquesta crisi és bàsicament industrial, però Catalunya deixaria de ser el que és si perdés de vista el seu sector agrari.

Avui, l'agricultura, els nostres pagesos, es troben encaixonats entre dues formes de signe contraposat que actuen sobre ells. D'una banda, els preus dels productes agrícoles han decaigut, hi ha excedents en productes concrets: vi, fruita seca i d'altres, per als quals no es troben sortides adequades, sense que els organismes competents facin una tasca positiva d'orientació de cultius que eviti desequilibris de futur entre oferta i demanda. D'altra banda, les despeses generals de qualsevol explotació agrària, sigui grossa o petita, augmenten dia rere dia. Les llavors, els combustibles, les eines, simples o sofisticades, els adobs segueixen, quan no avancen, el ritme d'increment del cost de la vida, mentre els preus dels productes que reben els pagesos tenen una evolució molt més retardada en

aquesta dramàtica carrera.

He posat un cert èmfasi en les paraules que reben els pagesos, perquè és cert que la mestressa de casa troba que els productes del camp, quan ella va a adquirir-los són cada dia més cars, però això no fa res més que assenyalar la separació cada dia més grossa entre el preu que rep l'agricultor i el preu que paga el consumidor. No cauré en la fàcil demagògia de cridar contra els intermediaris, perquè és cert que els intermediaris són indispensables per a posar el producte a l'abast del consumidor, però sí fer un crit d'atenció sobre el fet d'aquesta diferència que cada dia s'agreuja.

Una altra consideració que també afecta la nostra agricultura: en situacions així, és quan cal esperar que l'actuació dels poders públics vingui a compensar, d'alguna manera, el desequilibri que s'accentua. I, en canvi, la realitat és, precisament, el contrari.

S'ha produït, d'una manera absolutament incomprensible, un augment desbaratat en els líquids imposables de la propietat rústica, la qual cosa es tradueix en noves i abundants càrregues fiscals sobre la terra, i, fins i tot, s'anuncia un fortíssim increment en les quotes de la Seguretat Social agrària, atès que desconeixen, pel que sembla, els inspiradors d'aquesta política, l'autèntica situació del camp.

Però és que encara hi ha més, per si la pràctica congelació dels preus dels productes que ven el pagès no fos suficient, per si l'increment dels costos de producció no incidís prou de forma negativa, per si l'actuació fiscal no aportés un altre factor desencoratjador, ha aparegut un nou núvol per sobre la nostra pagesia: el robatori dels seus productes, especialment dels que poden aconseguir una millor cotització en el mercat, s'incrementa dia rera dia.

No fa pas massa temps, els nostres diaris donaven la trista notícia d'un agricultor mort per haver comès l'impensable delicte d'intentar defensar el fruit del seu treball davant dels qui pretenien robar-lo. I, aquesta vegada, se'n parlava perquè hi havia hagut un mort, però, dia rera dia, les agrupacions de pagesos clamen contra el furt reiterat, sense trobar resposta a les seves justes reclamacions, perquè no es tracta d'actes aïllats de persones que en situació de necessitat intentin fer-se —de manera injusta— amb productes per al propi consum, sinó d'autèntics robatoris en quantitat massiva per a tornar a vendre el producte d'aquest robatori.

Em temo, amb tot el que he dit, que m'hagi sortit un quadre esperpèntic sobre la situació de la nostra agricultura, però, sense treure els peus del test, crec que tot el que he dit és veritat, que sobre la nostra agricultura estan incidint tota una sèrie de factors negatius, els quals —potser no tots— són responsabilitats del Consell Executiu. Però creiem que la política no és sols fer allò que predeterminadament és definit com de competència i responsabilitat, sinó cercar els camins per a solucionar problemes, i sobre el que no hi ha dubtes és que el nostre camp té problemes, greus problemes.

Entrant en un altre apartat, em sembla innecessari fer cap especial esment a la consciència de tots del valor de l'autonomia com a factor definidor de l'acció política a l'hora present; més encara, sense l'autonomia, ja veiem que no tan sols aquest debat, sinó la mateixa existència de la Cambra és, absolutament, impensable. Però, en el que no hi ha potser tanta coincidència és en la valoració de l'autonomia com a realització

política. Per alguns, és simplement una forma organitzativa adoptada per l'Estat, per a d'altres el reconeixement legal i constitucional d'una realitat sociològica, per a d'altres pot aparèixer com una situació transitòria i no desitjada cap a d'altres formes polítiques. I, encara, les discrepàncies poden ser més fortes quan es tracta de definir el que hem de fer d'aquesta fonamental eina política, en el nostre cas concret, en el cas de Catalunya.

Esmento aquest fet, perquè ahir, en l'exposició del Molt Honorable President de la Generalitat, vàrem trobar a manca referències concretes a una necessitat per a nosaltres imperiosa. Nosaltres creiem que l'arrel fonamental de l'existència de les autonomies és el reconeixement a què m'he referit que els pobles integrats a l'Estat espanyol són diversos. Tenen característiques pròpies i diferencials que només poden ser realment compreses i posades al servei dels ciutadans, últim destinatari de tota acció política, per mitjà d'una acció de govern directa establerta pels seus mateixos òrgans. I vull fer, per evitar malentesos, una precisió: diversitat, no és un terme que comporti valoracions qualitatives, de millor o pitjor, sinó, simplement, constatació de diferències. Doncs bé, si l'acció política, qualsevol acció política, ha de perseguir com a objectiu la millora i el benestar dels ciutadans, d'acord amb la seva especial idiosincràsia —i això fa que siguin diferents els objectius d'un govern nòrdic, els d'un de mediterrani o els d'un de germànic—, no cal dir que també l'actuació dels òrgans de govern de cada una de les autonomies dins l'Estat espanyol haurà de ser diferent si vol complir el seu deure respecte als ciutadans propis.

I aquesta especificitat, aquest tenir en compte les arrels, les autèntiques arrels de la nostra manera de fer, no les vàrem saber veure suficientment reflectides en l'exposició del Molt Honorable President. Catalunya és com és, té una determinada manera de fer, té el que els catalans en diem un tarannà propi, que és el fruit d'una manera concreta d'entendre la vida i la influència d'una organització i d'unes institucions que l'han conformada d'una manera concreta. Per esmentar algun exemple —l'exemple al qual tan afeccionat és per a ajudar a la comprensió de la Cambra el Molt Honorable President Pujol—, és ben sabut que l'estructura agrària del nostre país és fruit directe de la institució concreta de l'hereu, institució que pot ser més o menys criticada, i, fins i tot, pot ser més o menys bona, objectivament considerada, però que és nostra i que ha donat un resultat concret: el nostre fet diferencial.

Doncs bé, Catalunya, entre moltes altres circumstàncies conformadores, és fruit d'una concepció concreta de la família i d'uns sistema específic d'ensenyament. Ambdós factors ens han influenciat poderosament i ens han fet com som, i, si no volem que se'ns desvirtuin les nostres essències, caldrà que vetllem per aquestes dues importants institucions socials. I no hi ha, no hi pot haver el més petit dubte que la nostra manera d'entendre la família i el nostre sistema d'ensenyament estan essent avui objecte d'atacs, de fortíssims atacs, fins i tot des de la legislació de l'Estat. I aquí és quan per a nosaltres és més necessària una acció clara i decidida del Govern d'una Comunitat Autònoma: quan sent atacades en la seva arrel les bases de les seves característiques com a poble. No es tracta d'aplaudides obediències a la legislació de l'Estat, però sí d'utilitzar tots els mitjans que l'autonomia té al seu abast per a corregir i adaptar a les seves característiques pròpies el que és norma general.

Recordem del debat de política general de l'any passat i també del d'enguany que el Molt Honorable President, en fer referència als equipaments socials, parlava de l'activitat dirigida a la creació de millors i noves residències geriàtriques. Però ni allí ni ahir li vàrem sentir una paraula en defensa de la família. Em sembla innecessari dir que també nosaltres compartim el desig que disposem de llocs adients i dignes per a acollir les persones grans que es trobin desvalgudes, però el que ens preguntem és si, a nivell individual i col·lectiu, fem tots els esforços necessaris per tal que el nombre de persones que hagin d'acollir-se a aquests centres sigui el més reduït possible.

Quan una societat té tendència a prescindir dels que ja no són aptes per al treball, dels que ara en diuen «de la tercera edat» —nosaltres en dèiem «els grans»—, amb ple oblit del caliu que la seva presència comporta i el reforçament de la unitat familiar que va unida a la presència de l'avi, ¿què fem per a contrarestar aquest element disgregador? Som capaços, senyor Conseller, de gastar imaginació i mitjans per a fer veure a la gent, a tots, la conveniència que deixem de fumar.

Per què no som capaços d'abocar inventiva i recursos per a deixar-nos clar que ens convé mantenir la família junta i que els avis són quelcom més que unes persones improductives i potser el que en diuen carregades de manies?

Voldria fer una petita dissertació sobre aquest fet. Per experiència personal, professional, més ben dit, puc dir-los com és curiós que les sol·licituds per a internar persones grans en residències geriàtriques s'incrementen i es multipliquen per dos o per tres o per quatre en els mesos immediatament anteriors al període de vacances. Aquest fet només té una resposta: el que es busca no és el bé de la persona que s'ha d'acollir, sinó la comoditat dels qui volen prescindir d'algué que resulta una càrrega o una molèstia. És aquí on és el problema, més que en el fet de tenir el nombre de places per a acollir-los, a fer que no hi hagi sol·licituds per a ocupar-les.

I anant a l'ensenyament, he dit abans que el fet diferencial entre les Comunitats que componen Espanya no comporta comparacions qualitatives, però he d'afegir que, indubtablement, el nivell cultural i educatiu a Catalunya supera des de fa moltíssims anys la mitjana de la resta de la població en les altres Comunitats. I això no ho diem amb criteri pejoratiu per als altres, sinó com la simple constatació d'un fet estadísticament demostrat.

Doncs bé, aquest nivell educatiu i cultural no ens ha plogut del cel, sinó que és fruit d'un sistema d'ensenyament concret, del qual formava part essencial, juntament amb la qualitat dels educadors, la capacitat dels pares a triar l'escola que creien més adient per a l'educació dels seus fills. I avui, senyores i senyors Diputats, les últimes disposicions aprovades, o en curs d'aprovació, en les Corts de l'Estat, dificulten cada dia més aquest dret inalienable dels pares, recollit fins i tot per la Constitució. Perquè ja no es tractarà que els pares facin ús o no d'aquest dret de triar, sinó que no podran triar perquè no hi haurà les escoles privades.

Davant d'això, què pensa fer el Consell Executiu de la Generalitat? Ahir sentíem com el Molt Honorable President de la Generalitat ens deia que havia fet retirar una esmena a la totalitat plantejada contra la LODE perquè tenia l'esperança que aquesta seria reformada en allò que semblava o era antiautonò-

mic. I em sembla bé. Però si la Llei ataca aquest dret fonamental de què ha fet esment, deixin-me que els digui que l'hauré fet bona, perquè en lloc de produir el mal al Govern de l'Estat ens el farem nosaltres mateixos. Doncs sí que hem obtingut tot un èxit.

Recordem que en el debat de l'any passat el Molt Honorable senyor President ens explicava com era un dels objectius del Consell Executiu fer de Catalunya un país modern, però deixin-me que li digui que modernitat i respecte a les nostres formes essencials no són conceptes contraposats. Si aconseguim, com aquí se'ns proposava, que a tots els pobles de Catalunya hi hagi un esbart, que les nostres festes populars siguin conservades, que protegem la riquesa històrica i monumental que ens van deixar els nostres avantpassats, i per a la vida el tarannà dels catalans ens el canvien sense que lluitem per defensar-lo, em sembla que hauré fet un flac favor al país.

Entenem que determinades concepcions polítiques inspirades en doctrines nascudes molt més enllà de les nostres terres puguin tenir una estimació relativa pel que constitueix la més pura essència de la nostra identitat, però per a nosaltres això és el primer.

Molt Honorable President de la Generalitat, senyores i senyors Diputats, vull dir per acabar que el nostre Grup, malgrat les deficiències i reserves que hem exposat, fa una valoració globalment positiva de la tasca del Govern, d'un Govern al qual hem donat suport perquè creiem que era el més adient per a Catalunya, atesa la composició de la Cambra. Que pensem que al llarg d'aquests tres anys i escaig de tasca política s'ha fet camí per fer la Catalunya que tots desitgem, però és evident que és molt el que encara resta per fer, i així voldríem dir que nosaltres donarem suport a tota iniciativa que per sobre de plantejaments i interessos de partit cerqui el bé comú, que, indispensablement, reposa sobre l'entesa i la concòrdia.

És amb aquest esperit que hem exposat preocupacions i problemes, la solució dels quals cal, al nostre entendre, afrontar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula... (*El Sr. Conseller de Governació demana per parlar.*) El Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, només una brevíssima puntualització al Diputat senyor Rimbau sobre el tema importantíssim, com ell ha destacat, de la seguretat ciutadana.

Ell ha plantejat de qui era la competència, que s'aclarís aquest punt, que hi havia hagut per a ell, en el discurs d'ahir del Molt Honorable senyor President de la Generalitat, una certa confusió. Bé. La competència i la responsabilitat de la seguretat ciutadana, senyor Rimbau, és de l'Administració central. L'article 149.1 29 de la Constitució diu clarament que l'Estat té competència exclusiva sobre les següents matèries: punt 29, seguretat pública, sens perjudici que les Comunitats Autònomes puguin crear policies en la forma que els respectius estatuts estableixin dins del marc del que disposi una llei orgànica. Per tant, la seguretat ciutadana és competència de l'Administració central, i la Generalitat té competència per a crear una policia autonòmica i coordinar-la amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat a través de la Junta de Seguretat. I això és el que digué ahir el President de la Generalitat, i la

confusió de vostè ve en el sentit que el President va deixar ben clar que la Generalitat té competències en certs temes i no en tots, però que no es desentén de res del que passa a Catalunya, que s'interessa i es preocupa per tot el que passa a Catalunya, i, per tant, també, per un tema tan important com la seguretat ciutadana, i que, precisament aquest tema, el de la seguretat ciutadana, el vol portar a la Junta de Seguretat, a aquest organisme de coordinació, perquè aquest organisme no tingui una única direcció de control del que fa la Generalitat en la creació de la policia autonòmica, sinó que també la Generalitat hi pugui aportar temes de preocupació de tots els ciutadans de Catalunya, com és el tema de la seguretat ciutadana.

Sobre les causes —vostè ha dit que escapen de la nostra competència i, per tant, no hi entraré—, sobre les causes, vull dir, de l'increment del clima d'inseguretat ciutadana. La comparació estadística entre l'any 82, de 108 000 delictes, i l'extrapolació l'any 83, que arribaria a 180 000 delictes, això surt de la informació del fiscal territorial i de la informació del fiscal general de l'Estat. D'aquests 180 000, efectivament, la meitat són delictes contra la propietat. El 50%. I, d'aquest 50%, un 70% són delictes contra la propietat amb violència, violència més o menys forta. I el que va dir el President de la Generalitat és que aquest tipus de delictes són els que creen el clima d'inseguretat ciutadana, els que creen la sensació d'inseguretat ciutadana. I això surt també de la informació del fiscal general de l'Estat. Aquesta és la puntualització que jo volia fer, perquè no hi hagués cap confusió. Aquest és un tema que ens preocupa, que nosaltres volem portar a la Junta de Seguretat, i per això és essencial que la Junta de Seguretat es reunixi, i nosaltres tenim la voluntat que es reunixi, però la Junta de Seguretat, com sap el senyor Diputat, és perfectament paritària en funció del que diu l'Estatut, i perquè es reunixi hi ha d'haver la voluntat de les dues parts.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rimbau té la paraula per a la rèplica.

El Sr. MANUEL-RIMBAU (*de l'escó estant*): De l'escó mateix, senyor President. Agraeixo a l'Honorable senyor Alavedra el seu aclariment, però, òbviament, jo coneixia, com és lògic, que és competència de l'Estat. El que passa és que he volgut posar un cert èmfasi en el fet que entenc que la situació és suficientment dura per si la competència no és nostra, demanar al Consell Executiu que durament actuï sobre qui tingui la competència perquè es tradueixi en fets l'increment de la seguretat ciutadana.

Aquest és el sentit de la meva intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Bé, continuem. Té ara la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, permeti'm, senyor President del Govern, que comenci aquesta intervenció, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, afirmant que vostè va entrar amb un govern monocolor i minoritari i exhaurirà la legislatura amb un govern monocolor i minoritari. I això, que indiscutiblement té un mèrit notori de tipus personal i de partit, té també unes servituds importants pel que fa a l'acció política i pel que fa a l'arrelament del marc institucional de Catalunya, particularment en una època constituent, i aquestes servituds caracteritzen el seu

mandat. Políticament, perquè si el disseny d'una política coherent comporta la juxtaposició i la coordinació d'actuacions combinades per a aconseguir determinades finalitats amb eficàcia d'esforços i economia de recursos, la permanent amenaça d'inestabilitat no li ha permès sinó l'endegament d'accions puntuals, ara aquí, ara allà, ara intensives, ara extensives, però sense el nexse orientatiu que pressuposa l'establiment de polítiques de tipus operatiu. Aquesta qüestió, per exemple, va quedar clara en el debat de política econòmica, on, sense negligir actuacions certes fetes pel seu govern, es constata clarament la inexistència d'una política econòmica d'aquest tipus *stricto sensu*.

I pel que fa a l'arrelament institucional, la mateixa inestabilitat quotidiana ha determinat un comportament, no diré claudicant, perquè no ho ha estat en absolut, però sí feble, dubitatiu, i, sobretot, mancat d'iniciativa envers l'Administració central, emparant-se, de vegades, en un diàleg o bé que no arribava o bé que es retardava, no afrontant en cap dels casos la necessitat d'explicar la situació al poble de Catalunya, encara que només fos per a assignar les responsabilitats a qui pertoquessin.

Serveixin, senyor President, aquestes reflexions introductòries per a encarrilar una intervenció en un debat de política general que, almenys en termes ordinaris, és, per prescripció reglamentària, l'últim d'aquesta legislatura. Llavors, reflexions com les fetes, senyor Pujol, són imprescindibles per a determinar el balanç de l'acció política i de govern endegada fins ara pel Consell Executiu i són també imprescindibles, segons el meu criteri, per a fonamentar el debat que suscita i mereix el seu important discurs d'ahir al matí.

Fins ara, senyor President, els debats d'aquest tipus han tingut com a referència accions concretes i, en ocasions, fins i tot anecdòtiques, que ens portaven, d'acord amb la nostra apreciació, que el Govern seguia fidelment la norma que tan sovint he repetit des d'aquesta tribuna i que resa: «qui dia passa, any empeny».

Ahir vostè va fer un plantejament diferent; va dissenyar un programa i va mostrar una actitud decidida, tot volent recobrar la iniciativa pel que fa al diàleg amb Madrid, respecte al bastiment institucional de Catalunya. Des del nostre posicionament polític aplaudim aquesta actitud, si bé lamentem que no s'hagi anunciat fins després de gairebé tres anys i mig del seu Govern. I cregui'm que això no ho dic de manera pedant o vanitosa; tot al contrari, els registres de les intervencions fetes des d'aquesta tribuna ho proven sobrerament, i el suport que li hem donat en qüestions institucionals, crucials, i fins i tot per damunt dels interessos partidistes, n'és una mostra ben eloqüent.

La qüestió rau, doncs, a compaginar el que vostè va dir ahir amb la crua realitat de l'obra feta durant el temps que vostè presideix el Govern de Catalunya; perquè ahir, sense defugir l'enumeració d'un balanç, vostè, senyor President, l'èmfasi, el posà en el disseny d'una política i en l'afirmació d'una voluntat. I analitzat el plantejament amb rigor, és clar que el primer que cal observar és la diferència entre desitjos i realitat, perquè vostè, més que explicar el que havia fet, o quins resultats havia obtingut, ens va dir el que li agradava, o el que li agradaria de fer o, potser, el que creu que ha fet, i, llavors, les discrepàncies serien més importants.

I, en segon lloc, cal observar en la seva enumeració, més

aviat voluntarista, que s'oblida d'explicar-nos quelcom tan imprescindible com són els recursos i les possibilitats amb què compta per a posar, en tot cas, a la pràctica la seva nova acció política i de govern en un temps tan breu com el que falta per a finir la legislatura. ¿És que es tractava potser més de l'enunciat d'un programa electoral que no pas de l'emmarcament d'una política a curt termini? Però, anem per parts.

El primer punt al qual vostè fa referència, el titula «modernització i innovació». Seguint el que deia, aquí es plantegen tot un seguit de dubtes, perquè vostè vol impulsar una política d'aquesta mena en relació amb l'economia, amb la cultura i amb l'Administració.

Pel que fa a l'economia, ha tornat als plantejaments de tipus sectorial: agricultura, indústria, comerç, serveis. Anecdòticament, no ha pogut tanmateix sostreure's de citar una vegada més l'economia intersticial; i jo tampoc no em puc sostreure de dir-li, una vegada més, que aquest és un concepte acadèmicament caduc, i políticament, i fins i tot parlamentàriament, lúdic. (*Remor de veus*).

Però retornem a la qüestió. Miri, jo podria dir-li que el plantejament industrial és dispers; que la referència a l'agricultura és plena de bones intencions dins d'un context real ple de problemes; que els temes dels serveis, malgrat l'anomenada Llei de rebaixes, són a l'espera del veritable marc jurídic, que ha de ser la llei general del comerç. Podria afegir-hi també que l'actuació financera del Govern ha estat laxa, particularment en la temàtica competencial relativa a les Caixes d'Estalvis. En fi, hauria d'aprofundir el fet que vostès s'oposaren al creixement de l'emissió de deute públic; cert, però, gràcies a Esquerra Republicana aquesta emissió de deute és més reduïda que la que fins i tot el Govern estava disposat a acceptar, amb el que això suposa de reducció d'obligacions de cara al futur financer de Catalunya i amb el que suposa de cara a evitar, arribat el cas, l'establiment de retocs que necessàriament augmentarien la pressió fiscal a casa nostra.

Però s'han fet coses. Hi ha hagut una actuació i uns resultats, i, per tant, aquesta enumeració, aquest punteig individualitzat, no el seguiré, perquè vull anar al fons del tema, del tema d'aquesta política econòmica que vostès dissenyen, d'aquesta política sectorial.

Senyor Pujol, si vostè vol dissenyar una política econòmica de tipus sectorial —que, d'altra banda, és l'única que ara permet l'Estatut pel que fa a les competències exclusives i no concurrencials de l'article 9 i les limitatives de l'article 12, així com les executives de l'11—, si el seu Govern, dic, vol dissenyar aquest tipus de política econòmica, haurà de convenir amb mi que això no és possible, atesa la naturalesa tècnica d'aquestes actuacions, si prèviament no és definit el marc territorial operatiu.

En concret, no es pot fer política econòmica sectorial eficient si, prèviament, no es disposa de les interrelacions territorials entre el que els especialistes anomenen «espai-objecte d'anàlisi» i «espai-marc d'anàlisi»; és a dir, entre l'espai territorial del país, considerat com un tot, i les seves subestructures dimensionals, que a Catalunya, per història, per tradició, relleu, voluntat i voluntat del poble, no són altres que les comarques. I la divisió comarcal, políticament i operativament, està, després de més de tres anys de legislatura, encara per fer, i, per tant, la política sectorial no pot tenir ple contingut.

El concepte de modernització aplicat a la política cultural, entrant en un altre apartat del primer bloc de consideracions que vostè va fer ahir, resulta potser relliscós, perquè en aquest camp, no per l'actuació d'un Departament, sinó per la concepció global de Govern, les coses que s'han fet —i se n'han fet— queden inscrites en actuacions de reequipament i ampliació, però la manca de modernització —en el sentit que vostè va donar al terme— és palesa; més encara, es produeix una antinomia entre el que vostè anomena modernització i les corresponents actuacions que pretenen, potser, fer confondre el noucentisme més genuí amb les perspectives de futur. I a partir d'aquí és alhora voluntarista i anecdòtic proclamar la implantació uniformitzada arreu de gimnasos, laboratoris, biblioteques, esbarts, orfeons, grups de teatre i escoles de música. I no és un resultat, sinó un experiment inicial —i possiblement profitós—, la integració que vostè va esmentar en centres mixtos d'escoles de formació professional i BUP. I resultaria frustrant, des d'un punt de vista institucional, si, per exemple, en la qüestió dels vídeos —a la qual vostè dona tanta importància en el marc de la renovació pedagògica, i que possiblement la té— succeís que les autoritzacions donades des de Catalunya fossin només vàlides per a Catalunya i no per a fora del nostre país, i, en canvi, les atorgades pel Govern central fossin vàlides per a la resta de l'Estat i també per a Catalunya.

Un punt ja, de totes passades, en aquest context, amb el qual coincidim. Es tracta de la necessitat de fer present la societat catalana a l'estranger. Per aquest motiu, Esquerra Republicana de Catalunya va presentar una Proposició de Llei, una Proposició —perdó— no de Llei relativa a la creació de delegacions d'informació i de cultura de la Generalitat de Catalunya a l'exterior, a què, pel que vostè va dir ahir, no dubto que donarà suport parlamentàriament.

En relació amb el tercer apartat dins d'aquest primer bloc, només li diré que molt ens temem que s'hagi perdut la gran oportunitat de fer una Administració pública catalana eficient i econòmica, que allunyi la burocràcia i la paperassa. I, en aquest sentit, ens ha sorprès l'èmfasi donat a aquesta qüestió, d'altra banda encara tan condicionada pels traspassos i, en part, pel contingut sobre la funció pública que contempla la LOAPA, i que no ha estat declarat inconstitucional.

¿Com és que, per un costat, vostè afirma que el funcionament de l'Administració pròpia del Govern central no es pas un model al qual referir-se pel que fa al bon funcionament i, en canvi, resulta que el disseny que ha fet per a Catalunya el Govern que vostè presideix és mimètic respecte al de Madrid? Per descomptat que ens satisfà que l'ordenament de les plantilles —dins de la seva complexitat— pugui portar-se a la pràctica a començaments de l'any vinent, però discrepem que l'organigrama sigui el correcte, i és evident la disfuncionalitat, per exemple, entre les prerrogatives establertes pels Secretaris Generals dels Departaments i les diferents funcions dels Directors Generals d'aquests. I és evident també —almenys en el nostre parer— el flac paper que juga i hom fa jugar a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya per a la consecució d'una organització administrativa que el temps que vivim reclama.

El segon bloc de consideracions que ahir foren exposades fa referència al benestar social. En aquest camp, el senyor President hi englobà el seguit d'accions relatives als malalts, a la ter-

cera edat, als que no es valen per si mateixos, a la drogaaddicció, als equipaments, als infants, a l'assistència sanitària primària, a les zones geogràficament aïllades i també als conglomerats urbans, a l'esport, a la joventut, al medi ambient. Tot un conjunt de desitjos i d'actuacions, però actuacions aïllades en cada un d'aquests camps. Podria preguntar-li pels resultats individuals assolits en cada un d'ells. El tema de la droga, per exemple, en el sentit de la droga dura: què és el que s'ha fet? Però no m'estendré pas en aquestes consideracions; li diré tan sols que és ben cert que s'han endegat accions en aquests àmbits, però, rotundament, el Govern no disposa del disseny d'una política global en aquest.

Miri, senyor President, hi havia un senyor que prosperava en la seva feina a partir de l'acceptació de grans principis, però sense saber exactament el que havia de fer cada dia. El seu comportament es basava en el fet de no anar-se'n a dormir sense haver fet durant el dia una obra, una bona obra, per petita que fos. Al cap de l'any aquest senyor havia fet tres-centes seixanta-cinc petites bones obres, però tres-centes seixanta-cinc petites bones obres no, per ser nombroses, qualifiquen un programa de Govern, i sobretot en l'àmbit que vostè anomena de benestar social. Aquí, més que en qualsevol altra actuació política, cal esmerçar els diners generosament, però, alhora, amb criteris d'optimització pel que fa als avantatges derivats de l'actuació conjunta. És a dir, una política que parteixi prèviament d'un programa global. I dir això no és pas inventar res; és tan sols donar una certa imaginació al que els països avançats del món occidental practiquen sota els coneguts models de terciarització. Terciariatzació no vol dir, com vostès saben, traspasar, mitjançant una política d'impulsos administratius i d'inversions reals, mà d'obra i capital fix del sector industrial al sector de serveis. Terciariitzar l'economia comporta, sobretot en èpoques d'atur quantioses i creixent, endegar una política social que creï dins del sector terciari una oferta de serveis àmplia i diversificada, de manera que en el marc de les obligacions del sector públic relatives a un Estat solidari, s'ajustin socialment les hores de feina amb el lleure profitós. I això ara es pot intentar a Catalunya. La confecció dels pressupostos del 1984, n'és una ocasió.

Els altres punts del discurs d'ahir del senyor President fan referència successivament a les consideracions autonòmiques i a les relacions institucionals amb el Govern central. Li diré en aquest punt, com ja he assenyalat al començament, que les seves manifestacions en aquest punt ens varen complaure, ens varen complaure particularment. És important que a Catalunya, i des de Catalunya, es tingui la iniciativa del que significa la transformació d'un Estat centralitzat en un Estat autonòmic, i aquesta iniciativa no s'ha tingut d'ençà de l'abril del 1980. La voluntat d'ahir, manifestada per vostè, és de recuperar-la. Nosaltres l'aplaudim i li donem suport, ja que, en definitiva, això és un eix fonamental que ha defensat Esquerra Republicana des del començament d'aquesta legislatura.

Coincidim amb el plantejament que ahir va fer sobre la demanda de traspàs de les Cambres Agràries. Coincidim, també, en les implicacions que, pel que fa a la quantia de les valoracions, comporta la sentència d'inconstitucionalitat del Tribunal Constitucional sobre la LOAPA. Observem que, si bé formalment la Telefònica és una empresa privada, de fet té el

comportament d'empresa pública, i essent el seu president nomenat pel Ministre corresponent, és a aquest Ministre a qui convé d'adreçar-se i de demanar responsabilitats. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té presentat respecte a això una moció, en què, tal com està plantejat el tema, no dubtem tampoc del seu suport.

Emmarcar, doncs, totes aquestes iniciatives dins un diàleg profitós és quelcom d'imprescindible per a la nostra consolidació institucional. Per això considerem absolutament negatives converses tendents a replantejar els nefastos acords autonòmics, o pre-autonòmics. En canvi, ha de ser positiu conèixer i incidir sobre l'abast de les lleis de bases, i aquí convé de remarcar que el diàleg, consubstancial amb l'esquema democràtic, ha de ser una relació bilateral, o, si s'escau, multilateral, en la qual tots els interlocutors per igual gaudeixen, d'entrada, d'identiques prerrogatives. No hi caben les imposicions, els entrebancs o les intoleràncies. El punt de referència no pot ser altre que l'esperit i la lletra originaris de la Constitució.

El diàleg, però, pot utilitzar-se per a fer un camí escapista, o per a argumentar declaracions tan eloqüents com inoperants i, fins i tot, frustradores. Recordo que, en ocasió d'una obra escrita per Bernard Shaw, aquest envià una invitació a Winston Churchill perquè assistís a l'estrena. Churchill li escriví dient-li que no hi podia assistir, però que si l'obra arribava a tenir una segona representació, ja hi aniria. L'escriptor li contestà enviant-li dues entrades i afegint que així hi podrien assistir el senyor Primer Ministre i algun amic seu, si encara li'n quedava algun. (*Rialles.*) Aquests tipus de brillantors, senyor President, il·lustratius d'una mentalitat, són, en el diàleg que nosaltres defensem, sobers i contraproductius en el que ha de ser el veritable i fructífer diàleg amb l'Administració central de l'Estat. I si, malgrat tot, es torna a produir la incomprensió, considerem obligació —considerem obligació— del Govern de Catalunya denunciar la situació al poble perquè conegui els fets i jutgi en conseqüència.

I, dit això, permeti'm que hi afegeixi, senyor Pujol, que la nostra consolidació institucional té obstacles que vénen de fora, però també, almenys fins ara, s'han produït algunes reticències a nivell intern. Aquí no es tracta tant d'objectar el que s'ha fet com el que no s'ha fet.

Primer: per què des d'aquí es va trigar tant a posar fil a l'agulla en el tema de la policia autonòmica?

Segon: per què des d'aquí es va començar tard i amb feblesa el tema del tercer canal de televisió?

Tercer: per què, com vostè admet, en tot un any no s'ha avançat en els afers legalment transferibles de les diputacions? De fet, no és pas que no s'hagi avançat gens en un any; no s'ha avançat gens en tres anys, quan molts dels temes pendents i en litigi són aspectes que pertocuen a la Generalitat, ja que formen part de realitzacions de la Mancomunitat i de la Generalitat republicana i que fou el general Franco qui els posà a disposició de les diputacions.

Convé, doncs, senyor President del Govern, recuperar la iniciativa a tots els nivells. Per això, Esquerra Republicana planteja des d'un bon començament el millorament de l'Estatut. Aquesta fou, senyor President, una condició que li posàrem en el debat d'investidura. En el debat de política general del setembre passat, també vàrem presentar una resolució matisada en aquest sentit, i, ara, en fi, hem entrat al Parla-

ment, perquè sigui considerada, una proposició de llei per a reformar l'Estatut. No entraré aquí en detalls, perquè això ja es veurà al seu dia. Diré, això sí, que, tal com estan les coses, aquesta reforma per a millorament és absolutament imprescindible.

Que no es vulguin veure aquí ni oportunismes ni electoralismes; l'Esquerra Republicana, en aquest tema, no vol protagonisme, malgrat que el té. El que desitja és que la recuperació del marc institucional del nostre autogovern sigui un fet, sigui un fet. I és per això que aplaudim —aplaudim— totes les iniciatives que en aquest sentit s'han produït i es puguin produir per altres forces polítiques presents en aquesta casa.

Senyor President, per acabar: manifestar-li que, efectivament, amb l'atur no es juga, però no hi ha de jugar ningú, perquè convé establir d'una vegada per sempre el següent.

Primera: aclarir a l'opinió pública qui és a qui, veritablement, amb competència i possibilitats, correspon d'endegar la política econòmica de lluita contra l'atur.

Segon: assenyalar amb claredat quin és el marc competencial de la Generalitat en aquests temes.

Tercer: indicar que les consignacions pressupostàries del pressupost de Catalunya emprades en aquest punt responen més a requeriments d'un Estat solidari que no al disseny de polítiques específiques.

Quatre: defugir manifestacions frustrants i demagògiques sobre la intenció o la promesa de creació de llocs de feina.

I, cinquè: fer entendre que el problema de l'atur és un símptoma de la crisi, i que, fins i tot, depassa el seu mateix àmbit. Per tant, només la sortida de la crisi, amb un nou model de societat, donarà resposta a aquesta situació. Mentrestant, el tema s'ha de paliar, i fer-ho des de la perspectiva que, conjuntament amb el fenomen de l'atur, s'ha de mirar particularment la problemàtica dels aturats. I això, en un doble aspecte: que, d'un costat, el subsidi arribi a tots i per la durada que calgui, però que, al mateix temps, tots els aturats que obtinguin subsidi siguin subjectes a una disciplina laboral, organitzada per les diferents Administracions públiques, per evitar, així, insolidaritats, competències il·lícites, frau i frustracions.

Acabo. Senyor President, valguin aquestes consideracions com la valoració sintètica que el Grup d'Esquerra Republicana ha fet del seu discurs d'ahir, relatiu a l'acció política i de govern. Les discrepàncies, majoritàriament en els àmbits de les actuacions econòmiques i socials, són òbviament a causa del diferent posicionament polític. Els punts de coincidència són els relatius a bastir plenament el marc de les nostres institucions d'autogovern, que és desig —i ens hi esforçarem— d'Esquerra Republicana que això quedi acomplert en finalitzar aquesta legislatura.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, unes respostes, no pas a tots els temes que ha plantejat el Diputat senyor Hortalà, però sí a alguns d'ells. Concretament, el senyor Hortalà ha fet referència a la necessitat d'una política territorial, a com, sense una política territorial portada a fons, hi ha aleshores un cert *handicap* per a la realització d'una políti-

ca econòmica.

Senyor Hortalà, nosaltres, concretament el Govern de la Generalitat, crec que ha fet més coses de les que vostè deia sobre política comarcal i sobre política territorial, i ara, així, d'una manera improvisada, i que no serà pas completa ni de molt —vull dir que n'haurem fet moltes més—, n'hi diré algunes, no?

En el terreny de la comarcalització, que vostè demana, jo el que he de recordar és que el que havia de fer el Govern era presentar el document de treball per tal que, en Ponència, d'acord amb l'article 108, a través del que s'especifica en l'article 108, es pogués dur a terme aquesta Llei. Això és presentat des del mes de gener de l'any 1983. És a dir, està presentat des de fa, pràcticament, deu mesos.

També s'ha presentat un projecte de llei sobre política territorial, que és pendent de discussió en aquest Parlament, i en el qual ja es preveu això que vostè reclama —que vostè, justament, reclama—, que és que s'estableixi un engranatge entre els plantejaments econòmico-sectorials i els plantejaments territorials.

D'altra banda, en tota una sèrie de camps, nosaltres, el Govern de la Generalitat ha fet uns plantejaments, ha presentat ja els seus plans de conjunt, globals; és a dir, no pas amb una visió de detall, amb una visió molt reduïda a un àmbit, sinó agafant la globalitat del territori català. Per exemple, ja fa temps que es va presentar a aquest Parlament, i s'hi va discutir, el Pla d'Aigües; s'ha presentat el Pla de Carreteres, s'ha treballat en el Pla de Camins, en el Pla de Ports, en el Pla de Sanejament d'Aigües Residuals. Ara n'hi ha un que no és en el Parlament, però en el qual s'està treballant, que és el Pla Ferroviari de Catalunya. Per tant, no se'ns podria dir que nosaltres no hem fet justament aquesta, no estem fent aquesta planificació. Li podria dir que en alguns sectors on els temes de planificació de carreteres i de camins, no pas d'aquest Parlament, però on aquestes coses es valoren molt... Per exemple, concretament, i això sí que no és competència nostra, en l'ambient militar de Catalunya, en la institució militar de Catalunya, el Pla de Carreteres, concretament, que s'ha presentat fins fa poc, doncs encara fa molt pocs dies que se'm comentava com una aportació molt important i molt positiva, i que ells l'estan estudiant molt seriosament, i donant-li molta importància, i vostè sap que a aquest terreny, concretament, el sector militar li dóna, justament, sempre, una gran importància i una gran valoració.

Però és que això que vostè deia, jo li podria..., en fi, això de quins són els plans i què es va fent, doncs, jo ara podria, evidentment, estendre'm molt explicant-li quina és la planificació, quines són les línies que hi ha en una pila d'aspectes: ara, això primer, i després, això segon, i després, això tercer. Jo he tingut a vegades —pel que estic veient, després dels comentaris que es fan del meu discurs d'ahir—, als meus discursos en aquests debats, un defecte probablement, i és que he explicat moltes coses de les que fem; he quedat sempre molt curt perquè en fem moltes més, però n'he explicat moltes, i això ha ofegat potser una mica la línia argumental. Però, és clar, ahir, en canvi, vam explicar la línia argumental i no vam entrar, en canvi, en el detall de les coses, en el detall dels fets concrets. Però ara, jo li explicaré, per exemple, en una Conselleria —d'una manera improvisada—, per exemple, és pot dir

que la Generalitat no té una línia, diguem-ne, coherent, diguem-ne, això primer i això segon, posem per cas, en el camp de la Sanitat? No. Hi ha hagut una voluntat: primer, de resoldre el problema que hi havia de dèficit de llits per a malalts aguts —cosa que ja estava bastant avançada aquest procés—; segon, hem d'atacar dos grans problemes, que són l'Assistència Primària —ja ho vam explicar—, que va molt malament, i de fet ja fa molts anys que va malament —vostès ho saben perfectament, és una queixa tradicional de fa quinze, vint, trenta anys—, i que no el resoldrem ni amb sis mesos ni amb un any; i, segon, al mateix temps, els malalts crònics; aquí sí que tenim un gran dèficit, tenim un enorme dèficit, i els vells.

Abans, concretament, el Diputat senyor Rimbau ja ha fet referència, i és cert, i és cert que a més hi ha una certa, diguem-ne, deshumanització, que fa que moltes vegades s'envii el vell a l'hospital. També li he de dir, senyor Rimbau, de tota manera, que la Generalitat ha fet dues campanyes, una que se'n diu «l'avi a casa» i l'altra que és aquella de «la vellesa ens afecta a tots» que, precisament, al que tendia justament és a no desentendre'ns del tema de la vellesa i considerar-lo un tema, doncs, a emmagatzemar un tipus de personatges..., sinó tot al contrari: «l'avi a casa», «la vellesa ens afecta a tots». Però, en fi, per tant, malalts aguts, crònics, assistència primària, i després un gran esforç, tot això a cavall d'un gran esforç per tal de poder aprofitar tots els instruments que nosaltres tenim a Catalunya per a lluitar en això.

Catalunya, a través del temps, perquè ha hagut de suplir amb la pròpia iniciativa, o ha volgut suplir amb la pròpia iniciativa, els dèficits de l'acció pública, ha creat un sistema sanitari que en molts aspectes és diferent del que hi ha en el conjunt de l'Estat—, i nosaltres, evidentment, hi hem de treballar—, sobretot aquesta gran quantitat d'hospitals; els uns privats, els altres hospitals de patronat, hospitals més o menys municipals o de patronat, en molts pobles, en moltes ciutats... Tot això, ho hem hagut d'aprofitar i per això hem llançat una política de cara a això, precisament, de cara a poder encaixar, en aquest pla que li deia, aguts, crònics i assistència primària, diguem-ne, a part, doncs d'acreditació d'hospitals.

Bé, ara jo em podria estendre molt més, doncs, explicant-li tots els punts com encaixen lògicament dintre, concretament, del Departament de Sanitat o del Departament d'Esport, per exemple. Vull dir, que no hi ha una actitud així, diguem-ne, barroera o d'improvisació; hi ha, primer, primer objectiu: instal·lacions. Què hem d'anar a parlar de l'esport i que la gent ha de fer esport si resulta que després no té piscines, no té pistes polisportives, no té camps de futbol... Primer, instal·lacions. I per això aquest gran esforç de cinc mil cinc-cents milions —si no ho recordo malament— aproximadament, doncs, per tal de dotar Catalunya d'instal·lacions esportives; des d'una instal·lació—, de vegades en col·laboració amb els ajuntaments, altres cops, no—, des de la petita instal·lació esportiva, doncs, que es fa a Fonollosa, posem per cas, que té quatre-cents habitants, fins a la gran instal·lació esportiva que en costarà tres-cents, amb cent milions de l'ajuntament i dos-cents de la Generalitat, que es fa a l'Hospitalet, o que es començarà a fer a l'Hospitalet en una etapa molt immediata. Per tant, primer, instal·lacions.

Segon: a partir d'aquí, què s'ha de fer? Esport de base. Que

els nanos facin esport, que s'habituin a fer esport, i, a més, crear les condicions perquè no deixin de fer esport quan acabin els estudis, sinó que puguin continuar fent-ne a través de les instal·lacions dels clubs, etcètera. Què requereix això? Ensenyament; ensenyament de l'esport: monitors, professors d'educació física... Per això, un dels esforços en el terreny de l'ensenyament ha estat en el camp de l'INEF, en el qual hem triplicat la capacitat de producció, per entendre'ns, de professors d'educació física. I això és fonamentalment el que hem fet. Que, a més, hem de fer poc o molt un esforç en el camp de l'esport d'èlite? També ho creiem. No creiem que no se n'hagi de fer gens i per això s'han creat cinc o sis escoles, una per a velocistes, una altra per a aixecadors de pes, una altra per a piragüisme, una altra per a rem —que, per cert, està oberta també a fora de Catalunya i hi ve gent de fora de Catalunya també—, però bàsicament estan centrades aquí i són bàsicament per a la gent d'aquí. Bé, doncs, això és una línia. Ara jo podria, si em deixés portar pel meu tarannà, ara ja començaria a explicar detallets i detalls de l'Escola de Banyoles de Rem o de la de Piragüisme de Sort i tornariem a caure en allò de sempre. Però no ho farem. Simplement és per dir-li, per posar aquests dos exemples que he agafat. En podríem posar més, o pitjor si agaféssim el d'aixecadors de pes (*rialles*); això seria molt pitjor. Bé, aleshores —que també hi és aquesta escola... Perquè vostès ja saben que nosaltres tenim febleses en el nostre esport: els llançadors, que hem fet una escola de llançadors i una d'aixecadors de pes, però em frenaré. (*Rialles*.) Bé, és per a dir que no, que aquestes línies hi són; el que passa és que, si volen, potser, doncs, podríem admetre que algunes vegades no s'han explicat amb prou claredat, però hi són, i d'una manera rigorosa, i s'està fent aquesta política, entenc que a fons.

Vostè ha parlat de més coses, una d'elles important, el tema de les Diputacions; aquest és molt important —a més, vostès saben que jo, personalment, li dono una immensa importància. Bé, efectivament, aquest és un tema que no ha evolucionat positivament durant aquests tres anys; això no ho hem negat mai. S'ha intentat, s'ha fet una Llei aquí, sempre ha estat recorreguda, com vostès saben. També li he de dir una cosa, senyor Hortalà, en el tema de les Diputacions són dues parts, i jo ara no entraré en el terreny polèmic ni del que pugui ser l'actitud dels governs d'UCD o del PSOE, del que sigui, dels governs, en general, centrals, ni tampoc en si des de les Diputacions hi ha hagut una actitud oberta, hi ha hagut una actitud aparentment oberta o hi ha hagut una actitud que realment per sota mà mirava de frenar-ho; en això, jo ara no hi entraré. Però, en canvi, vull entrar en una cosa, perquè em sembla que aquesta és positiva, i és que hem fet un plantejament aquest últims temps; fins i tot ahir vaig fer referència a aquell pacte institucional que vaig proposar immediatament després de les eleccions municipals per veure si podíem acabar de trencar, si és que hi hagués alguna resistència, a base d'un plantejament que políticament pogués ser més acceptable per a tothom, per a tota aquella gent que té alguna cosa que dir en aquest tema de les Diputacions. I jo, sense negar-li el que vostè em diu, únicament vull puntuar que el traspàs dels Mossos d'Esquadra i de tots els serveis, concretament en aquest cas de Barcelona i de Girona, dels Serveis d'Extinció d'Incendis, no és tampoc negligible, és una cosa important; tant una cosa com l'altra

són importants. Però, de tota manera, admès que aquí hem quedat curs, en canvi, li vull dir que tinc l'esperança que el nou plantejament que s'està fent actualment podrà donar un cert resultat, un resultat concret, un resultat tangible, en un futur immediat. Si no ho fos, hauríem de dir que, evidentment, jo, després, diguem-ne, dels plantejaments polítics que hem fet de cara que això fos possible, doncs que potser no hi ha hagut prou ganes de fer-ho. Però, ara com ara, no estem en condicions per a dir-ho, no ho hem de dir, no seria just que ho diguéssim; és just que diguem que confiem que aquesta vegada es pugui fer una passa endavant important.

Només dos petits detalls per coses que vostè ha fet esment, que són dues coses importants, dos petits temes de detall: vídeo. Pel que fa al que diu vostè, té tota la raó. Podria passar això, i de fet això està en la línia d'allò que ahir li deia de com, de vegades, ens trobem amb coses que engavanyen, que entrebanquen el funcionament de l'autonomia, i que són coses menudes però, en canvi, són importants; per exemple, aquesta n'és una, el vídeo és un tema molt concret, podria tenir una enorme transcendència i aquí ens podrien deixar absolutament encallats. Jo li he de donar una bona notícia, d'avui, o sigui que és una notícia fresca, i és que s'ha arribat a un acord amb el Ministeri en el sentit que es puguin donar autoritzacions o visats tant a Madrid com aquí amb validesa per a tot l'Estat, sense necessitat de fer una nova presentació. Bé, això, és una situació, naturalment, com tantes vegades passa, en la qual segurament nosaltres ens hem hagut d'acostar una mica a la posició d'ells i ells a la nostra, sense cedir en res del que entenem que és de la nostra competència..., però, en fi, és d'aquelles bones notícies que tot sovint es poden donar de la nostra relació amb l'Administració central, amb el Govern central, que també convé donar sempre que existeixi. Avui n'hi ha una i em complau molt de dir-ho; ahir no hi era encara, avui hi és.

I finalment, un altre petit comentari, també de detall. Home, jo li vull dir que la Llei dita «de rebaixes», de tota manera, no és només de rebaixes; és la Llei sobre la venda no sedentària, la Llei sobre la venda a domicili, la venda ambulànt, és la llei sobre la venda amb pèrdues, és la llei del saldos, és la llei de les liquidacions..., és una cosa molt més àmplia. Que nosaltres volíem fer una llei més àmplia? Això és ben cert; però vàrem entendre clarament que valia la pena, i l'experiència ha demostrat que aquesta precaució no era gens baldera, que valia la pena que comencéssim fent primer un plantejament més limitat, més sectorialitzat, que ens permetés entrar en aquest camp. Repeteixo, després s'ha vist que aquest prudència era necessària. Probablement queden algunes coses més per contestar, senyor Hortalà, que no és pas que les vulgui defugir; és, en tot cas, per a no allargar més la intervenció. Si vostè, que m'imagino que possiblement voldrà fer algun comentari, vol insistir en algun dels punts que creu que queden pendents, vostè ho fa i jo procuraré contestar-li.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Hortalà, té la paraula per a la rèplica. Deu minuts com a màxim.

El Sr. HORTALÀ: Moltes gràcies, senyor President del Govern, per la seva contestació. Senyor President, senyores i senyors Diputats. Miri, el tema, el tema no és un tema que pugui circumscriure's a unes preguntes i unes respostes. Jo crec que és un tema de filosofia política i, en definitiva, de creació de partit. Em referiré primer a la qüestió, a què vostè ja

s'ha referit, de la política econòmica i, després, als temes institucionals. És clar, vostè diu: «Nosaltres tenim uns programes que comencem pel punt 1, seguim al punt 2, fem el 3.» Jo no ho dubto, el que passa és que, aquests programes, no els conec. I les memòries que vostès presenten al Parlament acompanyant el Pressupost tampoc no ho diuen. Però aquest no és el tema. Si fos veritat que vostès tiguessin aquests punts —i, ho repeteixo, jo no ho dubto, però els desconec—, és a dir, si vostès tinguessin una programació de la seva actuació dins d'un tot coordinat, bé, disposarien d'un programa de política, i possiblement discreparíem d'aquest programa per qüestions d'ideologia. Però en el tema concret de la política econòmica, el que succeeix és que si volen fer política econòmica sectorial, bé, no hi ha altra manera de fer-la en termes d'eficàcia si no hi ha una referència territorial. No em refereixo a l'administració del territori, només a la divisió del territori. Perquè es poden fer diferents polítiques econòmiques, polítiques econòmiques globals de fixació, de macromagnituds, actuacions de tipus empresarial; actuacions concretes: la jornada de quaranta hores, la política d'aval, les suspensions i les fallides que hi ha darrera d'aquests avals. Però el tema d'una política econòmica sectorial, si és que vostès trien per fer aquesta —i jo crec que trien correctament perquè és l'única que permet l'Estatut de fer—, per a fer-la amb eficàcia, és imprescindible un marc territorial d'acció perquè, si no, els esforços que comporten les actuacions al primari, al secundari i al terciari es veuen completament desvalguts. I, al mateix temps, es poden veure fins i tot corregits per les actuacions de la política global de l'Estat.

A mi em sembla que aquest és un tema, almenys des d'una perspectiva tècnica, absolutament evident, i vostè em diu: «Oh, és que la culpa del fet que...» —per dir-ho així— «que no hi hagi una divisió comarcal no és ben bé nostra; és una cosa que s'està discutint al Parlament.» És veritat en part, això, senyor President del Govern. Vostès varen presentar un estudi sobre això el gener del 83; aquest Parlament va començar a funcionar, a funcionar, l'abril del 80, i, mentrestant, hi havia hagut debats de política general, i algun debat sobre qüestions específicament econòmiques, en el qual ja es passava —jo mateix ho vaig assenyalar— de la concepció de l'economia intersticial a l'economia sectorial i, si es volia fer economia sectorial s'havia d'empènyer, al màxim possible, al màxim possible, aquest disseny de la base del territori. A més a més, per això hi ha el Parlament, però també voldria dir-li que és competència del President de la Comissió accelerar les corresponents tasques i, si no ho recordo malament, el President d'aquesta Comissió pertany al Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El segon tema. El tema de les Diputacions, com a paradigma d'una situació institucional, diguem-ne, confusa. Senyor Pujol, jo, ahir, el vaig felicitar pel contingut i la valentia del seu discurs en els temes institucionals, i a mi no em costa res tornar-ho a fer avui aquí, reiterar-ho públicament. Vostè va tenir ahir una actitud valenta davant d'una voluntat d'institucionalitzar definitivament el marc d'autogovern de Catalunya, i, això, ho reconec. Ara bé, quina és la discrepància, senyor Pujol? Vostè diu: «durant un any no hem pogut fer res amb les Diputacions». Jo dic: «no durant un any, durant tres». El problema és que vostè i jo estem d'acord que no s'ha fet res

amb les Diputacions, però no s'ha fet res per alguna raó. El que jo li demano, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, és que, si no pot fer res posant-hi vostè tota la seva bona voluntat, tots els seus esforços i totes les seves possibilitats, que ho denunciï a l'opinió pública; efectivament, un diàleg és cosa de dos; en aquest cas, suposem, entre la Generalitat i les Diputacions. Si els entebancs provenen de les Diputacions, que es digui clarament que provenen de les Diputacions, si és que provenen de les Diputacions. Aquest és el nostre punt de vista. Si les dificultats en qualsevol tema provenen del Govern central, que es digui que provenen del Govern central, però que no s'utilitzi aquesta política de tapar les coses pensant que el temps ho cura tot i que a la millor, en un moment determinat, una conjuntura política... No, crec que la legislatura s'està exhaustint, i les qüestions bàsiques del marc institucional s'han de tirar endavant, i, si no es poden tirar endavant, s'ha de posar en coneixement del poble qui és el culpable dels endarreriments.

Bé, aquest serà un dels punts. Celebro el que m'ha dit sobre els vídeos. Sobre el tema de la Llei de rebaixes, evidentment que la Llei de rebaixes és quelcom més que una llei de rebaixes, però voldria dir-li que, si he parlat de la Llei General del Comerç, és perquè vostè, en el debat d'investidura, va prometre que faria una llei general del comerç, i, si bé la Llei de rebaixes contempla moltes coses, és evident que no les contempla totes. I, per exemple, no contempla les relacions de tipus operatiu i institucional entre la Generalitat i la normativa que en aquest respecte tenen, per exemple, les administracions que depenen de la mateixa Administració local.

Per acabar, per acabar, senyor President, no es tracta de fer una crítica per fer una crítica. Crec que el nostre pas per aquesta legislatura ha donat proves sobreres d'una inequívoca actitud de suport quant als temes fonamentals de tipus institucional per al bastiment del nostre autogovern. Esquerra Republicana ha sacrificat les seves prerrogatives de partit envers la necessària consolidació institucional de Catalunya. I, llavors, ens trobem amb coses que sobten i que formen part d'una crítica petita, menuda, però crítica.

Per exemple —i amb això acabo—, ahir, un conegut se'n va als Serveis Territorials d'EGB del carrer de Casp, i es troba que, per inscriure's, li donen aquests fulls. Vostè em dirà: «home, això no té res a veure amb el que hem parlat abans ni amb el que he dit jo». Certament. Però, abusant d'aquesta mena de laxitud que vostè utilitza en les respostes, jo també la faig en la contraresposta, si m'ho permet. Aquests papers, senyor Pujol, aquests papers, Serveis Territorials del carrer de Casp, uns papers escrits totalment i íntegrament en castellà: «hoja de servicio», «datos personales», «póliza», «vinculación con la Administración»... Home!

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, simplement, el senyor Diputat crec que bàsicament ha insistit en el tema econòmic. Ahir, jo vaig començar, concretament, el meu discurs, justament, fent notar una cosa que a mi no m'agrada fer, que són les limitacions del nostre Estatut. A mi no m'agrada fer això perquè —ja vaig dir-ho ahir—, encara que

sigui assumint un risc que potser la prudència aconsellaria de no assumir en aquest cas, m'agrada i entenc que el Govern de la Generalitat ha d'actuar com si alguns d'aquests límits no existissin. Això lliga amb el que abans també ha plantejat el senyor Rimbau, i una mica de confusió hi pot ser perquè jo hi insisteixo tant, en això; dic tan sovint: «quan no tinguem una competència d'una cosa, no hem de dir, simplement, no tenim la competència; hem de dir no tenim la competència però veurem què es pot fer». Això, aquesta és l'actitud. I, per tant, anar enumerant les limitacions i anant-me queixant «que això no ho tenim, que això tampoc no ho tenim, que no ens deixen fer això i no ens deixen fer el de més enllà», no és el meu estil, ni és l'estil del Govern de la Generalitat. Però ahir vaig haver-ho de fer, perquè, naturalment, de vegades hi ha un moment que les responsabilitats s'han de repartir, d'acord amb el que són les autèntiques responsabilitats, que vol dir les reals competències. I vaig haver de llegir al Parlament aquells nou punts que, realment, des del punt de vista del que en podríem dir una política econòmica en el sentit ple de la paraula són, en la perspectiva econòmica, desoladors.

Jo recordo que en el discurs que vaig fer aquí el mes de novembre de l'any 80 ja vaig dir: «tinguem ben present quina és la nostra competència en el camp econòmic; tinguem ben present què és una autonomia i, concretament, què és la nostra autonomia; tinguem ben present què és el Govern de la Generalitat i què és el Parlament de Catalunya, què és el que pot fer i què és el que no pot fer». Ara, jo em veig en la precisió de tornar-ho a recordar, ho vam dir ahir, vostè, jo, tots plegats, ho recordem prou bé, perquè —ho repeteixo— és tot just ahir. Ara bé, el que li he de dir és que, nosaltres, durant aquests tres anys i mig —i ho hem explicat ja molts cops, però no em fa res de tornar-ho a dir ara molt breument, en dos minuts—, hem aplicat una política econòmica anant més enllà, en alguns aspectes, del que era la interpretació estricta d'alguna competència. I en aquest Parlament se'ns ha discutit moltes vegades alguna de les iniciatives que hem pres o que hem intentat prendre, justament en el camp econòmic; en aquest Parlament ens ha estat discutit.

En tot cas, la nostra política ha estat la següent: a curt termini, nosaltres, dintre del que era la nostra competència, hem mirat de lluitar tant com hem pogut contra la situació de crisi, posant l'accent en la inversió pública, i l'hi hem posat. I si alguna crítica rebem, en aquests moments, de vegades, de l'Administració central és que ells entenen que hi hem posat massa l'accent. No ho diuen amb aquestes paraules, però, de fet, diuen això: «Heu posat massa l'accent en la inversió pública»; una inversió pública que, a més, afortunadament, és socialment molt rendible, perquè són aquests polisportius, aquestes escoles, aquests dispensaris, aquests hospitals, aquestes carreteres..., tot això, que hi és; per tant, no se n'ha anat en fum, això. Però hi hem posat un gran accent. Jo no sé si ho deia ahir en el meu discurs, però ho hauria pogut dir, que, per exemple, a Catalunya —i vostès ho poden comprovar— hi ha moltes, moltes petites i grosses empreses de la construcció que, de fet, consideren que sense l'acció de la Generalitat avui estarien o en situació pitjor de com estan o haurien tancat. Moltes, grosses i petites. I tots vostès tenen la possibilitat d'anar a demanar a gent representant d'aquestes societats grosses o petites si això és veritat o no és veritat. Ho poden com-

provar. No cal que en això em facin confiança, comprovin-ho. I, naturalment, darrera d'això hi ha una pila d'altres activitats, entorn d'això hi ha una pila d'altres activitats, que se n'han beneficiat.

De fet, doncs, nosaltres hem intentat fer una acció a curt termini d'increment de la inversió pública notable. Hem intentat actuar dintre de les nostres competències i més enllà de cara a donar suport a la iniciativa privada. Perquè, és clar, cada vegada que nosaltres anem a l'estranger —que hi anem sovint— i mirem de posar en contacte les institucions patronals estrangeres amb les d'aquí, fem una cosa que, segons com, crea protestes a Madrid i que, naturalment, espero que no em crearà en aquest Parlament. Però vull dir que, en tot cas, nosaltres, més aviat en aquest terreny, hem mirat com podíem donar un nou impuls a la iniciativa privada del país, hem actuat d'acord amb les nostres competències i, a més, també, d'acord amb el que en podríem dir tota la nostra capacitat de moure ressorts, més enllà del que són estrictament les nostres competències.

Nosaltres, en aquests moments, estem, a través de les Cambres i a través d'altres procediments, actuant, fent una actuació que dintre de poc es veurà que és molt important, de cara al foment del comerç exterior; hem estat en aquesta línia. Naturalment, a Madrid sempre se'ns diu que nosaltres no podem moure ni un dit, que no podem ni enviar una carta, a l'estranger, pràcticament. Se'ns diu això, però, malgrat tot, nosaltres hem de trobar les maneres de poder-ho fer, perquè Catalunya és una realitat, i és una realitat de comerç exterior.

I, en aquesta línia, jo tornaria a caure en el defecte de dir: «hem fet això, i això, i això...», una mica, molt per sobre ho vaig enumerar ahir, avui ja puc estar un quart d'hora, ara, improvisant, parlant d'això. Però no ho faré. Però aquesta ha estat l'altra línia d'acció que nosaltres hem dut a terme, conscients que aquesta no tindrà uns efectes tan immediats de cara a la superació de la crisi, que de cara a pal·liar la crisi, simplement, hi ha un procediment més ràpid, més immediat, en alguns aspectes, que la inversió pública, i per això hi hem posat l'accent.

Aleshores, en un tercer punt, el que hem mirat de fer, anant ja més enllà, fins i tot, és ajudar que el país vagi posant les bases de la seva modernització, de la seva innovació —com deia ahir—, i que això li permeti, en el moment que la conjuntura comenci a canviar, realment poder aprofitar aquesta nova situació que es crearà. La política de modernització i d'innovació no és d'avui, no és d'ahir. Podrà ser —algun de vostès m'ho dirà— molt més modesta. És modesta. Bé, d'acord, és modesta. Després vostès em diran: «és modesta, ha de ser més ambiciosa», i, a més, ens diran com l'hem de pagar. Si només ens han de dir és modesta, diguin-ho, són lliures de dir-ho, però entenguin que, per a anar bé, a més, ens haurien de dir com l'hem de pagar. Però, de tota manera, aquesta política ha estat la CIRIT, que representa un fet, si més no, quant a element de reflexió i element de mobilització de les idees, del pensament i de les inquietuds en el camp científic, i, a més, de mobilització no de molts però d'uns quants centenars llargs de milions cada any. Bé, això és una cosa de l'any 80, no és d'ahir. I el CIDEM és una cosa de l'any 81, i és un element de modernització important en el país. I el Llibre Blanc sobre el disseny s'ha començat fa molt de temps. Tot això són ele-

ments de modernització. Aquesta és la tercera línia d'actuació que nosaltres tenim en el camp econòmic.

Naturalment, això, complementat amb el fet que moltes d'aquestes accions que es fan través de la inversió pública es fan en la línia de posar el país en condicions per tal que pugui ser el suport, que pugui ser el sostenidor d'una economia vigorosa.

Terreny de les comunicacions, en el qual es fa molt. És a dir, no és que ja es comenci a fer broma sobre els rètols de la Generalitat. Oh, però és que al darrera de cada rètol hi ha una cosa, de vegades petita, d'acord, però de vegades hi ha cinc-cents milions d'inversió, només, darrera d'un rètol, només d'un, hi ha cinc-cents milions d'inversió, i això és important, ja ho he dit avui. Sense comunicacions no hi ha res, i, si nosaltres féssim una política territorial però mentrestant no féssim les comunicacions, no serviria de res fer una política territorial sobre el paper, perquè, en realitat, el que avui desperta l'esperança —ja ho deia ahir—, i el que, d'altra banda, desperta la possibilitat d'una actuació econòmica important en el Berguedà o la Cerdanya no és el fet que nosaltres aquí hàgim fet o no hàgim fet una llei de comarcalització —que també s'ha de fer, òbviament—, sinó que es faci o no es faci el desviament de Manresa, el desviament de Berga, arreglar la carretera des de Manresa a Berga i després de Manresa a Bagà i, a més, el túnel del Cadí, i, a més, que surti bé per l'altra banda. I no em deixaré portar altra vegada per la meua temptació d'entrar en els detalls. Però és això, i això s'està fent.

I, com això, moltes altres coses. El Pla de Ports de Catalunya. Que realment s'estigui fent un esforç per a arreglar alguns dels ports —a part els de Barcelona i Tarragona, que no ens corresponen—, com és el port de Palamós, o com és el port de Sant Carles, per a dir-ne només un, això és política econòmica. I, a més, és la política que nosaltres podem fer. I la fem més que fora de Catalunya, i d'aquí vénen els problemes i alguns esgarips, i algunes de les complicacions que tenim.

L'hem feta per la raó que sigui, si volen ja ho analitzarem el dia que sigui, però l'hem feta més, més que a fora de Catalunya. Bé, això és el que nosaltres hem estat fent, i ho hem estat fent. Jo li recomano que es rellegeixi els nostres discursos, i els nostres papers, i les nostres declaracions i els nostres comunicats; potser sí que algun és més ferragós del compte i queda dissimulada la línia aquesta, però això, aleshores, atribueixi-ho simplement a l'estil barroc del President i no pas a que no hi hagi una línia ben definida.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Hortalà té la paraula per a la rèplica. Cinc minuts com a màxim.

El Sr. HORTALÀ: Des de l'escó mateix, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor President del Govern. D'entrada permeti'm que li dongui un suggeriment, no m'atreveixo a dir consell. Ha parlat del comerç exterior i ha dit que des de Madrid no els deixen aixecar un dit, no els deixen aixecar una carta; el suggeriment és que a partir d'ara no ho intenti per la telefònica.

Bé, vostè parla que fan una política econòmica en la qual la inversió pública juga un paper primordial —i en això, senyor Pujol, li dono tota la raó—, és ben cert, la seva política econòmica genuïna i correcta és la política d'inversions públiques; aquesta és la política econòmica que fan, i nosaltres li donem suport. I aquesta és una política econòmica com una altra qual-

sevol; el que passa és que quan es volen anar pujant nivells d'actuació i surten complicacions, si no es gaudeixen de determinades potestats, de determinades competències, que parteixen d'àmbits molt exclusius i arriben fins a la sobirania nacional. Per això, senyor Pujol, nosaltres, perquè es pugui fer política econòmica que vagi més enllà de l'útil política d'inversions públiques que vostès fan —no ho nego—, però perquè es pugui anar més enllà d'això, per això, Esquerra Republicana demana la reforma de l'Estatut, entre altres coses.

Bé, vostè em diu: nosaltres, a l'espera o en la comprensió del que fem... Hauria d'entendre que si fem un pla de comunicacions, un pla de carreteres o un pla de ports, o el que sigui, és bo que ho fem, perquè sinó després ens trobarem que no podem ni tan sols aplicar aquell tipus d'aplicacions que entren dins d'un marc de competència reduïts. I això és cert, senyor Pujol, això és cert. El que passa és que si es fan determinades actuacions, —diguem-ne, subsectorials—, especialitzades, comunicacions, ports, transports, el que sigui, convé de disposar prèviament, d'un emmarcament global, perquè els recursos són escassos, i han d'estar ben administrats, no només a l'espai, sinó també en el temps; i el que passa és que el que avui són administracions públiques amb funcions de Govern, demà en són unes altres. I, per tant, convé en aquest sentit, donar economia i eficàcia a l'ús racional del diner.

I, per acabar, accepto el seu suggeriment. Tornaré a llegir els seus discursos i les seves memòries, i els seus programes. Memòries pressupostàries, senyor Pujol. (*Rialles*) Jo tinc per norma, senyor Pujol, perquè el temps és escàs, només llegir-me els grans mestres. A partir d'ara, l'inclouré a la llista (*Rialles*.)

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula el Diputat Honorable senyor Antoni Gutiérrez Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ DÍAZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ahir s'iniciava aquest debat sobre la política general, al nostre Parlament, amb una extensa intervenció del Molt Honorable senyor Jordi Pujol, President de la Generalitat, intervenció que mereix, al nostre entendre, algunes consideracions globals.

El senyor President va intentar fer arribar a aquest Parlament el que en podríem dir un missatge a favor de la modernització, la innovació i el benestar social. Es tractava d'una reflexió, estimulante i esperançada sobre el nostre futur. Però aquest missatge estava mancat de bases sòlides que poguessin garantir-ne la credibilitat. En primer lloc, el senyor President ens llença un missatge en pro de la modernització, de la innovació i benestar social, sense reconèixer prèviament que durant tres anys i mig la seva política de govern, en les seves expressions globals i sectorials i en les concepcions pressupostàries, no ha estat informada per una concepció de modernització innovació i benestar social.

El senyor President ha fet, amb el seu discurs, un clar trencament entre una política de govern marcada per una trajectòria clarament conservadora, pragmàtica i atentista, i unes ofertes de futur d'esperança i renovació. Hauria estat bo i rigorós que el senyor President, si ha decidit arribar a la conclusió que el seu projecte de govern —si es que el tenia— havia fracassat al llarg de tres anys i mig, ens hagués dit, amb esperit autocrític, que ens proposava una nova política perquè, un examen obje-

ctiu dels tres anys i mig de l'acció de govern minoritari de Convergència i Unió, com intentarem palesar durant el curs d'aquesta intervenció, no dona autoritat al President Jordi Pujol a parlar de modernització i de benestar social: en tot cas, de falta d'iniciativa, de gestió de curta volada, de manca de capacitat creadora.

Si algú pot parlar avui, aquí, d'un projecte de futur basat en el progrés, la modernització, la innovació, la voluntat de benestar social, no és qui detenta un balanç tan pobre i tan poc eficaç. Però, a més a més, en segon lloc, aquestes promeses esperançades de futur se'ns formulen sense un raonament recolzat en dades objectives i creïbles, i sense una voluntat programada que assegurí, des de l'acció de govern, una incidència positiva sobre els grans eixos que avui defineixen la nostra situació.

En tercer lloc, cal recordar que no és solament, ni fonamentalment, del senyor President i la seva voluntat d'impulsar la modernització i el benestar social que avui venim a discutir aquí, sinó sobre la situació d'una Catalunya real, dels seus problemes i dels projectes alternatius per avançar en la difícil tasca de la nostra reconstrucció nacional. Reconstrucció nacional que vol dir reconstrucció econòmica, reconstrucció institucional, reconstrucció social i reconstrucció cultural, i, tot això, dins el marc de la concepció d'una Catalunya solidària. I cal parlar, per tant, abans que res, de la crisi econòmica i en ella, en primer pla, del problema de l'atur.

L'atur no és un instrument polític a mans de ningú; és una realitat dramàtica i punyent que afecta amplis sectors del nostre poble treballador. Certament, des de posicions liberals-conservadores pot aduir-se que una necessària reconversió exigeix pagar com a tribut immediat l'augment de l'atur, enfrontant-lo conjuntament en el millor dels casos, amb una política assistencial. Però, des de posicions de progrés, cal afirmar, defensar i portar a la pràctica, una política que entengui que l'ocupació és avui una variable socialment i econòmicament prioritària, sobre la qual cal actuar amb decisió i amb tots els instruments que tenim a les mans des del nostre àmbit econòmic. En canvi, el Consell Executiu, aquests tres anys i mig de mandat transcorreguts ha menystingut aquest problema, reduint la crisi i l'atur a objectius a combatre per una sola Conselleria, i, encara, la de Treball; mentre que la política econòmica de la Generalitat ha quedat subordinada als interessos socials i econòmics dels qui donaren suport a Convergència i Unió el 80. Tenim com a exemples clars d'això la composició del Consell Assessor del Crèdit, la política d'aval, i el CARIC.

Des de la nostra concepció, avui cal prioritzar el tema de l'atur com un tema global de tot un govern, per això, els Presupostos del 84 haurien de ser els primers d'un programa de quatre anys de lluita contra la crisi i l'atur, coordinat amb els pressupostos de les diputacions —mentre aquestes existeixin— i dels ajuntaments. Aquest programa hauria d'incloure per la Generalitat un pla d'inversions públiques de 75.000 milions de pessetes anuals en equipaments socials i d'infraestructura, amb detall comarcal per a poder seguir el seu compliment i fer que no passi com l'any 81 i el 82, anys en els exercicis dels quals les obligacions reconegudes sobre els crèdits definitius, és a dir, el grau de compliment de les inversions previstes, ha estat del 26,6 i del 56,8 respectivament segons fonts de la Intervenció General de la Generalitat publicades a

Nota econòmica número 6 de juny-juliol del 83.

Aquests incompliments de les inversions signifiquen una greu responsabilitat del Consell Executiu i són l'expressió més clara de la seva actitud de no voler afrontar el tema de l'atur. Afrontar el problema de l'ocupació amb la voluntat prioritària que defensem i sense menystenir les dificultats originades pels pocs instruments que avui encara tenim exigeix apuntar les causes i no els efectes. És a dir, exigiria apuntar a la manca d'inversió —entenent que és la de caràcter públic, que ha de jugar el paper de motor de l'empresa i, en tot cas, animar la inversió privada. Per això cal referir qualsevol perspectiva de sortida de la crisi a un marc integrat de planificació en el qual, la reconversió i la reestructuració s'acompanyin d'una reindustrialització tendint a fomentar l'ocupació en aquells sectors que es preveu que seran més dinàmics davant el mercat, tant l'interior, com l'exterior.

Tot això, ha de comportar la necessitat de la presència corresponsable de les Centrals Sindicals, de les forces socials i de les institucions on es programin i s'elabori la política econòmica i social, perquè els sacrificis que avui, de fet, estan fent els treballadors —pèrdua del poder adquisitiu dels salaris, creixent inestabilitat de l'ocupació, augment de l'atur, increment de la pressió fiscal sobre les rendes salarials— tinguin, efectivament la seva contrapartida solidària en la creació de nous llocs de treball. És això que se n'ha dit la concertació social per a fer front a la crisi d'una manera solidària.

La reconstrucció econòmica i social de Catalunya és imprescindible si volem abordar de veritat la reconstrucció nacional, des de la realitat de la nostra heterogeneïtat social, i amb voluntat de reconstruir una sola collectivitat davant els perills de disgregació. Perquè nosaltres, diem i afirmem, una vegada i una altra que ens sentim catalans de ple dret tots els que vivim a Catalunya, però volem poder dir, amb la mateixa fermesa, que ésser català representa també tenir treball a Catalunya, que ésser català representa també poder influenciar en les decisions econòmiques i socials de la nostra collectivitat nacional. Mentre al Vallès Occidental hi hagi una taxa d'atur registrat del 28,7% —el real sabem que és superior i, més encara si pensem en l'atur femení, moltes vegades amagat—, la identitat cultural de Catalunya, els projectes de normalització lingüística difícilment reixiran, perquè, de terra de promissió, Catalunya s'ha convertit aquests darrers anys, en terra de desesperança. Per això —insistim— cal una política decidida en el terreny econòmic de lluita contra la crisi i l'atur. Per això —insistim— cal donar-nos i dotar-nos dels instruments necessaris per a tirar endavant aquesta política a partir de la programació econòmica i la concertació social. És per això que quan es parla que es vol incidir sobre la desocupació ens preguntem: per què el Consell de Treball està pràcticament mort? Quin paper juga la Direcció General de Programació? Per què no s'ha creat el Consell per a la reconversió de sectors industrials quan, reiteradament s'ha demanat en aquest Parlament? Instruments que amb la Generalitat republicana van jugar un important paper, com l'Institut d'Economia de Catalunya, l'Institut Català de l'atur forçós, ¿ja haurien de tenir, avui, els seus equivalents en una situació tan greu de crisi i de desocupació com la que estem patint. Per què no s'han complert resolucions del Parlament sobre el tema de l'atur? Per què no s'ha complert el Programa número 9 dels Pressupostos del Depar-

tament de Treball referent a la xarxa de lluita contra l'atur pel que fa a la creació de comissions comarcals formades per sindicats, patronats i ajuntaments.

L'Estatut d'Autonomia en els seus articles 12.2 i 13 estableix la participació en la gestió del sector públic econòmic estatal i la designació dels representants propis de la Generalitat en els organismes econòmics, les institucions financeres i les empreses públiques de l'Estat. Participació en la gestió i designació de representants que ja es podria haver fet, especialment en els casos com SEAT, ENASA, Soler Almirall i Maquinista. En canvi, s'ha optat per una via llarga, complicada i amb poques possibilitats d'èxit, com ha estat presentar una proposició de llei a les Corts Generals. Malgrat que està programàticament prevista la creació de l'Institut Català del Crèdit i l'Institut Català de Comerç Exterior, tres anys i mig de govern no han estat temps suficients per a convertir-los en realitat.

En canvi, l'apressada creació del Consell Assessor del Crèdit, reunint els representants de la gran banca espanyola, ha quedat lluny de rendir fruits positius a la política financera catalana. Una política financera que ha vist aquest últim any un esdeveniment de gran importància, del qual el senyor President no ha fet esment a l'hora de fer-nos arribar el seu missatge esperançat cap al futur. Em refereixo a l'afer de Banca Catalana. Una qüestió de notable dimensió econòmica, ja que implica quantitats de l'ordre dels 275.000 milions de pessetes, però que també és l'expressió de tota una filosofia en política financera. Perquè, deixant de banda qualsevol referència a les responsabilitats que al seu dia es puguin deduir de les investigacions obertes pel Banc d'Espanya, és per a nosaltres especialment greu que la sortida de la crisi s'hagi saldat desaprofitant la possibilitat de crear un sector públic en la banca i, contràriament, s'hagi regalat a la gran banca espanyola, en uns moments en què l'abaratiment del crèdit és una condició positiva per a impulsar una política de reindustrialització i el principal obstacle per a aconseguir-ho és el comportament monopolístic de la gran banca espanyola.

D'altra banda, cal recordar també que s'han perdut moltes oportunitats que caldrà recuperar. Per exemple, el traspàs de l'INEM, dels expedients de regulació d'ocupació —avui negats explícitament pel Govern central—, i sense els quals, evidentment, es fa més difícil arbitrar una política autonòmica de lluita contra l'atur. Cal aconseguir l'exercici d'aquestes competències, i alhora exigir des de Catalunya —per què no a partir d'un projecte de llei presentat a les Corts per aquest Parlament?— la modificació de l'Estatut dels Treballadors, de la Llei Bàsica d'Ocupació, de la normativa sobre reconversió industrial i sobre contractació temporal, a fi de garantir una major estabilitat de l'ocupació i una major protecció als parats.

Cal també demanar des de Catalunya una progressiva i general reducció de les hores de treball, tant setmanals com anuals, incrementant els dies de vacances i avançant l'edat de jubilació. I això no és només una sentida reivindicació històrica dels treballadors, sinó també una mesura complementària per a combatre l'atur redistribuint l'oferta de treball.

Cal passar de les promeses a la realització de programes específics de foment de l'ocupació juvenil i dels majors de cinquanta anys, especialment ajudant a la creació i desenvolupament de cooperatives i societats anònimes laborals amb línies preferents de crèdit i ajut tècnic. Cal donar un suport decidit a

les petites empreses i als treballadors autònoms, especialment als dedicats al treball artesanal, matèria aquesta que pot tenir una gran importància, com es demostra en la política dels diferents governs europeus, i en la qual, malgrat tenir competències exclusives, la Generalitat no ha fet absolutament res.

Una política que vulgui afrontar decididament el problema de l'atur, al costat de les mesures més immediates i concretes, exigeix, certament, una modernització dels aparells productius, industrials i agraris, impulsant la investigació i el desenvolupament tecnològics, orientant les grans magnituds de la producció i el consum, racionalitzant la política energètica a favor de l'estalvi d'energia, prioritzant decididament l'energia hidràulica, del gas i del carbó i les energies renovables, evitant que Catalunya es converteixi en la reserva nuclear i optant clarament per la paralització d'Ascó i Vandellòs II.

Si es vol invocar la modernització, la innovació, el benestar, si es vol desfermar l'esperança, i amb ella la participació, cal partir de la visió d'una sortida solidària de la crisi econòmica; cal partir de la realitat de les taxes d'atur, presents al cinturó industrial de Barcelona i a tota la costa, des del Baix Camp fins al Maresme, expressió d'una situació greu, on el treball submergit, la disgregació social, la inseguretat ciutadana i la desesperança s'estenen com a fenòmens col·lectius. Sabem que l'empresa no és fàcil. Però, lluny de tota demagògia, afirmem que estem segurs que hi ha solucions per la via d'introduir la racionalitat i la democràcia en la vida econòmica. Tal vegada aquesta via està lluny de les concepcions i, per tant, de l'actuació del Govern de Convergència i Unió.

De la mateixa manera que està lluny, en el camp de la política agrària, de la voluntat de desenvolupar una política d'estructures de serveis per a col·locar el sector als nivells que Europa ens reclamarà. Sense ordenació de conreus, sense estructurar un organisme de serveis modern i eficaç, sense definir bases financeres autòctones i sense desig de legislar i governar en el camp del dret privat —per exemple, l'explotació familiar, arrendaments rústics—, o en el dret públic —institut català del sòl rústic, juntes arbitals—, el Govern no pot dir que ha utilitzat l'Estatut a fons. És a dir, el Govern ha renunciat a l'autogovern.

La no-resolució del tema de les Cambres Agràries, la manca d'una política de prioritats i planificada de repoblació forestal, el desgavell administratiu i pressupostari i el sentit continuïsta de la política d'intervenció conjuntural conformen tot un panorama que contradiu les expressions de renovació existents en el sector, que els pagesos de Catalunya han estimulat i empenyen encara, però que el Govern no ha sabut atendre en la mesura que les possibilitats estatutàries li ho permetien.

Modernitat i innovació, senyor President. Bona consigna cap al futur. Llàstima que junt a la necessitat d'una racionalitat això no s'hagi reflectit en l'Administració pública catalana. Perquè una de les expectatives més clares que s'obrien a l'horitzó de la recuperació autonòmica de Catalunya era la de poder gaudir d'una Administració pròpia catalana eficaç i racional. L'Administració autonòmica havia de ser el punt de referència d'un nou sentit i model de l'Administració per a Catalunya i per a l'Estat espanyol en general. Els catalans, que havíem lluitat tants anys per l'autogovern, creïem que podíem construir, i que ho havíem de fer, un model alternatiu d'Administració que superés els defectes anacrònics de l'Adminis-

tració espanyola, defectes agreujats durant els quaranta últims anys de la dictadura. Dissortadament, tres anys i mig de Generalitat no solament no han servit per a complir aquesta expectativa, sinó que, contràriament, s'ha construït una Administració amb els defectes de l'herència rebuda, en molt casos augmentada. La política de Convergència i Unió cap a l'Administració és manifestament partidista i, permeti'm que li ho digui, senyor President, irracional. Els resultats de tres anys i mig del Consell Executiu donen com a balanç un gran desgavell en l'Administració: la concentració territorial, la duplicació de costos, el clientelisme funcional, la inoperància de l'Escola d'Administració Pública. En general, l'Administració autonòmica està basada en una excessiva centralització barcelonina, en una macrocefàlia desproporcionada a les necessitats del nostre autogovern. Avui podríem parlar de prop d'un 90% d'efectius de l'Administració localitzats a Barcelona. L'actual Consell Executiu no ha encetat pràcticament una política de dissenyar i adaptar l'Administració al territori de Catalunya. Així mateix, en molts casos se superposen els òrgans administratius, cosa que comporta una duplicació de costos, i, per a agreujar-ho més, és pràcticament nul el diàleg amb l'Administració central de cara a solucionar aquesta temàtica en la línia de la imprescindible simplificació a favor de l'efectivitat. Modernitat i innovació, senyor President.

Perquè més greu és encara la situació en la funció pública, on el desgavell arriba fins a l'extrem d'ignorar pràcticament els efectius. La descripció de la situació de la funció pública avui a Catalunya passa per ser una llarga llista de defectes, que han estat constantment citats en aquesta Cambra pel nostre Grup, però que també han estat constantment ignorats pel Consell Executiu. Continua la discriminació envers el personal transferit i la seva separació dels contractats, tant en els serveis com pel que fa als càrrecs de comandament. En general, s'està malversant la possibilitat d'utilitzar el personal transferit. És cert que entre aquest últim es poden donar alguns casos de resistències a l'autonomia, però això no hauria de ser motiu per a incrementar el clientelisme via personal contractat i en l'accés al comandament. Continua creixent la inflació de personal contractat —són ja més de 2.500— i, encara pitjor, la desproporció entre llocs de comandament i càrrecs inferiors. En general, no es prenen mesures cap a la homogeneïtzació de la funció pública, ni en sous ni en condicions de treball: la selecció de personal continua sent aleatòria, l'Escola està sota mínims, s'im compleixen els mandats legals pel que fa a les convocatòries i al desplegament de la normativa.

Davant d'això, per assolir la modernització i la racionalització, el nostre Grup propugna que en un termini breu s'arribi a una entesa parlamentària sobre el model d'organització administrativa de la Generalitat, entenent que aquest s'ha de basar en criteris d'eficiència i de descentralització, i per a això caldria posar en marxa diversos mecanismes. Nosaltres hem proposat un text de negociació sobre les bases que preveu l'article 149.1.18 de la Constitució sobre el règim jurídic de l'Administració. Això, al nostre entendre, ens permetria delimitar al màxim el camp d'actuació del Govern de l'Estat i aprofitar totes les possibilitats restants per a l'autogovern. Igualment, propugnem la distribució dels serveis i dels òrgans de l'Administració autonòmica aproximant les decisions allà on es localitzen els problemes, criteri que caldria combinar amb el de

l'estalvi de costos administratius: Ja l'estiu del 80 el nostre Grup propugnava un model alternatiu d'organització territorial, mentre el Consell Executiu s'ha limitat a trametre al Parlament la ratificació de la divisió comarcal del 36. De la mateixa manera, cal un programa de transformació dels serveis territorials transferits, seguint el criteri anterior, i per a contribuir també a prefigurar el futur model administratiu.

Pel que fa a la funció pública. També ens disposem a impulsar una negociació sobre les seves bases. És evident que si s'aplica el que queda de la LOAPA quedaran molt retallades les possibilitats d'una funció pública autonòmica. En aquest sentit, caldria delimitar també la responsabilitat dels que, per la via de la negociació, hagin acceptat la supervivència de les despulles de la LOAPA, sense discussió parlamentària. Però és que ja fa molts mesos —des del 80— que calia legislar des de Catalunya sobre funció pública en el marc de la legislació existent de l'Estat, com es va fer amb la Llei de Mesures Urgents, conseqüència d'un moció del nostre Grup. Nosaltres propugnem l'elaboració d'un estatut de la funció pública a Catalunya que marqui uns criteris sobre tots els problemes esmentats, que potencii el dret dels funcionaris, que faciliti una selecció clara i àgil, que homogeneïtzi categories, que fomenti la integració entre els diversos sectors de l'Administració. Hem de fugir del clientelisme i de proves convocades quasi clandestinament i passant per damunt de la normativa vigent, com vàrem demostrar nosaltres en un cas de la Conselleria de Presidència en una pregunta en aquesta Cambra.

Hem de donar respostes objectives i transparents als problemes de la funció pública, posant fi a solucions parcials i elitistes, fruit de les pressions corporatives, com el cas del projecte dels serveis jurídics.

Per últim, ja seria hora de transformar l'Escola d'Administració. Excusa fàcil serà per al Consell Executiu dir que aquest tema es troba sota el 108 en ponència unitària. Fa tres anys i mig que aquest tema està congelat i l'única alternativa del Consell fou, a banda de mantenir la façana de l'Escola, trametre al Parlament els decrets de l'època de Samaranch, i fins i tot d'èpoques anteriors, per elevar-los a rang de llei. Reiterem la necessitat de potenciar una escola a nivell universitari com a primera pedra d'un altre tipus d'administració.

El Consell Executiu, com en altres camps, ignora els mandats parlamentaris, i quan es creu en minoria fa marxa enrera en les seves propostes, deixant les coses tal com estan. Un exemple entre molts seria el de la Subdirecció d'Acció Cívica. És que el Parlament no és ningú per a impulsar el Consell en la construcció de l'Administració i el seu control?

Modernització, innovació i benestar social. D'acord, senyor President. Però és ben cert que en el terreny de les prestacions socials —juventut, esport, ensenyament, sanitat i serveis socials—, el Consell Executiu, tot i disposar d'àmplies competències i transferències, ha preferit gestionar serveis en lloc de transformar-los i millorar-los utilitzant la palanca legislativa.

El Consell Executiu, fidel a la seva concepció dretana de l'Administració, ha volgut fer sentir la seva acció en tots aquests camps a través d'una gestió paternalista clientelar, poc o gens coordinada, però de resultats noticiables. En canvi, si repassem el que podríem anomenar «acció de govern profunda», de transformació, veurem com és d'escassa. Efectivament, en el Parlament no s'han presentat moltes d'aquelles

lleis realment transformadores que el poble de Catalunya tenia el dret d'esperar de la primera etapa del ple autogovern de l'Estatut. On són, senyor President, les promeses de la llei de l'esport a Catalunya i la llei de l'institut d'educació física?

On és, senyor President, una política de joventut que superi l'organització de l'esplai, del temps lliure dels joves, amb activitats que permetin afrontar des de la Direcció General de la Joventut problemes tan reals i profunds com l'atur juvenil, la delinqüència i l'associacionisme juvenil? Gosariem dir que, malgrat referències teòriques, el Consell Executiu no és conscient de la manera com la crisi econòmica i de civilització està afectant els joves i, especialment, els que pertanyen a la classe treballadora.

Si repassem en l'àrea d'ensenyament, el quadre es repeteix amb més o menys exactitud. Malgrat les declaracions verbals del Conseller i del President mateix sobre la preocupació i l'interès de millorar l'escola i en especial el sector públic, el resultat no és suficientment positiu, no és suficientment positiu. La política realitzada ha consistit en una sèrie d'actuacions administratives repetidores, en molts casos, de les accions i les normes del Govern central. La política, o la manca de política, del Govern ha estat, des del punt de vista autonòmic, enormement tímida. Hi ha hagut una insuficiència en la tasca legislativa; s'han aprovat dues lleis i solament la de Centres Experimentals és estrictament iniciativa del Govern, sense que avui sigui el tema prioritari. Quant a les actuacions i iniciatives, hi ha hagut una certa renúncia de la nostra capacitat d'autogovern, ja que no s'ha incidit en els aspectes fonamentals per tal d'assegurar un millor funcionament dels centres educatius públics. Aquests aspectes fonamentals per a nosaltres són, bàsicament, els següents. L'elaboració de les normatives i les actuacions per tal d'assegurar en cada centre educatiu públic d'EGB el nombre i el tipus de professors adequats a les necessitats pedagògiques; avui aquesta lògica encara no s'aplica. L'establiment de nous criteris per tal d'assegurar una funció inspectora adequada a les necessitats educatives. La descentralització dels serveis educatius d'una manera més àmplia i eficient que la realitzada fins a aquests moments.

Les actuacions que ha fet el Consell Executiu han ofert fonamentalment serveis complementaris com, per exemple, la informatització dels serveis, els cursos per a professors de gimnàstica, la creació dels centres de recursos; serveis que creiem que són necessaris, malgrat que en molts casos no coincidim amb el seu funcionament. Però, senyor President, vostè creu que aquestes actuacions són suficients per a justificar la nostra capacitat d'autogovern que reconeix l'Estatut? Després d'aquests tres anys i mig, queden pendants molts dels temes que es comprometé a realitzar.

No s'ha elaborat el Projecte sobre la llei d'ensenyament. Sense aquesta llei que servís de marc de referència, es comprèn que s'han desplegat poc o gens les competències transferides. Així s'explica que les inversions per a construcció escolar hagin pogut ser inferiors a les transferències del 83; que sigui encara desconeguda la programació de construccions escolars per al 83 o que no s'hagi fet res per a ordenar les plantilles dels centres públics. No s'han complert les promeses electorals i del discurs d'investidura de presentar en l'actual legislatura un projecte de llei de recerca, en compliment de la facultat que ens concedeix l'Estatut. O és que tot això anava lligat solament

a la presència del doctor Oró com a Diputat? Tampoc el Conseller senyor Guitart no ha complert el compromís que va prendre en la primera sessió de la Comissió de Política Cultural d'elaborar el llibre blanc de l'ensenyament, petició realitzada pel Diputat senyor Benet, i amb la qual tots els membres de la Comissió varen estar d'acord.

El Grup parlamentari del PSU, decidit partidista de l'escola pública, catalana, laica i pluralista, vol afirmar solemnement que ara i en el futur farà tot el que calgui perquè el Parlament de Catalunya elabori les lleis sobre ensenyament, ràpidament la llei sobre la universitat, que serveixi per a consolidar i ampliar l'ensenyament públic, fent que aquest importantíssim servei arribi a ser de la millor qualitat i estigui realment a l'abast de tothom.

En sanitat i en serveis socials, el panorama no és menys diferent. És el Departament que gestiona més recursos econòmics, el de la Seguretat Social, i que avui té un contenciós entre transferències rebudes i despeses realitzades de 40.000 milions de pessetes. La voluntat política d'aquest Departament ha estat la de privatitzar la Seguretat Social, potenciar l'assistència sanitària concertada i menystenir tot l'equip humà, el més nombrós, aportat per les transferències. El desgavell administratiu i operatiu ha estat i és molt considerable, sense que fins ara s'hagi notat millora en les prestacions dels serveis assistencials. Només la llei d'Administració Institucional de la Sanitat i Serveis Socials podria esgrimir-se per a contradir parcialment aquestes afirmacions, una llei —cal dir-ho— que per a nosaltres és polèmica incerta.

En el discurs del senyor President, i pel que fa a la política territorial, apareixen amb tota claredat tant la inexistència d'acció de govern com el conservadorisme que inspira la seva gestió i les seves concepcions. Es pot parlar d'inexistència d'acció de govern, ja que la perdigonada d'actuacions aïllades, repartides d'una manera que, benèvolament, podríem considerar aleatòria, al llarg i a l'ample del territori, no respon a una veritable acció de govern, a l'acompliment d'un programa. La política territorial no es pot resumir en una actuació sobre comunicacions i transports que ni tan sols representen —com quan s'ha referit al túnel del Cadí— un horitzó d'esperança; quina esperança significa per al Ripollès, per exemple? Què s'ha respost a la inquietud d'aquesta comarca?

El tema de les desigualtats territorials no es pot tractar amb criteris assistencials, sinó de planificació i desenvolupament que pel que fa a les zones rurals, ni com un tema de dotació d'infraestructures a les zones de concentració industrial, sinó de reequilibri. Igualment conservadora és la visió de la política del medi ambient. No és suficient una acció protectora, sinó que el que cal és una forma de gestió diferent sobre la base de la limitació dels recursos, especialment l'aigua, tema d'excepcional gravetat.

Cal respectar la competència dels municipis i cercar una autèntica col·laboració i compenetració entre ajuntaments i Generalitat en el camp de la política territorial; cal reorganitzar la dispersa iniciativa legislativa, especialment pel que fa al pla director i del territori, l'urbanisme, els espais naturals, els transports i les comunicacions.

El PSU, que entén la cultura com una forma de convivència, com un dels eixos vertebradors de la recuperació nacional de Catalunya, concepció aquesta que enllaça amb la Renaixença,

amb el període de la Mancomunitat i de la Generalitat republicana, no reconeix en la política actual del Govern Pujol cap mena de fil conductor que recuperi aquesta idea pensada per al temps en què vivim. La política cultural del seu Govern, senyor Pujol, ha estat —al nostre entendre— fins ara la suma d'un conjunt d'actuacions mancades d'una concepció global que posi en el primer pla dels objectius contribuir a la unitat de tot un poble. Per a començar, calia haver estudiat quines eren, quines són les necessitats en cada camp d'activitat, en cada lloc, en cada grup social; el resultat d'aquest estudi hauria pogut ser el llibre blanc de la cultura a Catalunya. No cal dir que en més de tres anys no s'ha fet res de tot això.

Calia haver promogut un debat amb els ajuntaments, amb els sindicats, amb les entitats culturals, amb els intel·lectuals, i calia haver buscat la seva col·laboració, per tal de tirar endavant una política cultural integradora. El resultat hauria pogut ser una mena de pacte cultural fins a arribar a una mínima normalització de la llengua i de la cultura.

La normalització lingüística hauria d'haver estat l'objectiu essencial de qualsevol Govern en aquest període, però hem comprovat que en cada pressupost el Govern dedica a aquest punt quantitats francament insuficients, per no dir ridícules, que no arriben ni a l'u per mil del Pressupost. Una política decidida de catalanització havia d'anar acompanyada, a més, d'una tasca constant de foment de les expressions culturals pròpies dels sectors immigrants, d'una actitud oberta i respectuosa envers l'aportació que aquests tant poden fer a la cultura de Catalunya. I, això, el Govern de Convergència i Unió no solament no ho ha fet, sinó que ni s'ho proposa.

Des del punt de vista de iniciativa legislativa, la incapacitat del Govern és alarmant en el camp de la cultura, sobretot si tenim en compte que es tracta d'una matèria en què tenim competències exclusives, i on no s'ha complert cap de les promeses. Fins ara, el Departament de Cultura només ha presentat dos projectes de llei: el que crea l'Organisme Autònom d'Espectacles i Festes, i el de Biblioteques. En aquest últim cas, el Parlament es va veure obligat a refer-lo de dalt a baix, modificant totalment el projecte del Govern, el mateix que passarà, sens dubte, amb el tercer i últim projecte presentat, el de la Llei de Museus, que ha desvetllat l'oposició generalitzada dels professionals del sector.

El nostre Grup proposa de nou, com ja férem amb iniciatives com la Proposició de Llei del Teatre, una política d'ordenació dels sectors culturals, cridant a la participació els creadors de la cultura, i amb una projecció descentralitzada. Un pla de descentralització comporta la dotació d'infraestructura cultural a tots els barris importants i a les poblacions de més de 10.000 habitants de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha passat ja de cinc minuts del temps assignat; li prego que abregui i que acabi ràpidament.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Senyor President, espero de la seva coneguda flexibilitat, fins i tot superior a la del senyor Peces Barba, que em deixarà acabar una ràpida lectura dels folis que encara em queden.

Una de les prioritats que el PSU planteja en el camp cultural és de normalització lingüística. Per això proposem, com ja hem fet cada any en la discussió dels pressupostos de la Generalitat, incrementar sensiblement, multiplicant per deu, les

dotacions econòmiques per a aquesta tasca, a banda dels fons que ja s'hi destinen o s'hi haurien de destinar des d'altres Departaments, com el d'Ensenyament. És en aquest terreny on el Consell Executiu ha desaprofitat més ocasions per a contribuir a la integració de la nostra comunitat i per a crear un interès de tots els ciutadans per la normalització sense discriminacions. Semblantment, cal tenir en compte la necessària coordinació del Govern de Catalunya amb els ajuntaments, com a agents més directes i efectius per a la normalització.

En el camp de la cultura, a l'últim, constatem el retard en la posada en marxa del Tercer Canal de Televisió, imputable, pel que fa als dos primers anys, al Consell Executiu, però desitgem que en un futur molt immediat aconseguim la projecció de les emissions per a tot Catalunya i la seva continuïtat. Per això reiterem la nostra proposta, fins ara desaprofitada pel President Pujol, de concertar una posició comuna des de Catalunya davant l'elaboració de la Llei al Congrés dels Diputats.

Tot aquest conjunt de consideracions crítiques i de propostes configura una alternativa clarament diferenciada de la política realitzada fins avui pel Consell Executiu de la Generalitat; una política que va merèixer ja la nostra desqualificació total en el darrer debat parlamentari, que ens va portar —entenem que per la via de la coherència— a presentar una moció de censura. Avui, a les darreries de l'actual legislatura, més enllà del clos d'aquest Parlament, la valoració del balanç negatiu de la gestió del Govern i de la necessitat, i de la possibilitat, d'una alternativa de progrés, es projecta sobre tots els ciutadans.

El PSU, des d'una trajectòria de lluita continuada en defensa de les llibertats nacionals de Catalunya, entén que avui el reforçament de la catalanitat passa per omplir de continguts populars les nostres institucions, que facin que la classe treballadora, que tot el poble les identifiqui com a seves, i que amb el seu impuls i amb la seva participació contribueixi a l'autorització de les facultats d'autogovern que ens concedeix l'Estatut i avanci en la seva ampliació.

És des d'aquesta concepció participativa que es produirà la recuperació plena de la nostra identitat nacional. Per això cal lluitar contra aquelles actuacions que volen confondre el Govern de Catalunya amb els interessos particulars d'un partit. Senyor President, no es pot confondre una iniciativa d'un grup parlamentari català al Parlament de Madrid amb la Presidència del Govern de la Generalitat, com va fer vostè ahir en parlar de l'esmena a la totalitat a la LODE.

El PSU contribuirà a fer que les lleis de base no es converteixin en falses vies de loapització, i esgotarem totes les possibilitats dins del marc de la Constitució per a fer efectiu el nostre autogovern.

El Grup del PSU propugna la millora de l'Estatut per la via de l'article 150 de la Constitució, tal com ja vàrem anunciar ara fa un any en aquest mateix Parlament. La via que propugnem és la més senzilla i eficient per a eixamplar ara l'autogovern. En el contingut concret de la proposta, hem posat l'accent en aquelles mesures que enforteixen la Generalitat per a desenvolupar una política pròpia contra la crisi. De tota manera, volem dir aquí, solemnement, que, tal com va succeir quan el nostre Grup va presentar la primera iniciativa d'impugnació prèvia de la LOAPA, estem disposats a tractar, com més unitàriament millor, aquesta temàtica, i que ens alegraria que anéssim a millorar l'Estatut havent-nos oblidat de qui fa la

iniciativa. Per cloure, senyor President, voldria afirmar una vegada més que propugnem una Catalunya solidària, una Catalunya coresponsable en totes les qüestions de l'Estat, capaç de reaccionar davant l'escalada armamentista, les violacions constants dels drets humans, la carrera bèlica que posa en perill la pau mundial. Per això, entenem que la Generalitat, com a institució representativa, ha de prendre iniciatives obertes a la participació de la població i prop de les Corts Generals i el Govern central per tal de contribuir a la defensa de la pau, al desarmament i a la defensa dels drets humans.

Propugnem també una política clara i decidida per a dialogar amb les altres Comunitats Autònomes, per a cercar iniciatives concretes de col·laboració, més enllà de l'intercanvi protocol·lari, avançant amb una especial atenció en la tasca conjunta amb aquelles comunitats autònomes, com ho són el País Valencià i les Illes, amb les quals tenim un patrimoni cultural i lingüístic comú.

Aquesta solidaritat ha d'expressar-se també en el terreny econòmic, procurant lliurar el Fons de Compensació Interterritorial.

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el PSU ha lluitat i continuarà lluitant pel reforçament de la catalanitat, per la recuperació plena de la nostra identitat, per una política econòmica solidària que ens permeti superar la crisi, pel reforçament de les nostres institucions, pel desenvolupament d'una cultura que reforci la unitat del nostre poble, per una Catalunya compromesa solidàriament amb tots els pobles d'Espanya en la lluita de la humanitat per la pau.

Però el PSU és conscient que, per a aconseguir tot això, cal treballar des d'una alternativa de progrés que superi les conseqüències d'una política minoritària, conservadora i excloent, que sols pot accentuar la crisi, que allunya el poble de les nostres institucions; que no es correspon, en definitiva, amb les necessitats de Catalunya, de la Catalunya real.

Senyores Diputades, senyors Diputats, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

(El M. H. Sr. President abandona momentàniament la Sala i la Sra. Vice-presidenta Primera el substitueix en la Presidència.)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el primer comentari que se m'acut després d'escoltar i de llegir el discurs del Diputat senyor Gutiérrez Díaz, Portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és que ens ha fet un discurs que en certs aspectes jo consideraria excessiu en un punt: no pot ser que ho haguem fet tot malament; no pot ser. Vull dir que alguna cosa devem d'haver fet bé, i, d'altra banda, el consideraria també molt genèric; potser ja correspon... mitja hora... ho comprenc, però, en tot cas, molt genèric. Aquí sí que m'atreiria a dir que és un llarg rosari (*rialles*), dispensi'm, un llarg recital de bones intencions.

Intentaré contestar aquests punts —no pas tots—, però alguns, almenys. Vostè, justament, ha posat un especial accent en el tema de la crisi, en el tema de l'atur, concretament, i em sembla just. Em sembla tan just, és tan important... Jo ahir deia que és tan... Té una naturalesa tal que obliga a ser ben clar i sincer, i, fins i tot —si m'ho permeten—, humà, en el tema, que jo ahir vaig fer una cosa molt atípica, no?, i és que

vaig posar i ho vaig dir: «Vull acabar, precisament, en el punt més negre nostre.» És a dir, en comptes d'acabar on em convenia acabar, que és, just, per exemple, no ho sé, en acabar de parlar de la LOAPA, amb un clima més alt, vaig dir: «No, no, escoltin, acabarem...» —perquè la realitat és aquesta, eh?, i perquè no la podem defugir, i perquè això es mereix el lloc d'honor, que és el lloc final—, «acabarem amb l'atur i amb l'atur juvenil». Amb l'atur, i, a més, dintre l'atur, amb l'atur juvenil.

El que passa és que, és clar, una cosa és parlar de l'atur, del que farem, del que deixarem de fer, i anar enumerant projectes i coses i incompliments d'això i d'allò i que si... etcètera, tot això, i, una altra, que jo vaig notar molt, en una intervenció que a mi em va ser molt alligadora, i que, com ja vaig dir al seu dia, em va incrementar el respecte que ja tenia per la persona que la va fer, quan l'any passat vostès van fer la moció de censura, i que el candidat va fer el seu discurs, i jo vaig dir que havia fet un discurs de candidat de debò, és a dir, d'home que feia un discurs pensant que després podria haver de governar, i que, per tant, no podia fer volar coloms, i aleshores vaig dir —i el que m'ha sorprès, naturalment, amb una perspectiva que ja no és la d'un home d'oposició ni d'un home, diguem-ne, que fa plantejaments teòrics només, o testimonials, que, l'endemà em diu: «Va, va per tu, governa...» Doncs, ja, a la que s'ha posat en aquest terreny, no m'ha dit absolutament res de nou, perquè nosaltres fem més del que el candidat, amb un gran gest d'honestat, va dir que ell es veia capaç de fer. Fem més. El que passa és que, de vegades, passa:

Primer, que se silencien les coses que fa el Govern. L'oposició, de vegades, silencia les coses que fa el Govern; deu ser comprensible, però és així.

Segon, de vegades no es llegeix tot el que fa el Govern. Pel que sigui, entre altres coses, perquè és tant que no hi ha temps; però el cas és que jo li vull fer notar que en aquest terreny vostès no ens aporten idees que realment siguin noves, ni aleshores ni ara, i que, dintre de les competències de la Generalitat, l'actuació que s'ha fet ha estat molt important, i que, fins i tot, en algun podríem dir que, si en algun punt se'ns podria dir: «Home, és que us n'heu anat més enllà del compte, heu estirat més el braç que la màniga», seria probablement en aquest.

Nosaltres hem dedicat, haurem dedicat —a finals d'aquest any, durant tres anys i mig— 9.000 milions llargs de pessetes —no li'n puc precisar la xifra, 9.300, 9.400 milions—; vostè em dirà: «Oh, és que això és insuficient...» És clar que és insuficient! I d'això ens queixem, i això dèiem, però nosaltres hi haurem dedicat això. I tota la política que hem fet, i ahir ho vaig subratllar, i després, contestant abans al senyor Hortalà, ho he dit també, en el terreny de la inversió pública. No solament és per a dotar el país d'aquella infraestructura que necessita, sinó perquè, mentre es produeix aquest doble procés, que jo ahir deia, al país —jo ho crec, i no és triomfalisme, perquè, a més, he dit que és al país, no és al Govern de la Generalitat, només—, en molts aspectes el país progressa, però mentrestant es degrada per una altra banda. Podríem trobar que haguéssim progressat molt i el país se'ns hagués desfet. I, per tant, per a evitar això, hi hem de sortir al pas amb elements que donin capacitat de resistència, i això ho hem fet, en aquesta línia de la inversió pública i de la mobilització de recursos a

través dels ajuntaments, que els hem ajudat, i molt!

Ja sé que es diu que els ajuntaments... Els hem ajudat, i molt, en això i en altres coses —que, si cal, ja explicarem també—, i amb tota l'orientació que s'ha donat en el tema, últimament, de la formació professional, i amb tot aquest esforç —que és poc retribuït en un cert sentit— del cooperativisme juvenil, de les noves formes de treball associat, de fer, sempre que es pugui —en contra del que són els criteris de determinats sectors patronals, i potser, de vegades, d'algun sector sindical—, doncs, societats anònimes laborals, cooperatives de treballadors... Això és el pa nostre de cada dia, a la Generalitat, i, a més, això té traduccions concretes, molt precises, que jo mateix ignoro moltes vegades.

És una gran satisfacció per a mi... L'altre dia ho va ser —per exemple, i ara posaré un exemple, només un—, que vaig visitar Torelló, perquè hi havia una gran festa, però en aquestes arriben uns i et diuen: «Vingui a veure aquesta cooperativa que hem pogut fer gràcies a la Generalitat.» I allí hi havia tres torns i una fressadora, de joves, de nois de dinou i de vint anys. I, d'això, n'hi ha molts —molts menys dels que caldria—, però n'hi ha.

I, ara mateix, allò que dèiem, cada dia es produeixen fets, abans el del vi, i ara aquest, tot aquest pla experimental de promoció de l'ocupació juvenil, explicant, doncs, totes les iniciatives que hi ha, les que hi poden haver, les que hi podrien haver, o sigui, les que ja hi ha a Canovelles, a Montcada i Reixac, al Masnou, a Torelló, a Sant Martí de Centelles, a Sant Andreu de la Barca... Totes les coses que es poden fer, per tal que la gent ho sàpiga... Aquest esforç una mica anant al detall, de vegades, de les coses. Però és que ni nosaltres tenim les competències macroeconòmiques, ni si les tinguéssim resoldríem gaire cosa perquè els qui les tenen no ho resolen tampoc, i perquè, realment, la superació de crisis, en una part important, passa per aquestes actuacions microeconòmiques, microsocials, el que vostès vulguin, però passa, en una part important, per això. I, sobretot, passa per un Govern de la Generalitat que no té prou competències de caràcter general, i que, a més, té l'obligació d'estar prop de la gent, perquè és per a això que tenim Generalitat, entre altres coses, perquè els problemes els visquem nosaltres directament, des de molt a prop.

I, per tant, fins i tot quan nosaltres no puguem resoldre un problema, puguem ésser al costat. El que jo deia, ara no fa molt, a una gent que són en una situació absolutament desesperada, i hi vaig anar i els vaig dir: «Escolteu, no us vinc a resoldre res; no us puc donar res. Simplement, us vinc a fer companyia...» Això també és una acció de la Generalitat, però que, afortunadament, va molt més enllà, i tota aquesta llarga sèrie de societats anònimes laborals, de tota aquesta llarga sèrie de cooperatives, de cooperatives de joves, n'és una demostració.

Podria ja seguir aquest tema de l'atur i parlar-li, doncs, de com enfoquem, en aquest sentit, molts aspectes de la política del benestar social; com mirem de lligar..., per exemple, vostè ha parlat d'aquesta xarxa d'assistència a la qual es dediquen 2.700 milions de pessetes per tal de pal·liar... Dirà: «Oh, és que és molt poc, pal·liar; és molt poc científic, això de pal·liar...» Ah, però és molt humà! Però, és que ho hem de fer, ho hem de fer.

Doncs, bé, tot això, lligar el benestar social, lligar els serveis socials, lligar la lluita contra l'atur i, en darrer terme, lligar, simplement, que el país visqui, això hi és, és en la nostra línia; no hi dedicaré més temps. Em plauria molt de fer-ho, perquè sàpiga, senyor Gutiérrez Díaz, sàpiga que aquest és un tema que mereix no solament l'atenció, sinó l'atenció preocupada i angoixada del Govern de la Generalitat i la meua personal. Sàpiga-ho. I m'hi podria estendre molt i ho faria —no dic pas amb gust, perquè no és un tema alegre— però sí amb una gran convicció i amb una gran atenció.

Però passem a altres qüestions. Inversió pública. Vostè diu: «S'ha de fer inversió pública.» És que ja en fem, i ho hem demostrat, i jo celebro que el senyor Hortalà hagi dit que sí que en fem, d'inversió pública. I, a més, ho diu tothom, que fem inversió pública, perquè, si en algun moment —ahir, per exemple, jo en vaig parlar, perquè vaig haver de parlar del tema de valoracions... Per què tenim plantejat un tema de valoracions? Perquè, realment, fem inversió pública, i, a més, això és una cosa que els molt intel·ligents poden arribar a no entendre-ho; però la gent del carrer, la gent que va per les carreteres, la gent que va al seu poble i veu que ara hi ha una piscina o hi ha una escola, quan abans no hi era, ho entén tothom; la gent del poble ho entén, que es fan coses. La gent que, evidentment, és capaç de posar, per dir-ho així, doncs, una mena de boira, de cortina ideològica, política, etcètera, potser no ho veurà, però els altres ho veuen. Aquesta inversió pública es fa. Que nosaltres en voldríem fer més? És clar, que en voldríem fer més, i si nosaltres aconseguim una relació financera i uns ingressos més importants, en farem més; per molts motius, en farem més. Però vostès han llegit, vostès coneixen els pressupostos de l'Estat del 83 —ho vaig dir ahir, ho repeteixo ara—; vostès coneixen els pressupostos de l'Estat del 84; vostès saben el que acaba de decidir el Govern central respecte al finançament dels ajuntaments, trencant, d'altra banda, una seva promesa electoral molt esstricta. Vostès ho saben, i no ho fa per gust, i jo no critico —que quedi clar—, jo no critico el Govern central per aquesta decisió. Podria criticar que hagués fet promeses que no es poden complir, però no critico el que ara ha fet, perquè probablement —no ho conec prou bé— el Govern central ha fet allò que no li quedava més remei que fer.

I si això li passa al Govern central, també ens passa a nosaltres. Ara bé, dintre això, estigui segur, senyor Gutiérrez Díaz, que nosaltres hem fet, fem i farem, tant com puguem, una política d'inversió pública.

Diu una frase molt exacta: «Ser català no és solament viure i treballar, no és solament viure a Catalunya, sinó tenir treball a Catalunya.» Un matís bonic, i que em sembla que hem de fer nostre, i aquesta preocupació la tenim, i per això jo insistia en com, d'una manera molt especial, hem de donar atenció, i la hi donem. I quan jo faig aquestes afirmacions: «la hi donem», no faig un *full*. La hi donem perquè, si m'ho plantegen, podré demostrar que la hi donem, una atenció molt especial a aquestes zones on precisament hi ha aquest tipus de problemàtica.

Parla, d'altra banda, de la programació. Ho he dit abans: en molts punts concrets s'ha fet una programació, una programació que hi és, que molts dels fruits, dels productes concrets d'aquesta programació són aquí, al Parlament; que vostès, senyores i senyors Diputats, amb tota seguretat, se l'han mirat, i,

que, per tant, han d'admetre que hi és. En altres coses potser no ha estat tan explicitada en documents, en grans volums, en grans llibres, però aquesta programació hi és en tot el que pot ser. Hi ha alguns aspectes, en els quals el que en podríem dir la programació «regional» és difícil que es pogués fer mentre no hi hagués una programació general, que ara hi començarà a ser, però en molts altres aspectes —ja ho he explicat— hi és.

Ha parlat del tema de Banca Catalana. Sobre la quantitat, algun dia n'haurem de parlar. Jo no sé si serà la que resultarà d'aquell moment en què algú del Banc d'Espanya em va dir, per exemple, que la Molina valia zero pessetes, al que resulta que, ara que nosaltres, per tal de fer una política de desenvolupament comarcal, voldríem —la Generalitat— fer-nos-en càrrec, ens en demanen 900 milions. No sé quina és la xifra que resultarà, i, per tant, ja en parlarem. I, quant al fet que hauríem preferit una altra solució, estigui segur, senyor Gutiérrez Díaz, estigui segur que també ho hauríem desitjat. Però aquesta sí que ha estat una decisió que s'ha escapat de la nostra..., que s'ha escapat perquè estava, en un cert aspecte, fora del nostre abast. Però estigui segur que, efectivament, ens hauria agradat, i així ho hem dit més d'un cop, i sobretot ho hem dit a qui ho havíem de dir, una altra decisió.

Sobre l'INEM: És clar que volem l'INEM, no fem res més que estar reclamant l'INEM. No fem res més, fa temps, que estar reclamant l'INEM i el Ministeri de Treball no fa res més que fer comunicats, que vostè deu haver llegit, en els quals diu que no vol traspasar l'INEM i que no pensa traspasar l'INEM. Llavors, vostè dirà què hem de fer? Què hem de fer? «És que vostès s'han d'imposar»; molt bé, però ara, després, expliqui'm com ens hem d'imposar; com ho hem de fer. En tot cas, fent una actuació d'aquestes que és molt possible que després algú em critiqui —però ja el contestaré quan sigui l'hora—, vaig procurar que, en el debat de l'altre dia en el Congrés de Diputats, una de les mocions que s'aprovés fos l'acceleració de traspassos sobretot pel que fa referència a les competències de treball, i això —i dic que potser se'm criticarà però ja ho contestaré—, ho vaig suggerir jo; ho vaig demanar jo que es fes, precisament per tenir una mica més de força, aquesta força que jo li demano que em digui on és, perquè nosaltres poguéssim tenir una mica més de força vaig demanar que sortís aquesta moció, que va ser votada també pel PSOE, i que, per tant, penso que potser aquesta vegada sí que tindrem, almenys, arguments polítics i morals; en darrer terme si el Ministeri i el Govern es tanquen no hi ha res a fer, però, en darrer terme, el partit del Govern, el Partit Socialista hi va votar a favor, i això és important i això és positiu.

Avui, he comès l'error de llegir el discurs i resulta que... Perdó, eh? (*Pausa.*) Sí, és clar, es podrien contestar moltes coses, no ho farem tot, però una: ahir vaig dir i ho repeteixo, perquè és així, que s'han pres les disposicions perquè, d'acord amb les sindicals, a partir del mes de gener de l'any que ve tots els funcionaris que vulguin es puguin acollir a l'homogeneïtzació, dintre de la funció pública de la Generalitat. Això és un fet, li ho vaig dir, ho repeteixo. També li vull fer notar que la normativa sobre funció pública s'ha desplegat, que no hi ha en això cap encallament, que no hi ha en això cap fre. També he de dir que la documentació de tots els concursos i de tots els contractats s'ha enviat al Parlament i, que jo ho recordi, no hi ha hagut cap pregunta ni cap interpellació sobre això, i jo he

de creure que vostès se'ls han llegit tots de dalt a baix, i els han investigat; n'estic segur, car, si no, no hauria fet aquesta afirmació i no hi ha hagut —que jo ho recordi—, cap pregunta ni cap interpellació. S'ha agafat la tàctica d'anar dient: «la funció pública va malament»; escolti, quantes vagues hi ha hagut a la funció pública de la Generalitat? Quantes vagues hi ha hagut a la funció pública de la Generalitat? I quantes n'hi ha hagut en altres administracions? Quantes n'hi ha hagut? O bé, una altra afirmació: realment, on era difícil que pogués funcionar la funció pública? A la Generalitat, on teníem, tenim, gent que ve de l'Administració central, gent que ve de les diputacions, gent que ve del carrer, gent que ve contractada, gent de molt diversos origen, amb horaris, amb sous, amb hàbits absolutament diferents? I jo afirmo —ho torno a repetir—, naturalment sortirà qui dirà: vaig anar a tal lloc i resulta que, a les nou i cinc, no hi havia la secretària; en fi, i l'altre i l'altre, tants com vulguin, tants exemples com vulguin, però, en resum, sumant i restant, allò que se'n diu la imatge, el conjunt de la nostra administració, jo no he dit —ho repeteixo—, jo no he dit que sigui una gran administració i que sigui molt bona, jo he dit que en el context en què l'hem de judicar, el context geogràfic, històric, el context social en el qual hem de judicar la nostra administració, ha donat un resultat, un resultat no cal dir molt millor del que s'havia pronosticar i fins i tot del que alguns havíem desitjat —i, entre aquests, no hi poso ningú d'aquest Parlament.

D'altra banda, és evident que nosaltres estem mancats d'un..., necessitem més legislació —evidentment, sobre funció pública—, però aquest és un tema en el qual estem, i n'hem parlat més d'un cop i més de dos —jo mateix—, amb diversos, amb tots, poc o molt, els grups parlamentaris aquí presents, i hem convingut i hem vist que sense la Llei de Bases de la Funció Pública no podíem anar més endavant, podíem fer algunes coses que hem fet: les Mesures Urgents. Vostè mateix ja ha revindicat —ho ha fet molt bé— l'inici de paternitat que va tenir sobre aquest tema, molt bé, però anar més enllà se'ns feia molt difícil, se'ns feia molt arriscat, era un camp que nosaltres sabíem que estava minat, i al qual ens esperaven; no que estigués minat, ens hi esperaven. I, sobre això, és a dir, que estava minat i en el qual ens esperaven, les dues. (*Rialles.*) I, d'altra banda, aquest és un tema dels més precisos sobre el qual, ja des del mes de novembre, del 30 de novembre de l'any passat, arran del discurs d'investidura del President Felipe González se'ns ha ofert, se'ns ha ofert —i després no s'ha fet però suposo que ara sí, que finalment aquest és un tema sobre el qual es posarà fil a l'agulla— un pacte institucional.

Bé, una altra d'aquelles coses, anar repetint les coses, anar repetint les coses eh? Mai demostrar-les: el clientelisme. Jo no li explicaré ara, perquè no cal i perquè vostè ho sap millor que jo, doncs, la composició exacta de determinats Departaments de la Generalitat i no la hi explicaré; vostè ho sap millor que jo quina és, d'algun; vostè ho sap millor que jo. I, en realitat, vull dir que aquesta afirmació és, evidentment respon a una tàctica propagandística. Però jo he dit moltes vegades, jo he dit moltes vegades a periodistes que m'han plantejat: «vostè és periodista?» i allà n'hi ha molts; «vostè té una vocació periodística?»; «vostè té ganes d'esbrinar els fets sobre el terreny, en el carrer? No només el que li diuen, el que lle-

geix? Bé, doncs, faci una investigació sobre la composició política, però faci-la de debò, no vagi repetint bla, bla, bla, el que es diu; no vagi repetint la consigna, no vagi repetint...; vostè, faci una investigació sobre la composició política de les administracions públiques de Catalunya, començant pels ajuntaments, continuant per les diputacions i acabant per la Generalitat». I jo, el que em digui aquest periodista, un periodista naturalment competent i imparcial, ja ho accepto des d'ara; és un estudi que em complaurà molt de poder tenir. I s'acabarà parlar sistemàticament sense demostrar mai res, que hi ha clientelisme. I no s'han fet proves convocades clandestinament, ja he dit abans que s'ha enviat tota la relació, vostès la tenen aquí en el Parlament; és clar que és un volum molt regros, però s'envia perquè es llegeixin les coses; no s'han fet proves, no s'han fet proves de caràcter clandestí.

No sé què diu que hem rectificat en la Subdirecció d'Acció Cívica (*Pausa.*) Hem retirat el projecte... Ah, de la Llei. Bé, però el que passa és que hi ha una cosa molt important, que és que funciona, fins i tot ara i això (*rialles*), fins i tot ens ha copiat la Generalitat Socialista del País Valencià. Bé, és un petit comentari així de passada. (*Rialles.*) Voldria dir... (*Pausa.*) És clar que valorem l'acció d'impuls del Parlament; és que el Parlament no és ningú per a impulsar el Consell? Naturalment que sí. I, de fet —i això em complau molt dir-ho—, naturalment que el pes del Govern d'un país, el posa el Govern i l'ha de portar el Govern, i, malament: si no el pot portar, doncs ha de plegar, cosa que, en aquest cas, no ha calgut fer perquè realment nosaltres hem aplicat el nostre programa, hem pogut aplicar el nostre programa; però és evident també que hi ha d'haver i hi ha hagut, afortunadament en el nostre cas, una acció molt positiva del Parlament; jo ho deia ahir: la consolidació de la democràcia i la consolidació de l'autonomia s'estan fent no només per l'acció de l'Executiu o per tota una sèrie de..., s'està fent perquè el Parlament està fent el seu paper. I no hem estat nosaltres qui hem estat explicant setmanes i mesos i mesos que el Parlament no feia res. Cinquanta-cinc lleis aprovades, de les quals hi ha unes quantes que, evidentment, deuen ser molt menors i molt circumstancials i molt puntuals; però n'hi ha que són realment molt importants. Cinquanta-cinc lleis aprovades, mèrit del Consell Executiu, però, sobretot, mèrit del Parlament, i, com això, moltes altres coses. El que passa és que d'aquestes cinquanta-cinc, evidentment, en conjunt, en el seu conjunt —encaixant en el que era el plantejament ja inicial, programàtic de Convergència i Unió, naturalment que sí— és que, en el moment de decidir que es fa una llei, no és un problema de si estava o no estava en un llistat, sinó que també hi ha un problema d'oportunitat. Vostè em diu la llei de l'esport. Doncs, miri: l'hem de fer la llei de l'esport. Hi ha hagut un moment en què jo mateix l'he frenada, la llei de l'esport. Sap per què? Perquè nosaltres podíem aconseguir —i ho hem aconseguit— tota una sèrie de coses en el camp de la real autonomia esportiva catalana —per exemple, el tema de federacions—, que tot just fa molt poc s'ha acabat d'acceptar, però s'ha acabat tot just fa molt poc. I podríem realment aconseguir una capacitat de crear base infraestructural per a l'esport, però no semblava que en aquell moment haguessin de posar sobre la taula com a element fonamental de discussió la llei de l'esport, no semblava que ho haguéssim de fer; ara ho hem de fer. Hi ha un problema d'opor-

tunitat, és això el que decideix el Govern: quan ha de presentar una llei i quan no l'ha de presentar, quan convé i quan no convé. Però nosaltres, en conjunt, hem dut a terme aquests compromisos nostres legislatius. Vostè, per exemple, parla de la Llei General d'Educació. Jo li prego que vostè llegeixi l'article 15 de l'Estatut, i veurà per què hi ha una limitació del que nosaltres podem fer ara i aquí quant a la llei general d'educació, la necessitat que tenim que hi hagi una llei orgànica, però, a més, li vull dir una altra cosa, que és que, en aquests moments, la nostra batalla no és la llei general d'educació nostra, que, a més, d'altra banda, repeteixo que no estem en bones condicions, no el Govern per raons polítiques de majories o minories; l'autonomia catalana no està en bones condicions per a fer-ho—, però és que, a més, el que passa és que, en aquests moments —el que deia abans de l'esport—, n'hem de resoldre un altre, de problema, abans, que és frenar l'orientació antiautonòmica de la LODE. I, això, també ho fem.

Però, en fi, tornant endavant. Una altra vegada tornem... A vostè li passa com a mi, que és que els nostres discursos, tots i que vostè els ordena millor, són una mica reiteratius, és clar, torna a sortir el tema de què ja havíem parlat: l'atur juvenil; no en parlarem. Però, de l'associacionisme juvenil, sí que en vull parlar.

La Generalitat ha fet molt en el camp de l'associacionisme juvenil. Ahir ho vaig subratllar i avui ho torno a subratllar. Allà on trobem una dificultat —jo ho vaig confessar ben clarament, i ho repeteixo avui, i la trobem tots aquesta dificultat; això és un altre tema, la trobem tot—, és en el no-associacionisme juvenil. És a dir, en els centenars de milers de joves que no estan associats. I aquí sí que el missatge —i la Generalitat no n'ha de fer arribar cap, de missatge—, el fet de possibilitar que arribin els diversos missatges, des del de vostè fins al del senyor Rimbau i el que sigui, ajudar que això pugui arribar, i, sobretot, els missatges que la mateixa societat hauria de generar, això es fa difícil.

Però l'associacionisme juvenil ha estat molt beneficiat, enormement beneficiat i enormement ajudat per la Generalitat. Això sí, dintre d'aquella línia que vaig dir ahir: és voluntat nostra, perquè és filosofia política nostra, és filosofia política dels nostres partits, i és filosofia nacionalista nostra; entenem que Catalunya és un país que, entre altres coses, com a fet bàsic, vertebrador, té la seva capacitat de crear entitats, de tenir societats, de tenir iniciativa pròpia, de tenir poble, perquè, en definitiva, tot això vol dir tenir poble. Nosaltres volem respectar aquest poble i volem més ajudar que no pas fer, i, si alguna vegada una cosa que pot passar a tot govern, que és que fa més del compte, aleshores sí que se li ha de cridar l'atenció. Però aquí, en aquesta línia —ho repeteixo— hem ajudat molt l'associacionisme juvenil.

Aquí entra en una etapa en la qual diu: vostès no fan això, vostès no fan això, vostès no fan això. Home, és una afirmació com aquella que deia abans del clientelisme. Diu: vostès no han resolt bé el tema dels inspectors, vostès han fet..., etcètera. Això són unes afirmacions, moltes d'elles gratuïtes, absolutament gratuïtes, car, segurament, sí que té raó quan diu que no hem fet tot el que hauríem de fer; és clar que no, segur que no, però s'ha estat treballant, i, si hi ha un lloc on, aquí i fora d'aquí, es reconeix que l'autonomia ha significat ja d'entrada una millora, en tot, des del transport escolar fins a l'últim

nivell, a l'últim element d'ensenyament pròpiament dit, és en el camp de l'ensenyament. Quan vostè em parla de la creació del centre de recursos com d'una cosa... Escolti és que això és importantíssim. Molt important, molt important que els mestres disposin de centres de recursos i que no simplement se'ls posi allà a l'escola amb els pupitres, i ja t'arreglaràs. Molt important!

De voluntat política de privatitzar la Seguretat Social i la medicina i la sanitat, cap. El que passa és que nosaltres, Catalunya, tenim el que en podríem dir, no sé si exageradament, un model sanitari que és diferent del que hi ha fora de Catalunya, perquè, és clar, resulta que aquest és un país que precisament per aquesta riquesa d'iniciativa que té, aquesta realitat de poble que és, quan va veure que l'Administració pública, fa cent anys ja, fa molt de temps, no era capaç de cobrir les seves necessitats, va iniciar una acció per cobrir-la ell. Perquè, escolti, aquest és un país que fins i tot el canal d'Urgell l'ha fet l'economia privada. És clar. I aleshores havia de resoldre els temes de la sanitat, de l'assistència, i aleshores nosaltres tenim tota una xarxa sanitària, en aquest país, que no és exactament la que hi ha en països en els quals, abans d'intervenir eficaçment l'Estat, hi havia un desert sanitari, i a Espanya hi ha més d'un lloc i més de dos i més de tres en els quals hi havia un desert sanitari abans que intervingués eficaçment l'Administració pública. I, és clar, nosaltres hem de tenir en compte que tenim això, i, evidentment, i aquí sí que hi ha un fet de filosofia política de l'actual Govern de la Generalitat, no tenim interès a esbandir tot això i dir: «tot això no serveix per a res, fora», entre altres coses perquè seria un gran problema, i, en segon lloc, perquè ja ho he dit abans: la riquesa d'aquest país és que sigui capaç de crear aquestes xarxes pel seu propi esforç, i no serem nosaltres qui les destrueixi.

La perdigonada i el repartiment aleatori. Senyor Antoni Gutiérrez, amb vostè m'és més difícil de parlar sobre això, perquè vostè pot parlar, correspon a un parlament en termes genèrics, però a mi em seria molt fàcil de parlar de tot això amb l'Alcalde de Sabadell i amb el de Cornellà, i amb el de Badalona. Això és una d'aquestes afirmacions que es van fent i que no tenen cap base, absolutament cap base.

El Ripollès no es beneficia del túnel del Cadí. És clar, ni el Ripollès ni el Montsià no es beneficien del túnel del Cadí. El Ripollès pot sentir-se més afectat, ja sé que no és el mateix el Montsià que el Ripollès en aquest cas, perquè hi havia la discussió sobre si el túnel del Cadí havia d'anar per la collada de Toses o havia d'anar pel Cadí. Molt bé. Però, en canvi, val la pena que complementi vostè aquest afirmació, perquè sí que és veritat que el túnel del Cadí ha obert esperança, i sí que és veritat que la Generalitat ha obert esperança al Ripollès, perquè, és clar, al Ripollès no hi fem un túnel, que tampoc no el fem nosaltres el túnel del Cadí, però l'hem fet possible, això sí que és veritat: el poder públic català l'ha fet possible.

Però, en canvi, vostè —que em consta, i a més el felicito, que és un home que volta molt per tot Catalunya—, vostè sap que en el Ripollès s'han fet obres de tota mena, des de suport a la indústria, suport real, a empreses que avui són i que no existirien si no hi hagués estat l'acció de la Generalitat, una, dues i tres; quan jo faig aquesta afirmació amb aquesta rotunditat és que en puc parlar, en el terreny que vulguin, amb qui vulguin i quan vulguin. Una, dues i tres, i molts centenars i

potser algun miler de treballadors, però, a part d'això, si vostès els demanen als ripollesos qui és que finalment ha decidit fer el desviament que feia anys i panys, trenta o quaranta anys, que s'estava demanant de la carretera de Ripoll, és la Generalitat. I si vostè circula per la carretera que va de Ripoll a Camprodon, passant per Sant Joan i per Sant Pau de Segúries, vostè veurà que hi ha hagut una obra molt important, i si vostè repassa les obres que s'han fet també en el terreny de l'ensenyament dintre d'aquesta zona, tota aquesta zona, veurà que hi ha hagut una obra important, i li puc dir —i, a més, vostè m'ha tocat una comarca que justament jo conec molt especialment bé, que és el Ripollès—, que en el Ripollès l'obra de la Generalitat no solament és una realitat, sinó que ha estat obrir una porta a l'esperança, malgrat que no s'hi hagi fet el túnel.

El problema de l'aigua. Senyor Gutiérrez Díaz, no enfondeixi en la meua ferida, perquè vostè sap que si alguna cosa ens sap greu és el tancament total que hi ha hagut de sempre, per part de l'Administració pública, a fer-nos aquest traspàs. Té tota la raó, el que passa és que aquest traspàs no l'hem pogut aconseguir. Després vostè em dirà com l'hem d'aconseguir, però no l'hem pogut aconseguir. Malgrat això —i sento molt que entre els molts i molts papers que un porta esperant per poder dir això, allò, el de més enllà, no he portat aquest—, malgrat això li puc dir que l'actuació de la Direcció General d'Obres Hidràuliques en temes concrets, que són pous, que són recs, que és buscar aigua, etcètera, que s'han fet a Catalunya, a les dues confederacions, a la del Pirineu oriental i a la de l'Ebre, ha estat molt important, amb obres concretes, amb perdigonades, sí senyor, perquè resulta que algunes d'aquestes obres són obres que valen sis o set milions de pessetes només, però resolen el problema d'un poble. A Reus hem fet sis pous. Sí que hi vam haver d'invertir 50 o 60 milions de pessetes, no sé quants —si no m'equivoco, no m'ho prenguin massa seriosament, però molts diners—, però als altres no, però hem resolt molts problemes, moltíssims problemes. Malgrat tot, té raó. Aquest és un tema en el qual hauríem hagut de poder fer més, però també és un tema en el qual no hem defugit la nostra responsabilitat. Nosaltres no ens hem escudat dient: «això no és nostre, no vull parlar de Rialb», no ho hem dit mai això. «Això no és nostre, no vull parlar del canal de Xerta al riu Sènia», no ho hem dit mai. Però, evidentment, aquest és un punt en què, comptem, a més, i sap que estic molt content de poder-hi comptar, amb la col·laboració de vostès en les comissions mixtes a veure si, d'una vegada, això ho podem desencallar.

Penso que, fonamentalment, tot el que li havia de dir està dit. Crec que aquesta..., potser necessitaríem més temps, però penso que no. Ja fa temps que hi estem insistint: existeix una acció de govern, que és una acció coherent, i que és una acció en línia de progrés. Que, evidentment, pot, de vegades, ser malmesa polèmicament quan es parla genèricament, però jo li torno a dir que no parlo per parlar, estic disposat a defensar el caràcter progressiu, innovador, modern i, a més, just d'aquesta política on sigui i amb qui sigui, amb tota la llargada que calgui. Ara, però, de moment, li he donat aquesta resposta als punts fonamentals del seu discurs.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per al torn de rèplica té la paraula l'Honorable Diputat senyor Antoni Gutiér-

rez Díaz.

El Sr. GUTIÉRREZ DÍAZ: Senyor President, Molt Honorable senyor President, en primer lloc, per agrair-li l'extensió i el detall amb què ha respost la intervenció que, en nom del Grup parlamentari del PSU, he portat avui a aquesta Cambra.

En realitat, la resposta és tan extensa i detallada què jo podria contestar-la llegint de nou, efectivament, la meua intervenció, donat que vostè ha emprat al voltant d'una hora en aquesta amable resposta. Però, com que he de ser molt breu, ho seré. Quaranta-cinc minuts? Trenta-cinc minuts. Rectifico perquè m'agrada en el possible, senyor President, ser exacte.

Aleshores, jo podria entrar en el joc dialèctic que vostè m'ha ofert d'entrada dient: «no pot ser que ho hàgim fet tot malament, alguna cosa haurem fet bé». Jo podria dir-li: és que vostè, senyor Pujol, no és que cometi errors, és que vostè és un error. Un error històric, no sé de quina dimensió, però un error. (*Rialles i remor de veus.*)

Però jo no entro en aquest joc, senyor President, perquè no és veritat que jo hagi sortit aquí a dir que tot el que ha fet aquest Govern està malament. Jo he sortit aquí a intentar fer una crítica rigorosa del balanç de l'actuació d'un govern de tres anys i mig, que té grans responsabilitats davant del poble de Catalunya. I, certament, amb aquest Govern, el PSU no coincideix en la seva concepció global. En la seva concepció global del que és una política nacional de progrés, en la seva concepció global del que és una política econòmica de progrés, del que és una política social de progrés, el que és una política institucional de progrés, el que és una política cultural de progrés. I per això nosaltres hem parlat de la necessitat d'una alternativa. Fa falta una alternativa. Des del nostre punt de vista, senyor Jordi Pujol, Catalunya necessita una alternativa. Per què? Perquè aquests tres anys i mig de govern minoritari, assentat sobre una majoria contradictòria i inestable, no ha respost a l'expectativa que la classe treballadora i les capes populars de Catalunya havien posat en l'autonomia.

I, efectivament, a l'hora d'afrontar el problema de l'atur hi ha diferències fonamentals. Senyor President, el problema no és que no coincidim a l'hora de trobar actituds existencials sobre una o altra qüestió —jo, per exemple, no he criticat els 2.700 milions—, no, no, jo el que he criticat és que no s'ha donat pas a la xarxa d'organismes de control plural que l'administració d'aquests milions també comportava. I nosaltres estem d'acord amb tot el que pugui representar un tractament directe i immediat sobre els aturats i el fenomen de l'atur. Però, on és el problema de fons? El problema de fons, senyor President, és que vostè, davant de la crisi, i el fenomen més greu, que n'és l'atur, adopta, al meu entendre, una actitud de suportar aquest atur davant d'unes expectatives de represa que un no sap ben bé d'on vindran, si del Japó, si d'Estats Units, que no sap ben bé d'on vindran. Mentre que nosaltres diem: des de Catalunya cal emprendre una activitat, cal no caure en el fatalisme, i aquesta activitat demana una programació i una concertació, i demana una determinada orientació de la inversió pública, i demana una determinada concepció de la dialèctica reconversió/reindustrialització. Nosaltres, senyor President, estem contra aquelles actituds de fatalisme davant de la crisi econòmica que no reconeixen la necessitat d'una actuació coherent, programada, amb iniciativa, amb caràcter ofensiu, a tots els nivells i, per tant, també des del Govern de

la Generalitat.

Aleshores, pel que fa referència al problema de la funció pública, senyor President, i de l'Administració, jo crec que ha estat una llàstima que vostè, que ha invocat a l'hora de la inversió pública l'autoritat del portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Hortalà, no hagi invocat també, a l'hora de contraposar les seves opinions, la meua denúncia de desgavell de l'Administració pública. Perquè aquí el senyor Hortalà no ha coincidit amb vostè, sinó que ha coincidit amb mi. I aquí ja s'obre la perspectiva de presentar una resolució que reculli i ofereixi a aquesta Cambra pronunciar-se sobre aquesta qüestió cabdal. Una qüestió que nosaltres hem entès de la màxima importància, senyor President. I no es pot dir que nosaltres no hàgim portat aquí, en aquest Parlament, proves, que han estat reconegudes, de situacions que no han estat d'absoluta transparència. I quan, efectivament, no hi ha una ordenació, quan no hi ha un funcionament que s'obri a una perspectiva, a una programació, a una concepció del que ha de ser l'Administració pública a Catalunya, aquestes possibilitats queden obertes, senyor President, aquestes possibilitats queden obertes. I aquesta és una qüestió en la qual nosaltres no renunciem a actuar, a impulsar i a proposar trobar solucions des del si de la més àmplia majoria de la Cambra.

Vostè, senyor President, em diu que això de les inversions aleatòries és una qüestió que cal provar... Quan es practica la política de la perdigonada, això també..., quan no hi ha una programació, quan no hi ha clarament definida una dedicació de recursos, aquestes qüestions sempre poden i de fet succeeixen. Però, en tot cas, jo, ja que m'ha fet menció de Sabadell, invitaria el senyor President que examinéssim la desproporció que existeix en la inversió pública en l'àrea metropolitana per habitant en relació amb la resta de Catalunya. Jo crec que seria un bon exercici, senyor President i, en tot cas, si no avui, quan vostè vulgui el podem fer.

És clar, de vegades el senyor President, amb aquest estil tan directe, tan casolà, tan nostrat, diu coses que a un li estiren la llengua. És clar, diu: «una demostració que la funció pública va bé a Catalunya és que no hi ha hagut vaga». Potser va tan malament que no poden fer ni vagues, senyor President, perquè la veritat és que aquesta em sembla una argumentació sense absolutament cap fonament. I, senyor President, jo crec que hi ha una constant en la seva acció política de Govern, i és el menysteniment del Parlament. Quan jo he parlat de la Direcció Cívica, el senyor President ha quedat sorprès, i ha dit: «Però, què passa? Si la Direcció Cívica funciona i, a més a més, és exemplar, la Direcció Cívica». Però, el que succeeix és que funciona sense que en aquest Parlament s'hagi aprovat un projecte de llei; ben al contrari, aquest Projecte de Llei ha estat retirat. Senyor President, és que les coses funcionen millor quan no passen pel Parlament? És que és precisament perquè les coses no passen pel Parlament que la funció i l'Administració públiques funcionen bé? No, senyor President. I vostè m'ha dit també, senyor President, que hi ha moltes lleis que s'han complert, d'altres que no, que hi ha prioritats... Senyor President, hi ha més de seixanta resolucions d'aquest Parlament pendents de ser complides pel Govern.

Senyor President, jo acabaria dient-li que del que es tracta, fonamentalment, és de la confrontació de dues alternatives: una alternativa que s'ha provat davant del Parlament i davant

del poble de Catalunya durant tres anys i mig i una voluntat d'oferir una alternativa de progrés que recuperi la confiança en les institucions. És des d'aquesta voluntat de futur que hem efectuat la crítica de la seva acció de govern, que hem efectuat les nostres propostes i confiem en el futur de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Després d'aquesta intervenció se suspendrà la sessió, que es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Passen quatre minuts de les dues del migdia. La sessió es reprèn a tres quarts i tres minuts de cinc de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Lluís Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en començar la present intervenció en representació del Grup parlamentari Socialista en aquest debat de política general, tinc la intenció de situar el to de les meves paraules en un context d'anàlisi reflexiva i seriosa, fugint de la temptació de realitzar plantejaments de caràcter pre-electoral. Ni personalment em correspondria de fer-ho, ni políticament —creiem els socialistes— que hagi de ser aquest el caràcter del debat.

Al contrari, ens trobem en el darrer debat d'aquestes característiques que se celebra en el Parlament dins l'actual legislatura. És hora, doncs, que la Cambra, en ús de les atribucions que li corresponen, exerciti la seva funció de fiscalització de l'obra realitzada pel Consell Executiu de la Generalitat: apreciar-ne virtuts i defectes, comparar promeses i realitzacions, de veure on érem i on som; de realitzar, en suma, un balanç que permeti emmarcar aquesta obra en la perspectiva dels interessos fonamentals de Catalunya.

Els socialistes realitzem un balanç radicalment crític de l'acció de govern del senyor Pujol. Acció de govern que ha fracassat en el propòsit d'atendre els problemes vitals amb els quals avui s'enfronta el projecte autonòmic. L'acció de govern del senyor Pujol ha fracassat, en primer lloc, en l'objectiu d'aconseguir la necessària identificació dels ciutadans de Catalunya amb el conjunt del projecte autonòmic; en segon lloc, en l'objectiu d'estructurar administrativament, de forma satisfactòria, l'autonomia de Catalunya; en tercer lloc, finalment, en l'objectiu de fer jugar a la Generalitat de Catalunya un paper capdavanter actiu en el procés de reforma de l'Estat, al qual, inevitablement, assistim.

En primer lloc, hem dit que l'acció de govern del senyor Pujol ha fracassat en l'objectiu prioritari d'assolir una autèntica identificació dels ciutadans, del conjunt de la societat, amb el projecte autonòmic. La seva obra de govern, senyor Pujol, és excloent i exclusivista; està posant greument en perill la credibilitat del projecte autonòmic per tres motius fonamentals: per la seva incapacitat d'oferir un projecte atractiu de Catalunya; per la seva incapacitat d'incorporar la immigració al projecte autonòmic, i per la seva incapacitat, finalment, per a fer front a la crisi econòmica i de dissenyar les línies mestres del model de sortida.

La credibilitat del projecte autonòmic està greument qüestionada. És que pot afirmar-se que el projecte de la construcció d'una Catalunya autònoma és realment, avui, un anhel sentit en el si de la societat catalana, com ho era en els primers anys

de la dècada dels setanta? Totes les energies que aleshores desplegem al servei de la lluita per l'autonomia han estat convenientment canalitzades aquests darrers anys en la tasca de la consolidació autonòmica? Amb sinceritat: no creuen vostès, senyores i senyors Diputats, que la tasca pròpia de les institucions autonòmiques passa sovint inadvertida moltes vegades per la gran majoria dels ciutadans? Nosaltres temem que, en general, les institucions autonòmiques de Catalunya no han estat capaces de connectar amb el pols viu de la societat catalana; nosaltres temem que, lamentablement, s'ha produït una desvalorització del capital polític acumulat al llarg dels darrers anys.

La pèrdua de credibilitat del projecte autonòmic ha tingut lloc, en bona part, per la duresa de circumstàncies externes, en especial les econòmiques i les polítiques de caràcter general; també a causa de les expectatives que s'hi havien dipositat. Resultaven tal vegada excessives quant a la possibilitat de traduir-se en resultats concrets. Però també obeeix —i cal posar-hi èmfasi, perquè aquí la responsabilitat cau sobre l'acció de govern del senyor Pujol— a la incapacitat per a oferir un projecte atractiu de Catalunya, capaç d'emmarcar i donar perspectives als continguts de l'acció política de govern. En lloc d'això, hem assistit moltes vegades a una política de baix sostre, caracteritzada per la manca d'imaginació i de referència a un projecte global.

És cert que no correspon solament a les institucions autonòmiques oferir un projecte global de Catalunya. És també a la societat a qui pertoca d'expressar-se en aquest sentit. És indubtable, tanmateix, que els poders públics són en condicions d'estimular o desalentar la vitalitat de la societat per a expressar-se, organitzar-se i fer-se present en la vida pública, i que, en aquest moment, aquesta aportació, especialment la dels grups socials més actius, resulta decisiva per a implicar a aquests sectors, i per a articular en el seu inici un projecte autonòmic atractiu per a la societat catalana.

Avui les competències de la Generalitat per a intervenir i conformar la realitat socio-econòmica són certament limitades en molts camps, però també és veritat que la Generalitat, amb un pressupost de l'ordre de 320.000 milions de pessetes —50.000 pessetes per habitant—, Catalunya, disposa d'una capacitat inversora notable, i el Consell Executiu, presidit pel senyor Pujol, tenia l'obligació d'actuar com a institució pública representativa del conjunt de la societat catalana, i, per tant, sensible al conjunt dels seus problemes.

Aquesta no és una societat uniforme i cohesionada, és, ans al contrari, el fruit de profundes transformacions i fractures agreujades, els darrers anys, per la virulència de la crisi econòmica. Només una política encaminada a permetre la cohesió social i la vertebració vital d'aquesta societat, pot garantir que la realitat nacional de Catalunya es consolidarà i persistirà en el futur. I, en aquest punt, cal ser conscients d'un problema central, cabdal: la possibilitat de cohesionar la societat catalana i, per tant, de forjar una Catalunya per al demà, depèn en gran part, i necessàriament, de la capacitat d'incorporar la immigració en el projecte de la Catalunya autònoma.

La credibilitat del conjunt del projecte autonòmic depèn, en gran part, de l'èxit que es pugui assolir en aquest objectiu. Haig d'estar d'acord, necessàriament, amb les paraules d'un prestigiós professor de la nostra Universitat, senyor Termes,

quan explicava, fa ben pocs dies, que cal treballar per la integració dels immigrants, que, d'altra banda, tant han contribuït amb sofriment i abnegació al creixement de Catalunya, i molts d'ells i dels seus fills l'estimen més que alguns que fins i tot han nascut a Catalunya.

Sincerament, senyores i senyors Diputats, haig d'expressar la meua temença que, en aquest punt, els anys d'autonomia no han servit per a anar endavant. L'acció de govern del senyor Pujol no ha estat capaç de lligar, de vincular d'una forma patent i manifesta els interessos de l'autonomia, i els interessos dels treballadors i de les classes populars en general, bé siguin catalans d'origen, bé siguin catalans de destí, quan la capacitat per a establir aquest lligam havia estat un dels grans mèrits de tota l'etapa de la lluita antifranquista a Catalunya. I, tanmateix, aquest lligam existeix, els socialistes no ens cansarem de repetir això; avui, només cal ser present en les aglomeracions de l'entorn de Barcelona per a adonar-se que els qui paguen la marginació de Catalunya en la inversió pública no són els sectors privilegiats de la burgesia catalana, sinó els treballadors aturats d'aquestes poblacions. Només cal ser presents en aquestes zones, com hi som els socialistes, per a adonar-se que la solidaritat que reclama Catalunya no la paguen els sectors privilegiats de la burgesia catalana, sinó els grups socials més desfavorits, aquells a qui la crisi econòmica més ha perjudicat. La tasca històrica que ens hem d'imposar és la de vincular els interessos d'aquests sectors socials al projecte autonòmic, perquè aquesta vinculació, objectivament, existeix.

Tanmateix, l'acció de govern del senyor Pujol s'ha caracteritzat per marginar sistemàticament —des de la perspectiva de sensibilitat política i d'estil polític— la immigració, en aquest procés. Les paraules són les paraules, i els fets són els fets, senyor Pujol. D'exemples, en podríem posar molts. La discriminació en la territorialització en la inversió de la Generalitat de Catalunya és un fet palès. Tenim dades suficients per a arribar a demostrar aquest tema, i els pregaria que agafessin dades des del 80, 81, 82, 83. En els pressupostos de l'any 1983 de la inversió comarcalitzable un 40% anava dirigit a una zona que ve a representar el 70% de la població de Catalunya; això és un salt espectacular en relació amb les actuacions 80, 81, 82. L'any 80, les primeres inversions de la Generalitat només contemplaven un 3% de la inversió on hi havia el 50% de la població de Catalunya.

Quan nosaltres comentem que hi ha hagut poca atenció en el salari social, vol dir que quan hi ha un pla d'inversions de la Generalitat de Catalunya que ha gaudit de prop de 150.000 milions de pessetes amb potencialitats d'inversió, aquestes inversions havien d'anar clarament definides en relació amb el que vostè ha denominat benestar social, i que nosaltres denominem necessitats de la població, dels municipis i de les comarques que convenen ser realment ateses, i vol dir una política de prioritzar les actuacions en el camp de la sanitat, serveis socials i l'esport, juntament amb una política clara i inequívoca progressista en aquests camps. No es pot parlar de benestar social com es va parlar, i haver-hi actuacions disperses que, o bé són de tipus assistencial, o bé de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, quan hi ha ja una xarxa sòlida i positiva de tots els ajuntaments de Catalunya. I voldria recordar-los aquí que la tradició del benestar social i dels serveis socials la vàrem impulsar els socialistes, és una visió que tenim els socia-

listes, i passa per prioritzar aquest tipus de temes, de defensa de la infantesa, de la vellesa, com un element prioritari de les nostres concepcions polítiques.

L'estil polític del President Pujol. Quan el President Pujol, després d'haver anat a Ciutat Badia, fa aquells comentaris en aquell llibre que hem pagat tots els ciutadans i que és ple de referències anecdòtiques i de referències partidistes —que no l'haurien hagut de pagar mai els ciutadans— en aquell llibre ens diu: «Com hi entrarem a Ciutat Badia?» És un problema d'estil polític, és un problema de sensibilitat, és un problema d'entendre que els temes econòmics i els temes culturals van lligats, és un problema de presència, és un problema de situar les urgències d'aquesta població i les necessitats que tenen aquestes poblacions que estan patint l'atur, juntament amb la situació de les comarques subdesenvolupades de Catalunya, al primer nivell de les preocupacions polítiques. I és amb aquesta actitud, no paternalista, no de voler vincular i entendre, sinó essent-hi present, com es fa la catalanització profunda de la nostra societat.

Política econòmica i política cultural, són dos elements que han d'anar indefugiblement lligats, coordinats, perquè no són actuacions que puguin anar desvinculades, sinó que són actuacions que han d'anar presidides per un mateix objectiu, i no es pot fer una política de normalització lingüística divorciada del que és la realitat social i els problemes concrets que avui pateix la població de Catalunya. I aquí podríem estendre'ns a bastament del que vol dir l'estil polític que ha comportat el Consell Executiu de la Generalitat. I, en aquest sentit, recordar els esforços que es feren en la Generalitat republicana, que els millors grafistes, les millors col·laboracions, que gent amb una extraordinària sensibilitat incorporava tot un missatge actiu i atractiu, per fer entendre que el procés de la Generalitat era un procés de modernitat, i que calia participar-hi.

I en aquest sentit, senyor Pujol, si ho vol, parlarem a bastament del que entenc per l'estil polític que comporta la no-incorporació de la immigració.

La credibilitat del projecte autonòmic és en joc. La crisi, amb els seus efectes de desmoralització col·lectiva i deteriorament del teixit social, sens dubte, hi ha contribuït, encara que l'acció de Govern del Consell Executiu de la Generalitat, per ella mateixa, no pot acabar amb la crisi, també en aquest terreny calia exigir molt més de les nostres institucions d'autogovern. Res del que passa a Catalunya no pot quedar al marge de les preocupacions de la Generalitat, senyor Pujol, i, això, ho vam dir nosaltres, perquè cal entendre l'autonomia com a voluntat d'autogovern i com a voluntat política d'autogovern. I la crisi econòmica és, evidentment, un tema cabdal.

Les institucions d'autogovern han de tenir la capacitat per a situar-se enfront dels problemes; han de tenir la valentia de dir on som i on anem, i han de fer-ho sense cofoismes ni auto-complaences, situant les coses en el terreny de la realitat, aquesta realitat que ens diu que, si tal vegada Catalunya és la desena regió industrial europea, també és veritat que només és la seixanta-sisena regió europea, entre centdues, en renda per càpita, i darrere d'ella tan sols hi ha, pràcticament, les més pobres regions d'Itàlia, la majoria de les d'Espanya, Grècia i Portugal.

Aquesta realitat que ens diu que la taxa d'atur a Catalunya és, ara, ja, la més alta d'Espanya; aquesta realitat que ens diu

que els sectors productius que havien constituït l'eix de desenvolupament de Catalunya han quedat desballestats, en alguns sectors, i que només un esforç col·lectiu de gran envergadura, que posi en peu el conjunt d'energies de la societat, pot redreçar la situació econòmica, però per a aconseguir-ho cal parlar el llenguatge de la veritat; cal posar al servei dels diferents sectors socials fórmules d'acord i d'encontre a través de les quals sigui possible de concertar esforços, i, primer de tot, cal que ens posem d'acord sobre les alternatives que realment se'ns ofereixen. I cal dir-ho: la inèrcia de les coses n'és una, encara que no la més positiva, i sobre les alternatives que realment convé de potenciar.

Només establint mecanismes de concertació, d'obertura, de corresponsabilització entre els diferents sectors socials i econòmics serà possible, en la nostra opinió, fer cara a l'esforç de planificació i programació que la sortida de la crisi requereix i a la necessitat de dissenyar un model viable sobre el futur econòmic de Catalunya. Tanmateix l'acció del Govern que presideix el senyor Pujol s'ha caracteritzat per actuar excloentment en aquest terreny, prescindint d'ofertes de col·laboració que generosament han format diversos sectors. Els fets són els fets i les paraules són les paraules, i aquí podríem entrar a parlar d'un conjunt d'exemples i d'un conjunt d'actuacions concretes.

Quan vostè parla de la CARIC, ha situat la institució nacional de Catalunya —i ho veurem en els propers mesos— en una situació de discriminació i de risc continuat, no essent capaç de crear un mecanisme d'institut que pogués regular, no solament la reconversió, sinó una voluntat de política de reindustrialització. Quins contactes ha tingut vostè per a estimular sectors productius importants que estan en una taxa de benefici important i que estan situats en aquesta recta de la reindustrialització? Quan vostè parla del pla quadriennal, que va insinuar ja al 1980, ho està insinuant en aquests moments del 1983, i això no ha servit, evidentment, d'element ordenador, d'element de prioritització de l'acció política de govern, com hauria pogut ser, des de la perspectiva de l'autonomia de Catalunya, presentar un pla d'actuacions que respongués a uns principis.

No s'ha acudit mai a la col·laboració d'experts i de col·laboradors. Quan el senyor Pujol ha demanat a experts del camp progressista o a experts importants del camp econòmic la seva col·laboració? Quan vostè va preparar el programa d'actuació econòmica, es va tancar al Montseny, amb quatre alts dirigents de Banca Catalana, un Diputat del seu partit, i després va fer dues col·laboracions més, i, a partir d'aquí, vostè té el Pla d'Actuació Econòmica. El Pla d'Actuació Econòmica s'ha de fer amb consulta de les forces vives, de la gent que pot aportar idees concretes, dels homes i dones que entenen del tema, aglutinant tot aquest conjunt d'esforços i centrant, per tant, l'actuació del Govern des d'aquesta perspectiva.

Vostè no ha aplicat fórmules de concertació en cap moment, ni amb els sindicats, ni amb la patronal: no ha recixit en una política d'encontre, situant sempre el Conseller de Treball com si fos la trinxera defensiva dels temes de l'atur, quan vostè havia de ser el capdavanter del principal problema que té Catalunya en aquests moments, que, sens dubte, és el de la crisi econòmica.

Digui'm vostè quina política ha estat presidida per la modernitat, senyor Pujol, quins esquemes novells ha fet vostè; en

què s'ha inspirat? És curiós que vostè tipifica el seu discurs amb una expressió que diu «modernitat» quan, si d'un aspecte es pot, realment, criticar —i, possiblement, jo diria amb la unanimitat de diversos sectors del nostre país— és entendre que aquí no hi ha hagut en cap moment un plantejament creatiu, d'incorporació d'esforços i d'incorporació d'idees.

La credibilitat del projecte autonòmic és en joc; he volgut estendre'm en aquest punt perquè, sense aquesta credibilitat, el conjunt del procés autonòmic es converteix en un tema banal. Depèn de l'acció de govern, en bona part, que la situació pugui redreçar-se, i correspon al conjunt de les institucions autonòmiques, i, especialment a aquest Parlament, d'expressar la seva voluntat quant al redreçament en termes polítics.

Senyores i senyors Diputats, el balanç de l'acció de govern ha de ser necessàriament crític en aquest punt; el Consell Executiu, que presideix el senyor Pujol, té un projecte autonòmic —si el té— que la societat no ha pogut conèixer. Si la societat catalana té uns problemes, uns greus problemes, que el senyor Pujol o bé no coneix, o bé és incapaç de resoldre, en qualsevol cas el divorci és real. Sense capacitat d'oferir un projecte atractiu de Catalunya, sense capacitat d'incorporar la immigració i sense un acord social sobre el futur econòmic de Catalunya, la credibilitat del projecte autonòmic no es consolidarà.

M'he referit abans, com a element caracteritzador de la situació política, a la deficient institucionalització administrativa de l'autonomia. Institucionalitzar Catalunya vol dir ser conscients que estem en una etapa històrica en la qual s'estableixen les bases de la configuració futura del conjunt del procés autonòmic.

Catalunya té una pobra experiència d'administració pública i, quan l'ha tinguda, l'ha viscuda com una intrusió repressiva. Tanmateix, ara els problemes són uns altres. Encara que l'actual Consell Executiu de la Generalitat sembla incapaç de sortir del túnel del temps, hauria d'entendre que l'acció de govern no perdura amb una mentalitat estreta i amb la temptació de substituir amb el voluntarisme la manca de capacitat d'organització. Les persones dedicades al servei de la funció pública són, en la majoria dels casos, professionals responsables i dignes; el que cal és posar aquesta capacitat al servei d'una estructura administrativa austera però eficaç, sense caure en els dos errors típics que s'han produït: el de gestionar l'Administració pública com si es tractés d'un petit negoci familiar i el de prescindir de la necessària formalització que requereix la consolidació de l'acció administrativa en pro d'una pretesa eficàcia de gestió.

La institucionalització de l'autonomia de Catalunya hauria de ser un objectiu cabdal de l'acció de govern. Per aconseguir-ho, cal dotar de sentit d'Estat aquesta acció i prestigiar i potenciar els estrets marges disponibles que tenim. El prestigi de les institucions ha de quedar per sobre de les opcions polítiques implicades en la lluita partidista. En aquest sentit, l'esforç per a objectivar el desenvolupament administratiu és la millor garantia de la seva perdurabilitat.

I, per contra, la falta de respecte pels condicionaments formals incrementa el risc de caure en partidismes i clientelismes que tots hem de lamentar. Tanmateix, l'acció del Consell Executiu presidit pel senyor Pujol, creiem nosaltres, ha conduït a la pèrdua de la necessària neutralitat de l'Administració autonòmica i a la seva apropiació partidista.

Molts exemples podríem citar, senyor Pujol. S'ha produït una volguda identificació de la institució amb el partit. Quan vostè parla com a President de la Generalitat, parla sovint com a Secretari de Convergència Democràtica de Catalunya. Quan vostè diu: «He fet, he fet que Minoria Catalana fes tal cosa...», vostè, d'una manera o d'una altra, ha fet una constant identificació de la idea de Catalunya amb la seva ideologia política, que vostè defensa. I això no és bo per a Catalunya, perquè a Catalunya és bo que hi hagi un pluralisme ideològic en tot moment i que es respecti aquest pluralisme.

La politització dels papers de la funció pública. En cap país del món els funcionaris públics, dels del nivell de director general, cap de servei, cap de secció, cap de negociat, no emeten opinions públiques; són al servei de l'Administració pública, i la responsabilitat política és clara: al Govern, al Govern, que és qui emet les seves posicions polítiques, i el control de l'actuació de Govern, al Parlament.

Hem vist com alguns dels alts càrrecs emetien les seves opinions polítiques, i, si ho vol, li puc citar tota una llarguíssima relació històrica en relació amb aquest tema.

El provincianisme administratiu: s'ha fet una còpia calcada del model de l'Administració de l'Estat, centrant a Barcelona tot el conjunt de competències i de caps; ho hem denunciat sovint: com podem parlar d'una descentralització administrativa de la Generalitat que trenqui el marc provincial i que arribi a les comarques per a un millor servei al ciutadà, si el que hem fet nosaltres, dels mil caps que vostès han contractat i que signifiquen, realment, que han tingut la possibilitat d'estructurar definitivament l'Administració pública de Catalunya, i que, per tant, han creat els fonaments, que seran de difícil redreçament de cara al futur, com podem nosaltres parlar que hi ha hagut una atenció a les comarques i una voluntat de descentralització, quan vostè fins i tot havia promès una direcció general a Lleida, o un cap de servei per aquí, quan vostè ha fet l'estructura provincial i ha situat tots els flocs de comanament a Barcelona. I això és una hipoteca per a la nostra concepció de poder comarcal que passa, realment, per unes potencialitats de les comarques reals i efectives.

La bondat dels objectius pretesos, en definitiva, sempre objecte de valoració subjectiva, no pot justificar, en cap cas, la manca d'escrupolositat en el respecte dels procediments formals. La institucionalització de l'autonomia de Catalunya podria haver estat un exemple de rigor i de seriositat, en un context com l'espanyol, que no constitueix, precisament, una guia paradigmàtica de bona administració pública.

Tanmateix, ens temem que pot constituir un motiu més de frustració política. L'acció del Consell Executiu del senyor Pujol ha preferit, en moltes ocasions, prescindir de formalismes i s'ha col·locat en aquesta estreta frontera en què resulta difícil apreciar si el favoritisme no ha estat substituint, finalment, l'objectivitat, en pro d'una pretesa agilitat administrativa.

D'exemples, en trobaríem molts. Exemples d'una actitud de privatisme de l'acció política del senyor Pujol. Quan nosaltres, per exemple, hem demanat que volíem saber exactament les actuacions concretes de la Generalitat de Catalunya, se'ns ha contestat amb escrits —pel que fa referència als 1.000 milions de pessetes que vostès s'han gastat en estudis i dictàmens i amb els quals podrien tenir, sens cap mena de dubte, una

escola jurídica de Catalunya de primera magnitud—, que aquesta informació no es podia donar per respecte als professionals i l'obligació de preservar el secret professional. Transparència en les actuacions a tot nivell, sobretot quan han fet una política agosarada, de la qual el poble no coneix els resultats, i aquests 1.000 milions de pessetes són 1.000 milions de pessetes dels mateixos contribuents.

Quan nosaltres hem parlat del paper de l'Escola d'Administració Pública, com nosaltres podem entendre que han entrat mil caps a la Generalitat, sense la necessària formació complementària davant el procés autonòmic i situar l'Escola d'Administració Pública com una peça clau del que seria la nova Administració autonòmica? Quan nosaltres contemplem una actitud privatista del concepte de fons públics, ens esvera, sincerament.

Aquí hem presentat nosaltres molts temes, en el Parlament: al Conseller d'Agricultura; alguna altra actitud que hem tingut davant el Conseller de Sanitat, quan hem parlat de temes, concretament, d'ensenyament, hem vist de forma palesa com es produïa un cert sentit privatista. Les actuacions que hi ha hagut a la CARIC han estat actuacions de què algun dia parlarem; han estat més demandes concretes de relacions directes que hi ha hagut amb el Consell Executiu de la Generalitat que el plantejament d'un pla objectiu que dotés d'igualtat d'oportunitats totes les empreses de Catalunya.

Quan recordem el tema de RANIA, en què el senyor Pujol es reuneix amb cinc mil ramaders i diu: «RANIA no pot anar a parar a mans de l'INI, convé una gran lletera catalana», aquí observem com es fa una política d'avalis que es dona a unes SATS, algunes d'elles creades amb posterioritat a quan se li dona l'aval —50 milions de pessetes a cadascuna d'aquestes SATS—, quan, segons el decret de la CARIC, això no podia ser perquè tenien un capital mínim, es crea, aleshores, aquí, la participació de la Unió de Ramaders en el que seria Productes Freixa, de la qual tots sabem la situació en què es va trobar, i aquí es produeix una confluència absoluta de l'actuació del sector públic amb el sector privat, perquè resultava que un cap de servei de relacions agràries alhora era el president de la Unió de Ramaders i, aleshores, per tant, resultava que hi havia una confluència d'interessos. O, en l'estudi de viabilitat que es feia d'aquestes SAT, que rebien 350 milions, perquè només es podien donar 50 milions per empresa, resulta que ho feia l'empresa que s'anava a quedar aquestes SATS. Si vol, d'això en podríem parlar mitja hora: en tinc totes les dades.

És aquesta confusió que no comporta una actitud escrupolosa de sentit públic, i privatitzem l'actuació pública, perquè els diners públics són diners de tots, i quan s'emprèn una mesura d'aquestes resulta que el tema finalment acaba amb un fracàs: o acomiadament de treballadors, impossibilitat d'actuació del Consell Executiu... I no es va a una fórmula cooperativa que la Generalitat de Catalunya podria impulsar perquè té competències en cooperativisme, sinó que es va a una forma d'aquestes societats anònimes laborals: «bé, Madrid ja donarà els diners del que queda, de la resta que queda.» Aquí hi ha tota una operació que, de forma circular, com a exemple, senyor Pujol —i els fets són els fets i les paraules són les paraules—, serveix d'il·lustració.

Senyores i senyors Diputats, la tasca de vertebració institucional de Catalunya hauria d'haver constituït un objectiu cen-

tral de l'acció de govern. El Consell Executiu que presideix el senyor Pujol també, creiem nosaltres, ha fracassat en aquesta tasca. El balanç de la seva acció de govern ha de ser necessàriament crític en aquest punt.

He assenyalat abans, com a tercer element caracteritzador de la situació política, el deteriorament del paper de la Generalitat —i, per extensió, de la imatge de Catalunya— en el conjunt de l'Estat. Certament que la lamentació per aquest fet és una temptació sempre present i que, en bona part, les crítiques i les acusacions de què és objecte el nostre procés autonòmic, des de fora de Catalunya, responen als recels i a les desconfiances injustificades que aquest procés desperta i a la falta d'una autèntica voluntat autonomista de grups amb una presència poderosa en el conjunt de l'Estat. Tanmateix, aquest no és un motiu suficient per convertir la lamentació, com la que ha fet el Govern presidit pel senyor Pujol, en la norma de conducta política usual. En primer lloc, perquè és oblidar la relació de forces reals i l'objectivitat dels esdeveniments polítics. En segon lloc, perquè el problema que ens hem de plantejar és el de si, en aquests moments de transformació profunda de l'estructura de l'Estat, serveix millor als interessos nacionals de Catalunya una actitud permanentment reivindicativa, que propicia la imatge interessada d'una Catalunya allunyada i poc solidària amb els interessos generals, o bé una actitud de diàleg i col·laboració, especialment amb la resta de Comunitats Autònomes, amb les que objectivament existeix una coincidència d'interessos durant una llarga etapa del procés autonòmic. És per això que els socialistes creiem que la tasca històrica que correspon a la Generalitat és la d'encapçalar i dirigir el conjunt de les Comunitats Autònomes en aquesta etapa immediata; defensar la necessitat d'un profund reequilibri del pes dels diferents nivells de govern en favor dels governs autonòmics, i en lògic detriment del Govern central. En aquesta operació de reequilibri els interessos de la Generalitat i els de les altres Comunitats Autònomes són objectivament els mateixos i constituïria un error imperdonable caure en el parany posat pels successius governs centrals que han desviat sovint la protesta de les Comunitats Autònomes menys afavorides cap a aquelles comunitats suposadament riques i opulentes.

En aquest procés els problemes i les dificultats que apareixen són, tanmateix, notables. Els homes i dones que a Catalunya hem lluitat per l'autonomia només podem abordar la nova estructura territorial de l'Estat amb uns propòsits inequívocament reformadors. I així ho hem de proclamar. A Catalunya l'autonomia per la qual hem combatut és una autonomia de continguts clarament polítics, la prova forta d'aquesta voluntat constituirà l'amplitud del camp de competències legislatives reservades a les Comunitats Autònomes i la seva capacitat per a regular legislativament l'activitat de les administracions locals, l'autonomia de les quals ha quedat plenament garantida sense cap mena de dubte. La Generalitat ha de desplegar un paper d'interlocutor institucional privilegiat de l'Administració central a Catalunya, tanmateix, el Consell Executiu ha ignorat lamentablement el paper transcendental per a la democratització i l'autonomia de Catalunya que han estat els ajuntaments de Catalunya. En aquest sentit podríem situar molts exemples concrets, dades concretes, d'una actitud de no-voluntat de coordinació de les actuacions de la Generalitat amb els municipis de Catalunya. Vostès han actuat municipi

per municipi, actuacions puntuals, però mai no ha estat un marc de referència que permetés un esforç solidari col·lectiu de pesseta posada per la Generalitat que tingués un aspecte multiplicador en el si dels municipis i les comarques de Catalunya. Hi ha hagut una manca de consulta en tot moment i coordinació en l'actuació i en la política de subvencions. Tots sabem que de la política de subvencions de la Generalitat, capítol quatre, tema importantíssim, només un tres per cent ha anat als ajuntaments de Catalunya; un tres per cent de la seva actuació. La inexistència d'una política de règim local, malgrat que no tinguem legislació, una actitud activa de presència, d'afavorir mancomunitats allà on calgui, no una actitud administrativa distanciada i sovint actuant més com una Diputació gran o com el Govern autònom o l'autogovern de Catalunya. Manca una política comarcal; vostès no han potenciat els consells comarcals, no els han potenciat perquè fins i tot la Generalitat no hi era present i quan el President de la Generalitat ha viatjat per les comarques de muntanya no convidava ni els presidents del Consell comarcal. Però no es tracta d'una actitud de gestos, es tracta d'una actitud pressupostària que situï en aquells nivells de decisió aquelles decisions que els homes i dones que viuen en aquelles comarques creuen convenientes. Manca, evidentment, tot el que podria ser una actuació d'un impuls progressista.

Els socialistes pensem que en el camp del model autonòmic els límits encara no estan definits. És cert i no pot amagar-se que sectors rellevants tracten lícitament d'imposar una lectura centralista i uniformitzadora de la Constitució que no afavoreix les nostres aspiracions autonòmiques. Els socialistes de Catalunya estem en contra d'aquestes posicions. Creiem també que lícitament és possible realitzar una interpretació autonomista de la Llei de lleis, respectuosa amb la diversitat territorial d'Espanya i amb els diferents graus de voluntat autonòmica política que sens dubte es manifesten. El fet diferencial de Catalunya existeix; els socialistes reivindicuem per a Catalunya un grau d'autonomia que no ha de ser necessàriament idèntic al d'altres Comunitats Autònomes. Nosaltres pensem que la Constitució empara aquesta posició i en aquest sentit som partidaris de la lectura autonomista de la Constitució i considerem enormement positiva la sentència del Tribunal Constitucional sobre el tema de la LOAPA; sentència de la qual, al nostre entendre, cal retenir un element fonament: dins de la via constitucional que alguns negligiren —la via constitucional— totes les possibilitats resten obertes. Nosaltres, els socialistes catalans, som partidaris, al contrari, d'aprofundir la via constitucional i fer-ne una posició autonomista, i pensem, d'acord amb la posició recentment expressada pel primer secretari del nostre partit, que cal fer-ho tractant d'obtenir el més ampli consens possible entre les forces polítiques catalanes i, posteriorment, negociar l'acord amb les forces majoritàries en el Congrés de Diputats per al desenvolupament legislatiu bàsic que encara resta pendent i que constitueix el complement indispensable del procés d'aplicació de l'Estatut.

Senyores i senyors Diputats, hem tractat de realitzar un balanç rigorós i no demagògic, però també, certament, un balanç polític de l'acció de govern. Hem tractat, per tant, de fugir de realitzar el contrapunt crític a l'acció de govern presentada amb un esperit inventarial i baix de sostre com una multiplicitat de fets sense un fil conductor ni un projecte global que

serveixi de referència. L'acció de govern de l'actual Consell Executiu, creiem nosaltres, ha fracassat, perquè no ha estat capaç de donar resposta satisfactòria a les grans qüestions entorn de les quals convé bastir un projecte autonòmic. A la necessitat d'estimular la formulació d'un gran projecte col·lectiu transformador de la societat, capaç d'aglutinar voluntats en la lluita contra la crisi econòmica s'ha contestat amb una política de baix sostre que ha prescindit dels interessos urgents dels sectors més desfavorits de la societat. A la necessitat d'avançar en la línia de dotar d'un substrat administratiu sòlid l'obra de govern, pensant en la potencialitat de les institucions abans que en els interessos immediats del partit, s'ha contestat amb l'apropiació partidista de l'Administració pública i amb la seva utilització instrumental. A la necessitat de desenvolupar un paper actiu en el procés de transformació de l'Estat en col·laboració, des del primer moment, amb les altres Comunitats Autònomes, potenciador de la capacitat de negociació de la Generalitat amb el Govern central, s'ha contestat amb l'automarginació i negociació excloent i tantes vegades frustrant. Un inventari de realitzacions elaborat amb més o menys fortuna no pot substituir els fracassos en la consecució d'un projecte global. Expressament no hem volgut entrar en aquest camp de l'anècdota concreta més que a tall d'exemple, i estem disposats a discutir exemple per exemple, fet per fet. Perquè a l'estat d'obra realitzada que se'ns ha ofert sempre resulta possible oposar-hi l'estat d'obres promeses i no realitzades. Jo, senyor Pujol, aquí tinc tot un conjunt de lleis que vostè en el debat d'investidura va prometre que faria, tot un conjunt d'actuacions que va dir que desenvoluparia, i vostè ha tingut tres anys i mig i no ho ha desenvolupat: en matèria de turisme, la Conselleria de Comerç i Turisme ni un sol projecte de llei; en matèria d'esport; la llei general del comerç i defensa del consumidor; la llei d'ordenació industrial; la llei d'atracció i incentius per a la inversió pública a Catalunya; l'estatut de l'empresa pública; la llei d'empresa familiar agrària, que es va dir que estaria el 81; la llei d'arrendaments agraris; la llei de pesca; la llei general d'educació, etcètera, etcètera. Tinc aquí una llista completa de tot un conjunt d'incompliments, promeses fetes i no desenvolupades al llarg d'una actuació de tres anys i mig de govern.

També hem tractat d'evitar la temptació de fer un balanç catastrofista; al contrari, pensem sincerament que no es tracta d'entrar en aquest joc. Desgraciadament, el procés de consolidació autonòmica a Catalunya és prou recent com per jutjar perjudicis que se li poden ocasionar en funció de les possibilitats de destrucció d'una obra feta. Però cal fer l'esforç d'honestat necessari per a reconèixer que aquest Govern ha decebut profundament les esperances de la societat catalana en les virtuts de l'autonomia, en la confiança que l'autonomia serveixi per a alguna cosa. La necessitat de procedir a profundes revisions en l'acció de govern és, al nostre entendre, un fet evident. La necessitat d'una nova orientació en l'acció de govern ha de ser propugnada avui a Catalunya per tots aquells sectors sensibles al sentir de la societat i a l'evolució de les circumstàncies polítiques.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha sobrepassat ja de cinc minuts el temps reglamentari. Li prego que abregui.

El Sr. ARMET: Sí. Senyor President, abusant de la seva benevolència en la sessió d'avui i proverbial li demanaria que em

permetés acabar el discurs tal com ha fet amb un altre Grup parlamentari de forma molt gentil. I no estaré pas més estona que la que ha estat l'altre Grup parlamentari.

Senyores i senyors Diputats, aquesta nova acció de govern és avui necessària per a retornar als ciutadans de Catalunya la seva confiança en la viabilitat del projecte autonòmic. L'actual President creiem nosaltres que no està en condicions de transmetre la credibilitat necessària ni en la societat catalana ni en la resta d'Espanya per a emprendre les mesures que fan falta. La credibilitat de l'actual President està en conseqüència profundament deteriorada. Diversos factors han contribuït a aquest deteriorament; un d'ells, tanmateix, mereix una valoració especial: és la implicació personal del titular de la Presidència de la Generalitat en la crisi de Banca Catalana.

Senyores i senyors Diputats, vostès saben que aquest tema l'hem tractat amb un rigor i una serietat que ningú no podrà qüestionar. Quan l'actual Consell Executiu callava i assessors especials del President aplaudien la decisió de traspassar la titularitat accionarial de Banca Catalana a la gran Banca espanyola, jo, personalment, en nom del meu partit manifestava públicament una posició especialment clara en defensa dels interessos nacionals de Catalunya. En aquells moments, malgrat l'aparició de circumstàncies parlamentàries que ho propiciaven, vam preferir no parlar-ne; al contrari, hem volgut voluntàriament deixar passar un temps prudencial abans d'abordar-lo en aquesta Cambra. I hem volgut deixar passar aquest temps per diversos motius: en primer lloc, per tal de permetre la reflexió i la sortida digna a les altes institucions polítiques; en segon lloc, per tal de situar-lo en un context polític i no econòmic; com haurien estat els debats de maig i juliol; en tercer lloc, per tal d'evitar una incidència negativa en el procés d'estabilització de Banca Catalana, especialment per a evitar possibles efectes perjudicials que s'haurien pogut derivar per al personal treballador i per als dipositants. Tanmateix, ha arribat el moment de treure les conseqüències polítiques d'aquesta qüestió, que al nostre entendre ha de situar-se substancialment en aquest terreny i no en les hipotètiques implicacions d'altres tipus. La crisi de Banca Catalana ha posat en evidència que la màxima institució del govern autonòmic està encarnada per una persona que no té la llibertat política suficient per a, en tot moment i en tota circumstància, defensar els interessos nacionals de Catalunya. La inhibició absoluta i clamorosa del Govern de la Generalitat en la fase final de la crisi de Banca Catalana n'és una mostra evident i és inevitable que justificadament o injustificadament aparegui el temor que altres actuacions de la nostra institució d'autogovern podrien estar mediatitzades pel mateix motiu.

Senyores i senyors Diputats, la credibilitat institucional està, per tant, inevitablement qüestionada. Al servei de la dignitat institucional, el senyor Pujol hauria d'obrar adoptant l'actitud que la consciència política exigeix i que en els països democràtics que ens poden servir d'exemple és norma de conducta democràtica on implicacions d'aquestes característiques es produeixen.

He volgut fer aquesta consideració quan encara el clímax polític propicia una reflexió serena; poden estar segurs que és des d'aquesta serenitat que pronuncio aquestes paraules. Voldria, en definitiva, formular d'una manera breu i concreta el balanç de la situació que establim els socialistes. Catalunya ha viscut

durant quatre anys sota un govern minoritari que ha estat ineficaç i que ha comès errors importants i que, sobretot, ha donat proves en tot moment de manca de generositat i d'autèntic sentit nacional; no ha volgut que tot el poble de Catalunya se sentís involucrat i participés del procés d'autogovern polític, i no ho ha volgut perquè sap que l'única possibilitat de mantenir el poder passa per tractar de mantenir uns sectors vitals de la societat catalana en els llimbs de l'abstencionisme i de la no-participació.

Aquell que dintre de poc serà el President sortint s'ha mogut en una perfecta congruència amb aquesta política, que més que de Convergència ha estat de divergència. (*Remor de veus.*) Ha estat un home de partit i no un home d'institució; un home amb certes qualitats de polemista però sense la visió d'home d'estat o d'home de poble. Catalunya, senyores i senyors Diputats, no es correspon amb aquesta situació de govern minoritari ni amb aquest estat d'esperit que oscil·la permanentment entre les grans frases i les combinacions més tristes. Catalunya pot donar de si molt més del que dona i només cal, perquè així sigui, un factor desencadenant: la superació d'aquesta situació de govern minoritari i d'aquesta Presidència que des del nostre punt de vista comença ja a ser un tema per a l'anàlisi retrospectiu i per al record. En tot cas, ningú en aquest Parlament no podria legítimament dir la darrera paraula; la darrera paraula serà, com sempre, en tota democràcia, la paraula i el vot dels ciutadans.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Portaveu del Grup Socialista ha fet la seva intervenció, en el seu primer apartat, en la seva primera part, afirmant que l'autonomia, durant aquests anys..., és a dir, que el Govern actual de la Generalitat no ha aconseguit la identificació dels ciutadans de Catalunya amb l'autonomia, i ha dit una cosa que es ve dient des del primer dia, i —hi insisteixo, com ja he dit aquest matí que es va dient sense demostrar-ho mai d'una manera efectiva—, que el Govern de la Generalitat havia estat exclouent i exclusivista.

Nosaltres teníem i tenim un projecte. El teníem —només cal repassar el meu discurs d'investidura, allà hi és— i hem procurat, dintre de les possibilitats que hem sabut aconseguir, hem procurat que aquell projecte es dugués a terme. I hem procurat, a més, aplicar aquest projecte ben conscients —ho vaig dir en el discurs d'investidura, ho repeteixo ara— que veníem obligats per raons polítiques, però també per sentit de país, a fer tant com ens fos possible una aproximació a posicions d'altres Grups polítics. I la primera aproximació que vàrem fer, en aquest sentit, va ser proposar als socialistes que entressin en el Govern, cosa que els socialistes varen rebutjar.

Bé és cert que en un moment determinat vàrem rebre una invitació dels socialistes per a poder reconsiderar aquesta qüestió i vàrem posar una condició, una, que no es va complir: que el Partit dels Socialistes de Catalunya es desvinculés de la política a favor de la LOAPA que estava fent el PSOE a nivell d'Estat, perquè difícilment podíem fer una aliança d'aquest tipus en el moment que, de fet, s'iniciava una política contrària radi-

calment als interessos de Catalunya, avalada pel PSC-PSOE.

I, després, hem fet moltes més aproximacions, i en aquest Parlament se n'han fet moltes, i vostès són testimoni que moltes de les lleis que s'han votat en aquest Parlament han sortit per unanimitat o quasi i, evidentment, moltes vegades amb el suport que valorem molt positivament del Partit Socialista. I, després ens poden dir, de vegades —aquí ho hem vist moltes vegades, amb tota la desfilada que fem els Grups polítics per aquesta tribuna—, que més d'un Grup polític podríem dir, amb una mica de raó: «aquesta Llei és nostra; no és del Consell Executiu, és nostra». I tenien una mica de raó, tots tenien una mica de raó. I, al final, qui tenia tota la raó era el Consell Executiu, perquè havia aconseguit que tirés endavant una llei que no era el resultat d'un plantejament excloent sinó el resultat del plantejament de la Cambra. Per tant, això, senyor Armet, això no és cert.

I encara, fa quatre dies, el Parlament de Catalunya, recollint un suggeriment, una oferta que havia fet —perdó, no recollint, va ser una iniciativa pròpia però, de fet, lligava perfectament amb un plantejament que havíem fet en el començament de la legislatura— que en els temes institucionals i, concretament, en aquest cas, ens referíem a les Comissions Mixtes, els socialistes i els comunistes i tota la Cambra forméssim part de la Comissió i vostès han dit que no. I ho han dit amb un argument que no té presentació, perquè és obvi que el President de la Comissió ha de ser un home de la confiança directa del President de la Generalitat. Jo comprenc molt bé que a vostès els és enormement incòmode situar-se en un lloc de la taula amb els representants de la Generalitat, amb els representants d'aquest Parlament i, en l'altre lloc de la taula, tenir el Partit Socialista que, per raons polítiques o per comprensibles, de vegades, visions que es puguin tenir des de la perspectiva del Govern central, entra en col·lisió amb la part catalana de la Comissió. Jo comprenc molt bé que per a vostès és molt incòmode i que tenen necessitat de poder dir que ho fem molt malament, i que per a poder dir això han d'estar a fora, i han de fer un acte d'insolidaritat amb el que és la concepció institucional de Catalunya, quedant-se fora.

Per tant, d'excloents i exclusivistes, res. Vostès s'han exclòs. Vostès s'han exclòs de les Comissions Mixtes. D'això, en fa quatre dies. Si vol, continuarem fent la repassada d'altres coses d'aquest tipus; n'he dit tres o quatre de prou importants.

La immigració. Repeteixo, hi ha un primer fet fonamental, per tal d'aconseguir que es produeixi aquesta incorporació de tots els ciutadans de Catalunya a una unitat de país, que és un procés lent, eh?, és un procés de vint anys, o dels que sigui. I és que no vagi segons qui, quan s'acosten les eleccions, a furgar i a crear sentiments de ressentiment o de frustració, i que no es diguin segons quines coses es diuen en contra dels interessos permanents de Catalunya. I no cal que hi hagi cap Diputat que el seu subconscient socialista el traeixi i que vagi fent que sí amb el cap. No necessito cap ajut. Això és el primer.

Perquè, a les eleccions del 77 —i després lligarem amb el tema de Banca Catalana, senyor Armet—, els mítings del Partit Socialista a Santa Coloma de Gramenet eren: «No voteis al banquero porque os echará». I això dit —Sí!—, dit per un molt important personatge del partit de vostès. Naturalment, sobre aquesta línia tindrem problemes, però ja li torno a repetir una cosa, el que vaig dir ahir: les dones que van a la

plaça —i no se'm riguin, perquè això és el poble; no se'm riguin, això és el poble—, les dones que van a la plaça, els joves que van a la discoteca, els nois que van a l'escola, la gent que va als tallers, no té problema de convivència. I hauran de fer —qui sigui, cap dels aquí presents— molts esforços,afortunadament, per a crear-los.

Però, és clar, ja és molt que haguem estat quatre anys d'autonomia, amb un govern determinat, el que sigui, minoritari per moltes raons —algunes les he dit abans—, que ha estat protagonista, aquest Govern i aquest Parlament i, en general, la societat catalana, d'un procés de recatalanització, amb tots els factors que això té de conflictivitat objectiva. Un país demostra que té tots els elements perquè un dia realment tinguéssim problemes de convivència: fets lingüístics, orígens diversos de la gent, un urbanisme que s'ha fet durant els últims anys que no és gens integrador —no ja des d'aquest punt de vista lingüístic sinó des de cap—, una gravíssima crisi econòmica que la crisi, moltes vegades, engendra insolidaritat i no solidaritat, i no tenim el problema de convivència, malgrat esforços que es fan, d'una manera escadussera, de tant en tant. I esperem que no es repeteixin.

Per tant, jo, el que li dic, és que el progrés que s'ha fet —no pas en res d'espectacular sinó simplement en què tenim quatre anys més de convivència, en llibertat, amb lluites, de vegades, entre nosaltres, havent iniciat un procés de catalanització—, el progrés que s'ha fet en aquest sentit és molt important i no és imputable totalment al Govern de la Generalitat. Sobretot és imputable a la nostra societat. Tenim una societat molt bona, una societat que ha decidit no barallar-se, que ha decidit conviure, però en alguna cosa és imputable al Govern de la Generalitat. I entre altres coses, coses que ha fet el Govern de la Generalitat: doncs, simplement, que s'ha realment ocupat de les zones a les quals aquesta problemàtica podia ser especialment viva, perquè es va repetint pel dret i pel revés —torno a dir-ho—, mai no demostrant-ho, però anant amb aquella tècnica periodística que consisteix a anar repetint una cosa que no és certa però que acaba essent veritat a base de repetir-ho constantment. Es va repetint que nosaltres —el Govern de la Generalitat, vull dir— no té en compte, en la seva política inversora, aquestes zones de la Corporació Metropolitana o, més enllà de la Corporació Metropolitana, de l'àrea de Barcelona. Això no és veritat, que quedi clar. Això no és veritat.

Les inversions de la Generalitat en el territori de la Corporació Metropolitana de Barcelona, pel Capítol VI i pel Capítol VII, que són les que, de cara a això, els interessin, són les següents: Capítol VI, 40%; Capítol VII, transferències de capital —menys important, però important, també—, 30,7%. Total: 38%. El 38% de les inversions de la Generalitat per aquests dos capítols es fa a la Corporació Metropolitana. I ho poden dir a qui sigui, company del seu partit, el quasi 40% es fa a la Corporació Metropolitana. Però, naturalment, si després mirem concepte per concepte, això és molt més important, perquè, òbviament, Agricultura, 1%; Governació, 5% —lògic—; Joventut i Esports, 30%; Política Territorial i Obres Públiques, 39%; Cultura, 42%; Ensenyament, 43%; Treball, 57%. Això són números.

Continuem. Inversions de la Generalitat a la regió I. A la regió I, Capítol VI —engloba també àrees molt ficades dintre d'aquesta mateixa problemàtica—, Capítol VI, 51,3%; Capítol

vii, 47,9%. Total: 50,6%.

Em disculparan si m'allargo una mica amb aquests números, però és que fa mesos i anys que sentim dir que no invertim en aquesta zona. Fa mesos i anys que no sentim dir que invertim en aquesta zona. Per tant, dispensin, crec que els faig un servei a vostès explicant-los amb números que això no és veritat.

Anàlisi, ara, per Conselleries. Farem el total. Ensenyament, 65%; Cultura, 52%; Sanitat, 54%; Política Territorial i Obres Públiques, 50%; Treball, 80%.

Bé, vostè, abans, també m'ha fet un altre argument, que suposo que és el que ara he de contestar. Ens ha acusat que invertim poc en segons quines comarques allunyades. Naturalment, vostè ho entén.

En tot cas, ara, algú potser em podria dir que invertim poc en el Pallars, que invertim poc al Priorat, que invertim poc a les Garrigues, que invertim poc a la Noguera... Però vostè m'ha parlat —després, si ho volen, ja en parlarem, d'aquestes comarques en les quals es fa un gran esforç també—, vostè m'ha parlat d'aquesta àrea perquè va lligat amb un fet, amb un fet molt greu, senyor Armet, i és amb una desatenció envers la població catalana d'origen no català. I és per això que jo m'hi he d'aturar més, perquè aquí hi ha un atac contra nosaltres però contra Catalunya. I, per tant, jo m'hi he d'aturar més, perquè la convivència és un fet fonamental, i furgar sense raó, sense raó, en aquest tema, és un fet que no ens podem permetre cap dels aquí presents.

Perdonin, parlen de sectarisme, que els crèdits, les inversions, les subvencions, es donen només als ajuntaments de Convergència i Unió. Parlem-ne.

Distribució dels crèdits de la Generalitat als municipis de Catalunya a través del conveni Caixa-Generalitat: ajuntaments amb alcaldes socialistes: 38,4%; amb alcalde comunista, 19,4%; amb alcalde de Convergència i Unió, 16,7%. Afegeixin a això, als socialistes i comunistes, sobretot, la Corporació Metropolitana de Barcelona, 8,6%. Bé, això són dades que contrasten amb l'afirmació, martellejada constantment però sense base, d'un tractament diferenciat. No es posin nerviosos que n'hi ha més. (*Rialles.*)

Inversions escolars. Inversions escolars que, d'altra banda, són un element molt en la línia, precisament, del benestar social, de la justícia, però també del procés d'integració col·lectiva de Catalunya. On s'ha fet més inversió? 58,4%, ajuntaments socialistes, 58,4; segueix el PSUC: 21,4; Convergència i Unió: 16,7%; etcètera.

Bé, per avui, ho deixarem. Però, en tot cas, en aquests temes tan difícils, delicats, en els quals es pot crear un sentiment de frustració, de ressentiment, de rebuig del fet col·lectiu català tenim l'obligació, tenim l'obligació, senyor Armet, de parlar amb rigor —aquella paraula que a vostè li agrada— rigor, rigor, sí, senyor, i aquí tenim aquestes dades.

Deixem de banda aquest tema, passem a altres, que molts n'hi ha. Vostè parla, i és veritat, que hem tingut una evolució dolenta en el terreny de l'atur.

Vostè ja sap que, de l'atur, no en podem parlar gaire perquè jo deia un dia en el Congrés d'Economistes aquí, a Barcelona, que un dels grans avantatges de la victòria socialista del mes d'octubre és que, a partir d'aquest moment, a Espanya, i també a Catalunya, per tant, d'una manera o d'altra, ja gai-

rebé tothom o manava, o havia manat, i que, per tant, ja no podia dir segons què, no podia fer certes demagògies, certes promeses.

Vostè no pot parlar de l'atur avui com en parlava fa un any, un any i mig o dos. No en pot parlar. I, per tant, en podem parlar vostè i jo acostant molt més les posicions i amb molta més comprensió. Li adverteixo que jo no he hagut d'esperar ni a guanyar les eleccions de l'any 80, ni a passar cinc anys per arribar a entendre allò que a algú li ha costat molt i molt d'entendre, que és que teníem una crisi llarga... (*Pausa.*) —volia citar-los cites meves, de l'any 78, o de l'any 80, és igual, no cal, ja me'n feu confiança. No ha calgut.

Ara, per tant, com que podem ser a prop, només amb l'avantatge que jo ho deia quan vostès encara deien que l'atur es resoldria molt fàcilment si vostès guanyaven, és l'únic avantatge que tinc sobre vostès, que em fa pensar que d'aquí un temps potser també diran el que ara dic jo..., però com que tenim l'avantatge que podem parlar de la vivència de les dificultats, la mateixa més o menys vivència de les dificultats i, per tant, amb una mútua comprensió sobre això, jo només li demano una cosa: tenim molt d'atur, hi ha una cosa que hauríem de fer i vostès hi han d'ajudar, que el Fons de Compensació ho tingui en compte, que el Fons de Compensació, quan es discuteix i es determina a Madrid, ho tingui en compte. Perquè, és clar, nosaltres no podem continuar pensant com la gent rica del país que no tenim problemes, que tot va sobre rodes; hi ha d'haver algú que digui que tenim aquests problemes. I a vostès, si ho diuen, potser no els diran el que em diuen a mi: que exagero, que, de fet, doncs vull tergiversar les coses. De tota manera he de dir una cosa.

Fins ara a vostès no me'ls n'han fet cas. Segurament vostès ho poden fer, poden dir segons què millor que jo a segons qui, però l'eficàcia, fins ara, ha estat nul·la. Jo el convido, simplement, que en el futur hi pugui haver, en aquest sentit, una manera de fer que pugui ser més eficaç.

De fet, ens allargaríem tant si anéssim contestant-ho tot, que potser ens saltarem una sèrie de coses i si troba que hi ha algun tema que no he contestat que requeria que pogués contestar, no ho agafi com una desatenció, sinó, al revés, com una potser equivocada consideració envers vostès mateixos i la Cambra tota, per tal de no allargar la cosa més del compte.

Però hi ha un tema que no podem admetre que se'ns continuï dient. No podem permetre que se'ns digui que tenim una actuació sectària, aquí hi ha els números. No podem admetre que se'ns parli de clientelisme, perquè no és veritat, i perquè mai ningú no ho ha demostrat. I no podem admetre, en un moment que la Generalitat, ara i sempre, però ara d'una manera molt especial, ha d'intentar estar present i ha d'aprofitar una circumstància que en aquests moments és favorable per a estar present en el conjunt de la política espanyola, perquè és la seva vocació i és la vocació de Catalunya, però, a més, és la nostra necessitat, que vostès vagin repetint aquest tema de la deterioració i que nosaltres hem agafat la lamentació com a norma de conducta política, perquè no és veritat. I vostès haurien de tenir la prudència de no dir-ho, això. Nosaltres no tenim una actitud agressiva, nosaltres, el meu discurs d'ahir, que algú ha qualificat de molt agressiu, agressiu de què? O és que no és veritat que se'ns ha bloquejat la Junta de Seguretat? I que ho ha bloquejat el representant del Govern

central? És veritat o no és veritat, això? Ho puc silenciar? Ho puc silenciar? Que a més s'ha retardat perquè s'ha dit que es necessitava un decret, que resulta que no es necessitava. Ha estat un error i una manca de rigor? O ha estat una excusa? Ho he de silenciar, això? És que no és veritat que no s'aplica la LOFCA? Naturalment, jo he dit de seguida, que d'això no n'hem de treure cap conseqüència. Si ara el Parlament digués —jo he de dir ja des d'ara que jo, personalment, faria tots els possibles per oposar-m'hi— que hem d'arribar a les últimes conclusions d'aquest fet, que el Govern no compleixi una llei, jo li dic ja des d'ara que, per aquest camí, jo, President de la Generalitat, no hi vull entrar, ja ho vaig dir molt clar. Nosaltres el que volem és dialogar, però hem de dir que el Govern no compleix la Llei. I això no és cap agressivitat. L'agressivitat és del Govern, que no compleix la Llei, no és nostra.

I, d'altra banda, vostè sap que sempre que puc, no solament reconec —cosa que em complau molt— mèrits d'algun antic Conseller de la Generalitat provisional —ahir mateix ho vaig fer en una ocasió—, sinó que sempre que puc dir: «ara ens hem entès amb en Maravall», ho dic. «Això està molt malament, però el President del Govern ha dit que ho arreglaríem», ho dic. Això mateix de les valoracions, confio que, malgrat tot, ho arreglarem perquè crec que el Ministre Boyer i el Subsecretari senyor Sevilla tenen ganes d'arreglar-ho, perquè ells en són més conscients que jo, de quina és la situació. Quan dic que ahir vaig veure en Solchaga i va anar bé i va semblar que potser sí que ho arreglaríem, ho dic. D'agressivitat, cap. El que passa és que nosaltres hem de fer valer els nostres drets i jo els prego que vostès no insisteixin en aquesta línia.

D'una manera absolutament excepcional, i a tall d'allò que jo en dic un parèntesi, permetin-me que jo els recordi unes coses. És només, perquè quedi clar, i perquè no en parlem mai més, d'això. I perquè ens situem en la postLOAPA com ens hi hem de situar. Si volen, sense vencedors ni vençuts, però que ningú no s'atribueixi cap mèrit, no tenint-lo, perquè, és clar, quan m'assabento que el Partit Socialista fa un dia d'aquests un acte —alguns de vostès em sembla que hi eren, no ho puc assegurar— per a celebrar la sentència de la LOAPA, considero que vostès són una gent d'una audàcia infinita. (*Rialles.*) Simplement això. Perquè és clar: «Votaríamos a favor de la LOAPA, aunque no se introdujeran mejoras», Joan Prats, PSC-PSOE. O bé: «Las enmiendas que Lluch se olvidó de presentar.» O bé, com a conseqüència de la nostra oposició a la LOAPA, un eminent representant de vostès: «Convergència i Esquerra practiquen un catalanisme antiquat, un catalanisme albanès.» Això. (*Rialles.*) O bé —ho dic per no haver-ne de parlar més—, vostè coneix aquest llibret? (*Rialles.*) Bé, diu: «de tal manera que a la hora de la verdad resulta que la gran mayoría de los...» —això ho diuen vostès, o ho deien vostès— «resulta que la gran mayoría de los que critican esta Ley lo hacen de oídas, no la han leído y no conocen su contenido.» O bé, que diu que: «pretende lograr que la opinión pública catalana pueda hacer sus juicios con seriedad» —aquest paper de vostès— «y no en función de la gesticulación y el cálculo de la derecha llamada nacionalista, que con muchos millones a su disposición ha orquestado una campaña destinada a crear confusión y división entre los ciudadanos de Cataluña.» O bé: «El Presidente Pujol al ver la falta de consistencia de estos argumentos contra la Ley hizo unas declaraciones afir-

mando que si el Tribunal Constitucional consideraba válida la LOAPA, esto querría decir que él y sus amigos no habrían entendido bien la Constitución, afirmación esta que comporta dos consecuencias, la primera es que convendría que Convergència i Unió se fuera buscando otros expertos constitucionalistas.» (*Rialles*) I, després, hi ha la perla, la perla. (*Rialles.*) És això: «Por qué LOAPA y no LPA.»

Bé, escoltin, no en parlem més, jo no els en parlaré mai més, però vostès no vagin pel món amb l'argument que nosaltres ens queixem perquè sí. Perquè aquí hi ha hagut una voluntat clara de prendre a Catalunya una cosa que la Constitució li donava i vostès han estat protagonistes d'aquesta operació. I no ho diré mai més, no ho diré mai més perquè, evidentment, el que hem de fer és allò que dèiem, situar-nos en el postLOAPA i en aquestes actituds que han de ser positives però que, naturalment, no poden comportar que haguem de silenciar el que passa. Jo tinc un gran respecte pel senyor Boyer, per exemple, i un gran afecte personal i una gran consideració professional. I ens hem d'entendre, i ens entendrem. Però no compleix la llei, i això no vol dir res, simplement vol dir que ell ha de fer també —i nosaltres també, ja ho vaig dir, ens hem de posar a to—, ha de fer un esforç. I jo ho he de dir, això, i si no ho digués, aquest Parlament, amb molt raó, m'ho podria tirar en cara.

D'altra banda, com que vostès ens demanen que invertim més aquí i més allà i més no sé on, sàpiguen —ho he dit abans a no sé qui—..., vostè em vol dir que inverteixi més a tal lloc?, molt bé, pugi després i m'ho explica però digui'm d'on traiem els diners. En el cas de vostès, òbviament, jo ja li dic on ens pot ajudar, explicant als seus amics del PSOE a Madrid i del Govern que, realment, Catalunya té aquestes necessitats, la sentència del Tribunal Constitucional i el que ha dit i els mecanismes a través dels quals es va arribar a aquestes conclusions. Podem parlar-ne, de tot es pot parlar, però no es poden desqualificar d'entrada quan el Tribunal Constitucional ens dona la raó i quan no es compleix la LOFCA. És aquest l'esperit que ha de regir la discussió que hem de poder tenir amb els representants del Govern.

Dos temes més. Tampoc no és cert, senyor Armet, que el Govern de la Generalitat no hagi intentat aplicar els seus diners a nivell municipal buscant l'efecte multiplicador. S'ha buscat i molt.

No tinc els papers ara a mà, però si jo li llegeixo, per exemple, quines han estat les aportacions per qüestions directes, o bé les que han estat indirectes, per exemple, en el camp esportiu, o en el camp de l'ocupació comunitària, o en el camp turístic, en tants i tants camps, jo li podria demostrar que aquest efecte multiplicador s'ha buscat i s'ha trobat molt. Perquè, de fet, nosaltres, que som un govern que sabem que lluitem amb limitacions, sabem que només en el grau que siguem capaços de desencadenar elements complementaris com a conseqüència de la nostra acció inicial, només així, realment, farem una feina important. Com, per exemple, en un moment determinat, un aval de 100 milions de pessetes de la CARIC pot desencadenar una inversió, una entrada de diners, de 1.200 milions; això és el que ens omple de satisfacció. I quan resulta que nosaltres, donant 200 milions de pessetes a l'Ajuntament de Tarragona per construir-hi un gran polisportiu, aconseguim que això en generi cent més del mateix ajuntament, això és

també un fet positiu. I d'això, afortunadament, l'acció de govern de la Generalitat d'aquests darrers tres anys n'està molt i molt plena.

L'últim tema que vostè ha tocat, que és el de Banca Catalana. Vostè diu: «És que n'hem de començar a parlar». Bé, doncs, en començarem a parlar. Potser no massa avui, però en començarem a parlar. En tot cas, hi ha una cosa en el seu plantejament que és relativament positiva per a mi. Jo sé que aquest tema es plantejarà tant més com més s'acabin les armes convencionals dels nostres adversaris polítics. Per tant, és indirectament, per dir-ho així, una valoració positiva, des del meu punt de vista, que això es produeixi precisament ara, de la nostra posició política i de les nostres possibilitats polítiques. Vostè diu: «No en van voler parlar.» Hi ha moltes maneres de parlar-ne, senyor Armet. Perquè ara jo ja sé més coses que no sabia. Hi ha moltes maneres..., hi ha hagut, el mes de maig, el mes de juny, i, sobretot, el mes de setembre i el mes d'octubre, moltes maneres de parlar d'aquest tema. Ja en parlarem també un dia a fons, si ho vol. I l'estabilització de Banca Catalana també hi ha hagut molts moments per fer-la i moltes maneres. És bo que la fem ara. Fem-ho, perquè, en darrer terme, malgrat tot, ens agradi o no ens agradi, la solució sí que ens convé, que això vagi bé. Les implicacions... Però, en realitat, quines implicacions?

Però, per acabar la meua rèplica avui d'això li vull dir una cosa: senyor Armet, jo ja estic acostumat a això, perquè —i vostè ho pot saber— fa molts anys, fins i tot quan no n'estava fora, sinó que realment hi estava molt a dintre, aquest és un tema que els uns i els altres, els d'abans i els de després i els del mig, els ha servit per a fer-me pressió; que no ha estat mai un argument d'allò que se'n diu «elegant», però ha estat un argument real. I no dic si d'aquest color, de l'altre..., de cap color; mai no he sabut d'on venia, i, per tant, que ningú no se senti alludit, que a ningú no alludeixo. Però, evidentment, hi deu haver algú en aquest país, a Espanya, que considera que hi ha una manera de fer pressió sobre un determinat personatge. Però ara jo li dic una altra cosa: mai aquesta pressió ha estat efectiva; perquè, és clar, jo tenia una manera, per exemple, de sucumbir a aquesta pressió: callar contra la LOAPA. I no ho vaig fer, ho vaig fer tan poc, que vostès contra nosaltres —vostès i UCD; això és de vostès, però la política de vostès i UCD—, van fer això.

Per tant, parlarem sempre que calgui; però hi ha una cosa, hi ha hagut una norma del Govern de la Generalitat, hi ha hagut una norma de la meua persona, que he aplicat bé o malament, amb encert o amb desencert, però que ha estat el servei a Catalunya.

Senyores i senyors Diputats, de vegades algú diu: «És que en Pujol no té prou ideologia». És veritat, en part, perquè no tinc més que un mòbil, no he tingut més que un mòbil, en la política, en l'acció clandestina, en l'acció professional, he tingut un mòbil, que ha estat el servei a Catalunya, encertat o desencertat, però ha estat això. I d'aquí no hi haurà cap pressió —ho anuncio a qui ho vulgui tenir en compte—, cap pressió que me'n pugui desviar.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, dissortadament després d'aquesta intervenció d'una hora

del senyor President de la Generalitat, jo no podré parlar més de deu minuts en relació amb aquest tema. Jo li agrairia que continuéssim en debat, perquè estic disposat a tenir un debat aprofundit sobre cadascun dels aspectes que vostè ha assenyalat aquí.

Parlem del tema excloent i exclusivista. Senyor Pujol, quan una societat presenta una fractura social de les característiques de la crisi econòmica que està patint avui Catalunya, i que afecta els treballadors i les capes populars de forma decisiva, vostè sap perfectament que és molt senzill fer comentaris des de plantejaments dretans i des d'ideologia dretana, que puguin significar expressions excloents. Jo estic amb aquell Jordi Pujol que deia que és català tot aquell qui viu i treballa a Catalunya i està desitjós de ser-ho, però hi ha hagut expressions importants, tarannàs, maneres de fer, que són molt greus. Jo he sentit pressions conservadores molt clares, que es produeixen a llocs de Catalunya en el sentit de dir: si no hi ha treball per a tothom, els que se n'han d'anar són aquests que han vingut últims. I això és una cosa a denunciar públicament... (*Remor de veus.*) Perdó, i aquest és un element a denunciar permanentment, perquè jo el que comento en aquests moments, senyor Pujol, és que és una voluntat inequívoca de catalanització i de no deixar-ne passar ni una en aquest sentit, perquè vostè sap perfectament que en les crisis econòmiques es produeixen fenòmens d'insolidaritat profunda, i això sí que li ho vull dir clarament: els socialistes de Catalunya hem fet una opció ideològica catalanista que inclou en el seu si tots els que se senten socialistes a Catalunya, i això vol dir que a les agrupacions del cinturó es parla català, a les agrupacions socialistes del cinturó, que s'ha fet una catalanització efectiva i real, i que avui hi ha una presència de col·laboradors, companys i companyes, responsables polítics, alcaldes, de tot Catalunya, de les comarques de Catalunya —70% de la població de Catalunya dirigida per alcaldes socialistes—, que estan fent una tasca efectiva de col·laboració amb una catalanització real. Jo li diré una cosa molt clara: aquí possiblement hauríem hagut d'invertir més esforços, però aquest és un tema de tarannà polític. Quan 2.300 indocumentats, que possiblement eren 50, es va tenir la miopia política d'obrir-los la porta de la Generalitat, va resultar que s'estava fent un debat entre 50 indocumentats, que mai no hem sabut que eren 2.300, amb unes actuacions molt determinades i amb un plantejament clarament lerrouxista, obrir-los la porta de la Generalitat per fer un *tête-à-tête*. Hi ha hagut una actitud de miopia política. Això sí, senyor Pujol, que li ho vull dir amb tota claredat. I cal ser contundent amb els temes, es produeixin on es produeixin, ja sigui des de perspectives lerrouxistes minoritàries, o bé sigui des de posicions dretanes que creen elements d'insolidaritat, i aquesta és una posició central que els socialistes hem defensat arreu, i «compte», senyor Pujol, que fer això és molt difícil, molt complex, i jo diria que, en això, som especialistes.

Li voldria dir, senyor Pujol, que quan nosaltres anem a fer mítings, actes, contactes, nosaltres parlem de ciutadans de Catalunya. Aquí a Catalunya, aquests quatre anys, hi ha hagut algú —no vostè— que ha començat a dir: «els ciutadans de Catalunya són aquells que s'hi senten, i els altres, si no s'hi senten, no s'hi senten...», o hem de donar Grup al PSA perquè la veu de la immigració ha de ser representada.» Això s'ha dit, per exemple, a Catalunya. Hi ha hagut un retrocés d'un senti-

ment d'identificació nacional de Catalunya de tots els que vivim i treballem a Catalunya. I aquest em sembla un tema central. Perquè, és evident que aquest tema es pot esquarterar, i quan nosaltres anem a aquests llocs parlem de l'estimació a Catalunya, del protagonisme a Catalunya, del tema ciutadans de Catalunya, i jo dic que Catalunya és la pàtria comuna dels nostres fills.

En relació amb el tema de la inversió. En relació amb el tema de la inversió, senyor Pujol, jo li demano que agafi les dades 80, 81, 82, 83. Vostè ha començat... Jo tinc unes dades diferents. Tinc, concretament, que el 70% de la població de Catalunya, la inversió comarcalitzable arriba al 40% —70% de la població de Catalunya. Lleugerament diferents a les de vostè. Això significa, veient les diferents comarques —Vallès Occidental, 28% d'atur; Vallès Oriental, 28% d'atur; Maresme, 20% d'atur; Barcelonès, 20% d'atur; Baix Camp, 19% d'atur; Tarragonès, 20% d'atur, etcètera—, que a les comarques no s'ha produït realment una situació de crisi econòmica, aquesta situació no ha anat dirigida, pel Govern que vostè presideix, a tenir-la present des de la perspectiva d'una orientació clara i inequívoca, i l'any 1980 vostès invertien el 3% on hi havia el 50% de la població de Catalunya. Hi ha hagut correccions, diguem-ne, posteriors, perquè hi ha hagut una forta desinversió, i estem molt lluny, no d'arribar a un equilibri perfecte, sinó d'arribar al que es diu «uns principis fonamentals» del que és l'acció de govern: vol dir programar, vol dir seleccionar, vol dir seleccionar en inversions d'aquelles que vostè en deia de «benestar social», i vol dir seleccionar l'actuació en el territori. I vol dir una altra cosa molt important: no situar les comarques a la minoria d'edat, sinó dotar les comarques de la seva capacitat d'autoorganització, d'autogovern, i que puguin decidir, bàsicament, quines inversions necessiten. No anar a fer visites a comarques com les visites comarcals. No es tracta de visitar comarques. Avui, per sort, hi ha homes i dones amb un sentit de progrés que volen el desenvolupament de les comarques de Catalunya. Vostè no pot parlar de municipis socialistes, comunistes o de Convergència. Els municipis són Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Reus, etc., anem posant la llista. No hi ha municipis de color polític, i l'actuació dels municipis, si entréssim en aquesta lògica, senyor Pujol, si entréssim en aquesta lògica, em sembla que és una concepció errònia, i quan vostè diu: el 58% de municipis socialistes. No, escolti, digui que tenen batlle socialista, que resulta que és el 70% de la població de Catalunya —no vull entrar en aquest argument—, tinc aquí totes les dades del Pla d'Obres i Serveis acumulat, i, evidentment, tot allò que deia de mancomunitat d'ajuntaments o actuacions en barris de més de 20.000 habitants no s'ha fet res, i, per tant, hi ha una distribució que és espectacular, senyor Pujol, perquè s'ha fet la política de petit municipi, no la política d'agrupament d'esforços, mancomunitat d'esforços, que sempre és un estalvi econòmic molt important.

Vostè ha començat comentant, senyor Pujol, la nostra actitud en relació amb vostès. Jo li voldria recordar que, per a nosaltres, el 23 de febrer va significar un tema important; vam veure que hi havia la dificultat de la consolidació de la democràcia a Espanya, i que sense la consolidació de la democràcia a Espanya no hi hauria refermament de l'autonomia, i va ser així com vàrem tenir nosaltres una revisió de plantejaments ideològics, perquè vàrem veure que Catalunya no era un país

normal, estructurat, i que la democràcia i l'autonomia estaven en perill. I és des d'aquesta perspectiva que nosaltres vàrem obrir una voluntat d'acord. Jo recordo perfectament totes les converses que teníem. Estàvem parlant de temes concrets, i, fins i tot la iniciativa va ser del nostre company Joan Reventós, que va dir: «Hi ha un plantejament sobre tema autonòmic que era incipient, i que és necessari més que mai de reforçar i d'anar a un criteri de potenciar el Govern de Catalunya sense que sigui un govern minoritari», i això ho va dir el company Joan Reventós en aquell moment històric, perquè érem molt conscients del moment històric que estàvem vivint, de la mateixa manera que en aquell moment, vostè, que tenia unes relacions, perquè era un govern minoritari, amb UCD, perquè UCD li donava els seus vots al Parlament de Catalunya —desenganyem-nos, senyor Pujol—, vostè no tenia llibertat de maniobra per anar a un govern d'àmplia majoria al si de Catalunya. I parlem amb sinceritat: una cosa és el que vostè va voler fer el 1980, l'altra va ser la marxa dels esdeveniments en relació amb aquest tema.

El tema de l'atur. Senyor Pujol, jo li vull dir una cosa amb molta claredat: hi ha polítiques d'una orientació progressista i d'una orientació conservadora. Si hagués guanyat la dreta, en aquest país tindríem nosaltres un pla d'estabilització damunt de la taula. El senyor Herrero de Miñón (*remor de veus*), perdó, perdó, el senyor Herrero de Miñón, en la darrera intervenció en el Congrés de Diputats, a part de tirar floretes al senyor Roca constantment, va dir: «Tenemos el mismo modelo de sociedad», i hi va haver un moment que va dir: «Tenemos el mismo modelo de estado», cosa que em sembla incorrecta, evidentment, i va recordar l'Espanya gran d'en Cambó. Això ho va fer el senyor Herrero de Miñón: «Tenemos el mismo modelo de sociedad; menos déficit público, menos inversión, un reajuste y una política monetaria más fuerte.» Per entendre'ns, vol dir que hi ha una lògica. Aquí estem en un procés, diguem-ne, de reajustament, en què no es va fer un plantejament, que seria el plantejament ortodox des d'una posició conservadora, i el que sí que nosaltres diem és que, Catalunya, en un àmbit reduït de competències, vostè ha tingut prou actuació possible i potencial per a dirigir aquests 150.000 milions de pessetes en relació amb una actuació important. Vostè ha sacrificat el senyor Rigol a la trinxera dels contactes de les contradiccions socials a Catalunya. Dic «ha sacrificat» perquè ha portat una tasca notable i molt difícil de portar, però vostè no ha situat com a preocupació de President de la Generalitat que amb tots aquests milions tenia unes potencialitats de contacte amb sectors socials, de contacte amb sectors empresarials i fer una política de planejament clar i inequívoc de l'actuació del Govern de la Generalitat, i això podia concitar esforços, i fer que el Govern de la Generalitat, que tenia un pressupost de 320.000 milions de pessetes, aquest any, sens cap mena de dubte, no és irrisòria aquesta quantitat, i el potencial d'inversió no és irrisori. Estem d'acord que convé col·laborar per anar a un tema de finançament clar del que és l'autonomia.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li queda un minut.

El Sr. ARMET: Sí, perdó, senyor President, és que tot aquest conjunt de temes exposats en una hora, com pot suposar

El Sr. PRESIDENT: No, el senyor President no ha parlat

una hora, ha parlat 37 minuts.

El Sr. ARMET: 37 minuts; jo, per tant, en porto 10; estem, sí, tres a un (*remor de veus*).

Vostè, senyor Pujol, per exemple, en la campanya del 28 d'octubre, en la seva campanya electoral, és quan la inversió a Catalunya era baixíssima, que era el 6% —només comptava la de l'Estat, però assumia la de la Generalitat i les transferències que hi havia. Jo, com si diguéssim, per salvar, per salvar, senyor Pujol, la veritat, no vaig voler entrar en aquest joc, i, si ho vol, un dia hi podem entrar. És evident que jo he dit en aquesta Cambra: l'objectivitat assenta bé a Catalunya perquè aquí no s'hi valen greuges comparatius d'altres Comunitats, perquè Catalunya està patint la crisi econòmica. Ara, siguem seriosos, i plantejem els temes objectius. Jo, en aquest Parlament, he dit que, si som el 15% de la població, hem d'anar al 12 o al 13%, com altres regions europees en situació similar, i, aleshores, jo el convido a vostè a fer un pacte, a cercar l'objectivitat dels números a Catalunya, perquè, sovint, utilitzem els números de forma interessada en relació amb aquest tema, i, si ho vol, en aquest tema nosaltres sempre estarem oberts.

Jo voldria referir-me —i espero en la contrarèplica de poder-ho fer, perquè espero que vostè intervingui— a tots els temes de lamentació, i entrar a fons en aquest tema. Què entenem nosaltres que volem dir? i, a l'últim —i estem disposats en el segon torn a parlar-ne—, miri, senyor Pujol, quan nosaltres hem parlat del tema de Banca Catalana, ho hem parlat des d'una perspectiva política, absolutament escrupolosos des d'una perspectiva de l'honorabilitat personal. Cap tipus de posicionament polític quan podien estar en perill dipòsits, personal i la mateixa institució. Posició dels socialistes de Catalunya, clara, inequívoca, en una direcció que, finalment, el Govern de l'Estat —i, en això, nosaltres vàrem ser contraris— no ha educat, o no ha pogut educar, si és que vol que ho estudiem, en profunditat.

Jo, simplement i exclusivament, he volgut fer una declaració de gruix democràtic, de sentit democràtic profund, i jo no li he dit el que ha de fer, sinó que jo li he dit el que hauria d'haver fet si realment els baròmetres de comportament del que és un polític democràtic europeu en circumstàncies similars s'haguessin produït. He volgut dir això, vostè és molt lliure de fer el que vulgui i de considerar el que vulgui, però vostè sap perfectament què vol dir la tradició democràtica i què vol dir una credibilitat qüestionada. Jo no li qüestiono la credibilitat personal i política, senyor Pujol. El problema és quan la credibilitat d'un polític, per a determinats temes, pot quedar greument qüestionada.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo haig de superar una temptació ara, i em sembla que la superaré, que és la d'entrar en el terreny de la discussió, fins i tot l'última afirmació sobre baròmetres de comportament polític-democràtic que podria justificar que jo li fes, fes ús, en fi, de coses de què podria fer ús, no ho faré. Potser si no hagués entrat en aquest terreny exacte hauria dit alguna cosa però no em convé de cara al que vull dir. Jo estic trobant gust en la polèmica i, per tant, ja m'agradaria

contestar això i l'altre i l'altre i el de més enllà, però no ho faré. Ara mateix, a part aquesta incitació seva, doncs, hi ha hagut també un company que em passava papers per acabar de reblar el clau sobre coses en què em sembla que ja no cal fer-ho. No. Jo he dit el que havia de dir, i ara, jo el que els vull dir és que, el que al Govern de la Generalitat, li interessa —i a mi em sembla que al país— no és que jo, a vostè, senyor Armet —ho podria fer, estigui'n segur—, li torni algun argument punyent —ho podria fer—, però això no va per aquí per mi; vostè, faci el que vulgui en la seva rèplica.

Jo, el que els vull dir és el següent: nosaltres, tots, estem en un moment, Catalunya, l'autonomia està en un moment que hauríem de saber aprofitar. No els demano cap suport parlamentari, als qui no el vulguin donar; no els demano cap resolució que em reforci cap mena de posició; no els hi demano res; simplement, els demano —això sí— que pensem que estem en un moment en què sense malbaratar cap de les cartes que cadascú es vulgui guardar per al moment en què les necessiti, el podem aprofitar, aquest moment; aquest moment de la post LOAPA, el podem aprofitar.

Avui, un diari deia —això, a interpretació del periodista, amb el qual jo no vull dir que hi estigui d'acord— que ell considerava que jo, ahir, havia parlat des de la força moral que em dóna la sentència de la LOAPA. Aquesta força moral, la tenim tots; no la tinc jo, la tenim tots, i el partit socialista PSC-PSOE també la té si vol, també la té. Perquè la sentència té una cosa molt bona, que és que diu: nois —com aquell pare que crida a les criatures—, aneu malament per aquí; ho diu a tots, als qui no van pel camí equivocat i els qui van pel camí equivocat, ho diu a tots, i tots, amb molta naturalitat —ja que els diu qui els ho pot dir— poden dir: «per on s'ha d'anar?», doncs per allà. I cap allà. I això no disminueix ningú perquè tots hem comès errors, no disminueix ningú. La situació post LOAPA és una situació bona per a tots. Naturalment, vostès no cantin victòria, això no, però pel que fa a la resta, vostès són part molt important del poble de Catalunya, una part molt important en molts sentits del poble de Catalunya i, per tant, vostès són uns triomfadors, en aquest sentit, sí, per la sentència, com ho som tots. I ara jo no entraré en la polèmica, hi entrarem quan calgui. Jo, l'únic que els vull dir és que Catalunya, en aquest moment, això, ho pot aprofitar.

I aquestes són les últimes paraules que jo diré en aquest debat —hauria de passar alguna cosa molt estranya perquè en digués alguna més—: no els demano el vot, que quedi clar; no hi ha cap maniobra en això; no demano el suport explícit de cara al dia que hagi d'anar a veure el senyor President del Govern; no és això, simplement els demano que pensin que estem en un moment que podria ser excepcionalment bo, si sabem enfocar els nostres esforços; no com si diguéssim tots barrejats, tots junts, tots amb una política única, però sí sabent que tots podem fer la nostra aportació en aquesta tasca d'aprofitament del moment que estem vivint.

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aprofitant molt breument per recordar dos aspectes que m'han quedat pendents en l'anterior intervenció.

Senyor Pujol, quant al tema de les Comissions Mixtes, vull aclarir-li que la nostra posició era que si les Presidències resulta que les té el número dos i tres de Convergència —i no dic si el

primer és el senyor Roca o el senyor Trias— i un resulta que està a l'oposició a l'Ajuntament i l'altre és el cap de la Minoria Catalana, nosaltres el que reclamàvem era una racionalitat de les Comissions Mixtes i participar plenament si aquest hagués estat el caràcter, no subordinats en relació amb els números dos i tres, especialment després de dos resultats, diguem-ne electorals, que ens donaven la confiança del poble d'una forma ostensible i, si més no, havíem d'haver fet una certa meditació des de la perspectiva d'una actitud generosa pel senyor Pujol. Saber aprofitar el moment, hi estic absolutament d'acord. No el moment d'ara, el moment de les potencialitats autonòmiques i és per això que cal un estil per a dirigir Catalunya. És per això que quan nosaltres diem «lamentació» no vol dir que vostè no hagi tingut tota la raó en la LOAPA que li ha donat el Tribunal Constitucional. De la mateixa manera, quan jo dic que els socialistes estan contents de la sentència del Tribunal Constitucional és perquè ho estem en el sentit que vàrem defensar sempre el Tribunal Constitucional no com altres grups que entenien que el Tribunal Constitucional també era Madrid, tot és Madrid, sinó perquè reforça la Constitució. Hi ha uns aspectes d'aclariment i que ens permeten avançar; des d'aquest punt de vista estem contents.

Quan nosaltres parlem del sentit de la lamentació és que en un país no és bo jugar emotivament amb els seus sentiments; vostè sap que la responsabilitat dels polítics sovint és portar una actitud d'autocontrol davant de moltes de les insatisfaccions que comporta la vida política; vostè sap que, pel que fa als catalans, no n'hi ha prou a tenir raó sinó que convé carregar-se de raó; vostè sap que els catalans hem de cercar aliats i és quan jo parlo dels aliats conjuntural en un procés històric amb les altres autonomies, siguin del color que siguin, perquè hi ha una nova dialèctica i contradicció que s'estableix a nivell de l'Estat, entre un poder central i un poder autonòmic. Quan jo parlo d'un canvi d'actitud vol dir una actitud de defensar amb fermesa les nostres llibertats nacionals, el nostre Estatut, la nostra capacitat d'autogovern, però saber posicionar-nos en temes centrals quan convingui i de la forma que convingui. «Estem bé amb el Maravall, estem malament amb l'altre; amb el Boyer, m'hi voldria entendre però no compleix la llei» Vostè creu que aquesta actitud permet d'avançar? Perquè s'està bé amb el Maravall? Perquè han anat vint socialistes també en l'anonimat a plantejar un conjunt de dictàmens i temes de preocupació i tantes i tantes coses, senyor Pujol, per al fet que tiomfés una idea que, lògicament, estem en una situació de majories-minories, quan sabem perfectament que la força de Catalunya només és possible si en temes centrals i importants el senyor Pujol hagués tingut molt sovint la generositat de la corresponsabilització de les forces democràtiques com passa en qualsevol país. Perquè, quan vostè vol representar Catalunya és el moment en què s'equivoca, perquè vostè representa una part ideològica, amb independència que sigui un catalanista, com jo sóc un catalanista, senyor Pujol, amb independència d'aquest factor. I, quan vostè barreja la idea de Catalunya amb la defensa d'unes determinades concepcions, és molt diferent que parlem nosaltres de la LODE des d'una perspectiva autonomista que des d'una perspectiva com ha parlat avui el senyor Rimbau, i m'agradaria saber si vostè hi està o no hi està d'acord o els senyors d'Unió Democràtica, que col·laboren amb vostès hi estan o no hi estan d'acord;

entenguem-nos. Em sembla que és molt importat aquesta actitud de saber aprofitar, però això passa per una generositat. Hi ha temes importants a Catalunya, es parlen; hi ha temes bàsics, es comenten; i, en aquest sentit, els socialistes de Catalunya hem portat una actuació que sovint ha estat incompresa, però no hem fet del nostre fracàs en algunes de les nostres posicions una bandera permanent perquè creiem que, avui, la realitat autonòmica té un potencial important; creiem que la possibilitat d'autogovern hi és; creiem que la millora del servei públic hi és i possibilitat d'aglutinar esforços creatius en relació amb un projecte autonòmic per tota la societat catalana també hi és. Des d'aquest punt de vista, d'acord a saber aprofitar, no avui, sinó sempre, i és des d'aquest punt de vista que nosaltres fem la crítica, i és quan diem que vostè és un bon polemista, però vostè no és un home d'estat des de la perspectiva de saber fer allò —permeti'm— que feia algun president, que és que quan de vegades les coses van malament es diuen que van bé, van avançant perquè un és conscient de la correlació de forces en un moment i de les actituds que cal adoptar, i aquest és un dels sacrificis dels polítics, que sovint portem problemes, portem preocupacions, portem frustracions i les expressem en l'àmbit i en el moment que convé, i en el si de casa nostra les comentem, les parlem, sobretot si són temes essencials de Catalunya. I, en aquest sentit, els socialistes podem dir que diàlegs importants sobre temes que han preocupat el senyor Pujol, no n'hem tingut tot al llarg d'aquest període.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo sé, sóc perfectament conscient que en el moment de pujar jo, el Portaveu del Grup del Govern, en aquesta Tribuna el debat ja s'ha acabat.

Evidentment, estic d'acord, estem d'acord amb la política del Govern. És la nostra, i, per tant, no tinc, per a aconseguir l'atenció de vostès, aquell punt d'avantatge, aquella curiositat que fa que algú digui: «A veure per on atacarà aquest.» Sóc conscient d'això, i com que puc prescindir, precisament per aquest fet, de qualsevol preocupació per l'esgrima parlamentària, no cansaré més del que ja ho estan les seves senyories, i no esgotaré el temps que m'assigna el Reglament.

Aquest any el debat que ara acaba ha estat molt diferent d'anys anteriors. Potser perquè, tal com s'ha dit, és el darrer i s'ha prescindit dels detalls per tal d'examinar les línies essencials de la política del Govern. Potser perquè el Molt Honorable President de la Generalitat, amb la seva important exposició d'ahir, va situar el debat a un nivell de gran volada política. Potser per totes dues coses alhora. En qualsevol cas, és obvi que a mi no em correspon de fer una cosa que el President no va fer, que és entrar en una prolixa enumeració de coses fetes, dels components elementals de l'obra de govern realitzada. Més aviat penso que en aquesta darrera intervenció cal que intenti tornar a una exposició al més clara i al més contundent possible de les línies mestres que han estat els grans nervis que donen coherència i consistència a aquella obra de govern composta, naturalment, d'un seguit, d'un reguitzell de coses concretes i específiques.

L'avantatge fonamental de fer-ho així és que aquestes línies

mestres d'una obra feta —quan hi són, i en aquest cas ha quedat ben clar que hi són— es poden projectar cap al futur, mantenint la mateixa coherència bàsica. És aleatòria la projecció cap al futur d'una llista d'elements inconnexos, però no ho és —al contrari, pot ser molt coherent— la projecció cap al futur d'aquelles línies mestres. Examinem-les.

Les dues essencials es deriven d'aquell primer motor de la tasca política de Convergència i Unió —no només de Convergència i Unió, però també de Convergència i Unió— que és la construcció del país. Perquè és evident que una gent que té per objectiu bàsic la construcció del seu país, avui, ara i aquí, ha de preocupar-se de dues coses que van juntes: fer un país viable en el món actual i fer un país atractiu per a viure-hi, o, millor dit, per a incorporar-s'hi avui.

En la línia de fer un país viable hi va tota la temàtica de la modernitat i de la innovació, i, naturalment, no repetiré el discurs del President, però penso que al llarg d'aquest debat ha quedat prou clar que no són objectives les afirmacions que en aquest terreny no s'ha actuat. S'ha actuat, i molt, i bé. Amb els entrebancs provocats per la crisi, d'acord, però molt i bé, amb possibilitats de fer més encara, potser sí, però molt i bé.

Segon: fer un país atractiu. Avui s'ha confirmat que allò que «és català tothom qui viu i treballa a Catalunya» és acceptat per tothom, però segurament, també s'ha dit, que cal afegir-hi: «i s'hi vol incorporar». Per als nacionalistes, això darrer, això que acabo de dir darrer, «que s'hi vol incorporar», és primordial. Hem de ser capaços d'anar construint un país, i crec que s'ha començat amb pas ferm a fer un país atractiu, un país que sigui engrescador per als qui hi viuen i hi treballen.

Per a aconseguir plenament això, les circumstàncies actuals i les dels darrers anys i les del futur previsible no ens posen les coses fàcils. Un altre Portaveu avui ha dit, amb una sola frase, una cosa que el President va explicar amb un exemple en el seu discurs d'obertura del debat. Ha dit, aquest altre Portaveu: «Catalunya era una terra de promissió i és una terra de desesperança.» La frase és lapidària. El President ho va explicar amb l'exemple de Llefià, però jo estic convençut de dues coses, respecte a aquest punt.

Primera: l'origen d'aquest canvi és anterior —l'origen d'aquest canvi de ser una terra de promissió a ser una terra de desesperança— al Govern de la Generalitat, és anterior a la mateixa restauració de la Generalitat. És la crisi econòmica que ha colpit el món occidental —i l'oriental, sigui dit de passada—, l'Estat espanyol i Catalunya. Ja s'han dit, i no hi insistiré, quines són, segons el diagnòstic socialista, les causes d'aquesta crisi econòmica. No hi insistiré, però que quedi clar que són anteriors, i, en tot cas, no rau en dins del nostre abast d'actuació. Aquest és el primer punt.

I, segon: crec que, si no hagués estat per l'actuació del Govern de la Generalitat en els terrenys de la modernització i de la innovació, i en el terreny d'anar fent un país amb més benestar social —que no és patrimoni de ningú, el benestar social—, que s'ha creat, si no s'haguessin produït aquestes actuacions, hauria estat molt més greu, perquè, entre altres coses, es podria haver perdut totalment l'esperança, cosa que ara no passa ni ha passat.

Per tant, fer un país viable —política de modernització i d'innovació—, i, segon, fer un país atractiu —política de benestar social. Aquests són els grans eixos de construcció del

país. No voldria que acabés la meua intervenció sense fer també referència a uns quants aspectes de les relacions de Catalunya amb la resta de l'Estat. No tornaré a fer aquells oferiments de diàleg que ha fet el President de la Generalitat —ja ho ha fet ell—, ni intentaré definir-ne les característiques, d'aquest diàleg —també ho ha fet ell. Però sí que voldria remarcar que, per a nosaltres, revesteix una especial importància, entre altres coses, tot el que fa referència a lleis de bases —que no siguin «loapes» constants—, tercer canal, traspassos que manquen —tan importants, alguns d'ells, com aigües, o com els traspassos de treball—, acords de traspassos assolits i no promulgats pel Govern central, valoracions i un llarg etcètera, i respecte a la identitat i la unitat de Catalunya, i amb això no em refereixo solament a l'afer Telefònica, sinó també a la necessitat que Catalunya sigui demarcació electoral per a les eleccions al Parlament europeu.

Amb això acabaré, però permetin-me que faci una reflexió final sobre aquests punts. En els darrers mesos m'he trobat amb força casos de gent que viu fora de Catalunya, però que per raons de feina han de venir per aquí, alguns per a fer coses que exigeixen relació amb l'Administració autonòmica, fins i tot en alguns casos es tracta de gent d'altres Administracions autonòmiques, que vénen a veure com ho fem aquí, i, invariablement, m'he trobat amb una reacció consistent a dir: «Home, això sí que va de bo». I en aquest aspecte, ja que el tema ha sortit durant el debat, m'agradaria aportar a les senyores i els senyors Diputats una informació complementària de coses que s'han dit aquí.

S'ha parlat de la Subdirecció General d'Acció Cívica, que es veu que és una de les coses que té atractiu per a determinats Grups d'aquesta Cambra. Els haig de dir que la Generalitat del País Valencià, en el seu *Diari Oficial*, número 116, publica un decret d'estructuració del Departament de Presidència en el qual crea la Direcció General d'Acció Cívica —en aquell cas, no Subdirecció General, sinó Direcció General— emprant, senyores i senyors Diputats, exactament els mateixos conceptes i en alguns casos, llargs, les mateixes paraules que el Decret de creació de la nostra Subdirecció General d'Acció Cívica.

Aquest és només un exemple d'aquest liderat que de vegades se'ns ha dit que no teníem respecte al progrés de l'estructuració autonòmica de l'Estat. Dic, doncs, que m'he trobat amb tota aquesta sèrie de reaccions en el sentit: «Home, aquesta autonomia sí que va de bo». Atribueixen al nostre Govern, i en general a les nostres institucions, una eficàcia important i esperançadora per a ells. Catalunya els dóna esperança. Per tant, jo crec que, aprofundint les línies iniciades, Catalunya, que va tenir, que va ser una terra de promissió, serà —i ja ho és per als qui ens miren des de fora— una terra d'esperança.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi, en aquest cas, cap intervenció del Consell Executiu, queda acabat el torn d'intervencions dels Grups en el debat, i, d'acord amb la seqüència que coneixen ja les senyores i els senyors Diputats, suspendrem la sessió en aquest punt per reprendre-la demà al matí a les nou. A les nou del matí s'obrirà el termini de trenta minuts per a presentar propostes de resolució. Els recordo que seran

considerades presentades simultàniament totes aquelles propostes que siguin presentades durant els deu primers minuts d'aquest termini, i que l'ordre s'establirà entre elles per sorteig.

A l'acabament del termini, la Mesa es reunirà, acceptarà a tràmit les congruents amb el debat, i, aleshores, comunicarà les seves decisions als Grups parlamentaris i obrirà un nou termini per a presentar propostes transaccionals. Confiem que aquest nou termini acabi a les tretze trenta, si no hi ha cap

retard en l'horari.

Aleshores, la sessió es reprendria —perquè la sessió del matí se suspendrà immediatament després de l'obertura del termini— a dos quarts de cinc de la tarda, a fi de debatre i de votar les propostes de resolució.

Fins demà al matí a les nou, per tant.

Se suspèn la sessió.

(Manquen tres minuts per a tres quarts de set de la tarda.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3